

**Dzejas autōrkrajums:
Gaismas viesulī
Zigurds Teikmanis**

Draudlīgu machinācija.

**Jau sacīts, ka redzamais - redzamais skaists
Ir kā redzamais - mēdzamais - rakstvežu laiks,
Kas ir sedzamais - dedzamais - slēdzamais vaigs,
Kuŗa plānā ir mērcamais, sēcamais vaiksts.**

**Acīm baltām uz nedienu, sērdienu, pērienu,
Smērvielu sedanu ēdamu trendu kā vērienu,
Dzērienu, stipru kā nāve, kas pastāv uz dusmām
Uz krusta, kas nodeldēts podestos modestos.**

**Gaigalu trauksmainās, lauskainās durvis uz
Ēdeni, smēķeni, slēģeli, karstu un niknu,
Kā putekļu dievību, zvaigznēs kas saraksta atrunas
Lielīgas, mielīgas apturu valdē, kas brāzmo.**

**Uz degvielu seklumu, tiklumu, biklumu godos,
Kas jauktuvēs sintezē prātmastus, trotuārs
Mīl sēdēt uz cirsmām kā dārglietu veltēm,
Kam sistēmas durtas, kas slīkstot iet peldēt.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
17:33
22.10.2022**

Iegūtais izdomājums.

**Ak, esmu es atpakaļ dzejnieka taurē,
Kur svīšanas krāsas mirdz centīgā paurē,
Pēc klusumu maiņām un divkošu krācēm
Būs gatavs drīz laukā spilgts medību rācen's.**

**Mēs visi, ak, dzīvi šai derību drāmā,
Kas vilņota skalotā sidrabā, kramā,
Kur nepazūd īkšķlikas slīdošos pantos,
Tik dzestrākās brīzes būs jaužamas Andos.**

**Kā gribas reiz visam šim padarīt beigas,
Kad neredz vairs šķīvī ne krabja, ne steika,
Es atgriežos dzimtenē, vajāts un mocīts,
Bet pagalmā motūrā rūc vecais mocīt's.**

Šai vietā es raudu, kad cilvēki steidzas,
Es negribu būt vairs šī laikmeta šveicars,
Tak dilemmu freskām ir stiklots šis pagalms
Kā latvieša dziesma, tās apvītais pakalns.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
18:18
23.10.2022

Piepildīto ilgu ilgainību.

Kad vakars tik garš, kad rimst jūtu kaŗš,
Es atzīstos viens, ka mīlu arvien,
Kad tevi es raug', sirds dzīlēs kas aug
Kā smeldze, kas tvīkst, kur vīnā viss grimst.

Cik svēts ir šis laiks, kad tevis man vaig,
Es iemīļos viens, kad zvaigznes man spiedz,
Kā ēna skrien mūžs, kas tevī top glužs,
Tad tevi vien es vēl vēlos, kad vēss.

Ak, skūpstī reiz vēl jel mani, kā kvēl
Iekš manis tavs skūpstis, kas lūpās man tūkst,
Kur zvaigznes krīt lej', jel saldpienu lej
Uz mēles man šeit - tik daudz ko tev teikt!

Ak, skauj manu mies', lai guns nenodziest,
Kas dvēselē kuŗ šo mīlu, kas tur
Pie kaislības kvēl's, pie sapņa, kas cēls
Iet raisīt un plaukt, iekš mīlības traukt!

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
18:38
23.10.2022

Trejpantu paradīze.

Kā vēlos skūpstīt jūs, ak, laimes, nebeidzamā līksmē skriet!
Gaismas drānās virpuļojot, dzirkšu rasu apkārt liet;

Teikt it visas labās lietas, saplūkt tulpes ziedonī,
Laisties maija putnu spārniem paradīzes reibonī!

Ak, kāds tīkams bildinājums vēja šalkās uzdziesmo!
Manu māju brīnumdaile jūtu skaņās uzliesmo;
Skaistās acumirkļu dejas plaiksnī pirmā negaisā,
Eņģelis no pasakjūsmām jāj uz cildā Pēgasa!

Skrejam visi izmirt gaismā, kurā šļakstās gaviles,
Tur, pie mūsu Labā Dieva sirdis mīlas sapni nes!
Šis ir laimes laiks, ko svētīt tagadnē un mirklībā,
Līksmosimies dziesmu valā - gara dzidrā tiklībā!

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
18:59
23.10.2022

Sauksmes vārdskaudrme.

Īpaškārtas punktu grants un akuzatīvfermōns biklais
Izkrīt sāpju servelādē cauri agrai, tumšai miglai,
Sabuktēto pseidonīmu ekselentā vērientautā
Sasmeldz rotu izskatīgie nepieliktā kaņadraudā.

Kur jūs esat, taisnie, svētie? Kur ir jūsu izteiksmītes?
Jāklīmst man pa ciešanām, kur slietas guļu nomodmītnes!
Atstarpes starp vārdu kopām atdod dzīves kokam dobam,
Klintsakmeņu gaidas dziļās patversmi dod laika zobam.

Kas mūs visus sekmēs šodien? Svilpošana, farmācija?
Klusums savu nodiktējis, palikusi doma mīla:
Kaut es būtu atkal zīdain's vai ar' tas, kas vēl pirms visa
Radis kailu pārdošumu nenodrukājamā vīzā!

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
19:43
23.10.2022

Skūpsts.

Atlaižot visu, kas bijis, kas nākams,
Ir vākotnes jaunas ik sapnības akām,
Tu sēdi uz vienas no tām, kājas kūlā,
Pirms dodies ar mani ik cēlsiržu guļā.

Un rievotās mēles uz lūpām slīd lēnām,
Pirms gaisis ir vakars, mēs arīdzan plēnam,
Kur zvaigznes nes dziesmas, kas mūžīgi turas
Pie apvāršņa vilgā, tur aizmirstas sūrās

Un nelaika dienas, kas izriet no vaibstiem,
Kas dūmākā sienāžus lecina, aiztiek,
Tur dzīšanas apgaitā uzelpo krūtis,
Kad rīts atnāk vārgs, tomēr izskatā būdīgs.

Jau, atlaižot visu, kas dzirkst pavēderēs,
Mēs ģiedam, kur zeltu visbaltākās perēs -
Visbaltākās vistas, kas mākoņos lido,
Kad saimnieki pamostas, suņbērnus rīdot.

Es saku, lai laimīgi būtu mēs tagad,
Kad galvā ir uzsiets skaņš, nemirstīgs lakats,
Lai esam mēs kopā, kad starus Dievs lauzīs,
Pirms rītausma cita pār debesīm ausīs.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
09:48
24.10.2022

Atsvara meduschrōnika.
Triks.

Visi ceļi aizbultēti, visi triki aplam lēti,
Dziļā miega tēlojumā cirvji cirsti naktes klubā,
Šodien runā tikai apses, kuŗas cietiem graudiem apsēs
Vakari un pazaudētie rīti, visa mūŗa svētie.

Nevar aiziet sukāŗsaldmē, varonībā, tuksneŗkaltē;
Triksmeistaru sāpju zvani tagad definē ar' mani,
Kolibri pa zaļām siekstām traucas cauri nāves liesmām,
Prātam sajūkot, dzimst allaŗ asaras kā pērles bālas.

Varbūt, zvaigznēm sastājoties, nošu raksts būs sirdī nostiepts,
Kur ar raudām trīsvienīgām būs reiz piedošana trikam,
Kuŗš ik cilvēci reiz kāva tikai zināmā vien savā
Veidā, līķu marlēm austā, lellē, kuŗu šodien raustām.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
18:09
24.10.2022

Laikvirpa.

Tīrs laiks, laiks tīrs - trīsvienīgs! Trīsvienīgs laikstāvis,
Pārstāvis tēvijā, saskumis vecgadā,
Kamiešu izrādē izstrādāts delveris,
Salauzīts tuksnesī, godināts pasaulē.

Laiks (laika vienība, dievīga, eļļota),
Laiks - visā svarīgais, garīgais uzpurnis,
Svēts savā mantijā, jauks visā grācijā,
Izmeklēts pustumsā, vidžināts zaļjūdžē.

Ak, laiks kā trīsstāvis, pateicīgs, gandarīts!
Prom tas uz skrajmežu tincināts godībā,
Lakstaugos virpināts, kultivēts nākotnē,
Sidraba lietū tas izvagots turbīnās.

Laiks, laiks tīrs - trīsvienīgs! Ēteris baznīcā,
Leikociņš prērijās, bulterjers sargtornī,
Mulašu akcionārs funkcieŗu grāmatā,
Drenāžas sūtnis tas sūkņveida pilsētā.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
19:09
24.10.2022

Padevība.

Kad nebūšu es un kad aiziesi tu,
Kad dosimies tālāki mēs,
Tad zemi no debess - to atspiedienu

Dievs sidraba krellītēs vērs.

Tu pietrūksi manim, es pietrūkšu tev,
Nakts apraudās eņģelus sirm's,
Uz durvīm vien paliks tad uzraksts kāds "Deus",
Kad pēdas aiz ilgotnes tirps.

Vīns liesies no mēness tad, svētīts un bargs,
Tā neziņa mūžīgi alks,
Ik mirklis būs ziemeļu atblāzmā dārgs,
Kur dvēs'le pēc dvēseles salks.

Kad nebūšu es un kad aiziesi tu,
Nāks nāve kā atbilde klus',
Kur pasauli otrādi aizgriezīšu,
Kad beigusies luga šī būs.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
20:42
24.10.2022

Vēstule pēc piederības.

Ja esi Dievs, tad rīkojies pamazam, un no nieka kļūs viss drīz par dārgakmeni
jau,
No atziņas, kas maiga plūst jau diezgan savu ceļu gaitā, rīkojamies arī mēs,
Kur sūrst mums sejas patiesības drāmā,
Sarakstīts ir liktenis, bet otra puse pieder mīlai, kurā mērcēts pavediens, kas
aicina uz jaunām dziesmām.

Ja esi Dievs, tu neaizmirsti sevišķas un dārgas sveikas šinī šķīstā pavēnī,
Kur laistās atskaņas no valstīm, kuŗas deva ceļu tev par pirmšķirīgām
kamenlidām,
Un tur dzīvo nektārs (zinu) tāds, kas pārvar rudens lietus lapas, tās pēc zīmēm
tvan,
Kur apzīmogots mīlas reibums izskatās pēc dižas asaras un viņas ceļojumiem.

Ja esi Dievs, tad atceries, ka miers šis, vēsmu daudzinātais, irst pa līnijām uz
mūžiem
Tiem, kas vada savas dienas pulkos, brigādēs un teiksmās, tālab arī mīlu es
Tik ļoti svētsvinības šīs, kas kristī liesmas sirdsprizmās un arī dvēseļupju
tīklos

**Tur, kur man reiz viss bij' liegts, bet tagad mirdz tik savāds brīvums vienmēr
tagad,**

Vienmēr šeit.

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
11:20
25.10.2022**

Rāmatceļa sirdsbrīnums.

**Vērojiet nianse dzīvības ceļā un laimē,
Kur zināms ir viss, kas ir bijis, vai ne?
Es atceļu dodu šo dienu jums tagad,
Lai brīnītos saulē, kas apsveic ik amatu.**

**Es vēlos, kaut brīnumi notiktu vienmēr,
Kur mustangs kā stariņš lec, lāsmains un bērs,
Kur dzīvība pulsē kā margotās liesmas,
Kas Jāņos vēl ilgi mūs pasargās briesmās.**

**Šo dienu es satieku cerības kalnā,
Drīz nokusīs miegi kā rudeņu salnas,
Un, jautājot vienmēr, kam miers ilgo zvaigznes,
Es ģiedu tik jūtis, kas dievos ir aiznestas.**

**Tik neliela smeldze duļ krūtīs kā roze,
Un rožu pilns lauks šinī brīdī ir nosēts,
Kam atgādināt būs katras asaras, ciešanas,
Kur ik dzelonis sacenšas, patiešām ass.**

**Ik mirklis jau dievina ceļu, kas paliekošs
Pušu mūsu dvēseļu vienību spēlējot kož,
Un nopūtu redzē, kur vainīgās grimases
Irdina smilšgraudus, atrodos likmēs es.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
11:45
25.10.2022**

Virvjdedze.

**Pārpirki brīvību, zaudēji tagadni, briesmojies notekā, Kapsēdes vaiņakā,
Zaudēji visu, kur rūpēji atgriezties, vārnas tev pāršalca dzīvības asmeni;**

**Rakstīji maldlugas īpašiem nostāstiem, zibens tev saspēra vārdus un
rakstburtus,
Putēja spalvas no kailākām atvadām, atsteidzās kaijas no ziemeļu ledājiem.**

**Sen jau tā gadījās spriešanas iemesliem, kaķacis gailēja spīduguns tōnikās,
Aizzviedzās kumeļi rasotā tīrumā, atstāja tevi bez Dieva un eņģeļiem.**

**Tumsības sērgas jau vajāja svētliesmu, ķieģeļu cirtas drīz atnesa negaisu,
Saspringtie prāti jau auklēja bambusu, mizotu, rīvētu laikmeta griezumos.**

**Sentiments vaskoja pēdējo adatu, tupies kā kurmis bez sejas un drāšainām,
Tīreļos zvaigznes kā kabatas tukšojās, atgīdās pēdas, ka risušas asinīs.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
13:02
25.10.2022**

Fokusu ieelpas.

**Kas par kņadu? Kas par badu?
Te ir viss, ko dzīvei vajag!
Allaž tas pats pusmēness
Uz cietām cisām liekas gulēt.**

**Paradīzes lietuskoki
Klabinās un labinās,
Pēc atskaņošanās un spēles
Visam jābūt ūrdnungā.**

**Ticībai un ganu rātnei
Sen jau izgājis ir akmens
Dziļas rievās sirdī sacirst,
Acis uzmeklēt un gādāt.**

**Saviļņotas arfu stīgas
Dzemdē jaunas modes laikiem,
Kur pret traku gripu šodien**

Celtas cenas vēju lietām.

**Savāz burtiņus kā klimpas,
Nesens radinājums basās
Svārku malās zagsies gaŗām,
Tad mēs viņu piejaucēsim.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
13:36
25.10.2022**

Guldakmens.

**Jau apritēja godalaiks kā gadalaiks, to sacīšu -
Ir vienmēr brāziens citādāks, ko bezgalīgi lāpīšu,
Viens burts no senas atskaņas, viens cēliens darba skrajumam -
No virssēdes līdz derībām, no apvāršņa līdz klajumam.**

**Kur pārskrien ašās domas zibs, tu labvēlīgi sajūties,
Kā rieciens maizes medībā, ko frekvences vēl dabūt ies,
Tur rosās vārdi pēdīgie uz centrālēku cietumiem,
Kur ļaudis kādreiz ieguva to gudrību no viedumiem.**

**Sprāgst chrōnikas kā zeltlietas, ko upurējis svins un nakts,
Uz galda nebeidz dūres stiept šīs ēras kvalitatīvs akts,
Kam kādreiz visu vaidzēja no salūtiem un birztaļām,
Kad ciemi kļuv' par pilsētām, ko vēl ar nulli izdalām.**

**Re, patikas no ziediem rieš tik saldus ilgu sapnājus,
Kur nevar klusuciest nemaz, tik sveicot jūtu kaprāļus,
Drīz sveces jaunu skandinās, kur aizmirstas ik gadskārta,
Ko saprata laiks dīvainais, kad esmi centrā atskārta.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
14:29
25.10.2022**

Vienvirziena iela.

Žilbinātā tējas rakstā

Mākā, sirdī drebinātā,
Cīrulī, kas gaisos spurdz,
Mirdz jaunavkleita kārdināta.

Rakstos es ar pāri kurpju
Tā kā pretmets īstenībai,
Kur es mantoju ik apli
Lodveidzibenim kā cibai.

Izteik laika gaŗie draudi,
Izteik atmiņa kā pali,
Un es nezinu nenieka,
Mūŗs kad pienācis ar vāli.

Gana daudz to cerējumu!
Izpaliekot tikai druskām,
Var ar' tikties vēl ar meičām
Un pa brīdim elpas uzkampt.

Šī ir vieta, kur es stāvu,
Citiem gigantiem būs telpa,
Kurā mērcēties pa lāgam
Un vēl iedzerties ar alpām.

Nosūtītie atvadvārdi
Spēji rotaļas vēl vedīs;
Atgriezeņu patospanti
Vēl pa stirnai meŗos medīs.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
15:11
25.10.2022

Pārlocīt trīs reizes.

Ugunsgrēks pleŗas, un varasvīrs sēŗas,
Kur daudzveidīgs alus liets kannā,
Kad akcenti liekas, kur zvaigznes dzied bēŗas,
Es aizmiegu burbuļu vannā.

Kāds nemoderns tēlnieks! - es cīnos ar sevi
Pirms nomoda gaiļiem un tēŗzēm,

Kaut redzu, ka vārdi ir skanīgi blefi,
Es aizbraucu lietavu mērcē.

Un ēnainie sūtņi drīz uzdzied kā gani,
Tad siroju salvešu slāņos,
Kur viltotie zaķi mīl stīgot kā pāni,
Es aizlaižos pusnakšu bāņos.

Cik daudz ir to ideju naksnīgās elsās,
Tik daudz ir ar' pātagu skaudru,
Tai mirklī, kad eņģelis tēraudā belzās,
Es raidīju dzīvības šautru.

Kaut zinu, ka spēles ir mūžīgas šodien,
Tak caurskrienu laiku un dzelmi,
Sarp vētru un tumsu, un negaisa sodiem
Es atraisu svētāko vēlmi.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
18:02
25.10.2022

Peņģerots.

Kādreiz jau pestīšan' atnāca skaidrāk par laiku,
Kas nēsājās apkārt, kā tvaikodams tvaiku,
Un kādreiz mēs mitējām grīloties sāpēs,
Kad bija viens čiekurs līdz sēklinām apēsts.

Un iedvesma nāca kā piesisti vārdi pie bākas,
Kur gaisma arvienu vēl nebeidzas, sākas,
Es izplūdu divējāds, trejāds caur bangām,
Kur vienojās upes kā deltā, kā Gangā.

Es centos caur lapām ar' raudzīt reiz zeltu,
Kā dzeju šo tikai es vienīgai veltu,
Kur trīsburtu vārdi reiz sasēgtos mikslī,
Es spētu ar mūzu uz mūžiem ar' izlīgt.

Jo kādreiz jau pestīšan' atnāca skaidrāk,
Kur mīlēja debesis dzirkstīgā Aitra,
Tur atrados slīpēts es raudzību scēnās,

Kad ieplūda dzīvsudrabs manējās vēnās.

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
19:07
25.10.2022**

Mūžīgais cilvēks.

**Es ar savu psalmu kvīti darīju it vis' par spīti,
Mēģināju salodēties un ar pirmo vēju sēties,
Tukšumā, kur dzīve palo, dvēsele kā marmōrs balo,
Un tur sirreālā vidē veŗas asins strauji ritēt.**

**Kaut kur dziļi zemes sirdī atōmkarŗ māķ asi dzirdīt,
Lūŗņu antikvariātkupols plīst kā inercdevīgs rupōrs,
Koku kailos augļu dāŗzos lidojums uz salām Azōŗ'
Revidē ik rīķojumu, saldina ik tīķojumu.**

**Aizmuguŗu papirosos vēl aizvien es ņipri plosos,
Vēlīgs rīta dvesiens ausmā atspīd vīna trauķa lauskās,
Dermatīna serpentīni uzsīt piedauzīgu rīmi,
Līdz es atvāŗos kā nazis, grieŗot šķautnes, lauŗot asis.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
11:08
26.10.2022**

Niktolōpiķa.

**Norietējis vakarblāzmas sārķs,
Tas sauc uz liesmām klusi,
Debess atķal salabusī,
Pāri palicis vien gaisīgs vārķs.**

**Tur, starp dūmaku un rietu, ved
Kāds cilvēķs pārgāķienā, -
Jo to nevarēja dienā, -
Ved pie zvaigznēm to, kas svēķs.**

Asinsstindzinošā maskā dus

Uz liedaga un smiltīm
Sapnis, vienmēr jauns un cildīts,
Tas iekš sirds kā ogle sūri gruzd.

Kaislē sadeg brīnums, pusnakts sveikts,
Es eimu zvaigznes zvejojot
Un ar vēju tīkliem klejot,
Līdz būs tumsas lidojums vēl veikts.

Vilnis aiznes dienas zeltu prom
Uz selgas izdziestošo
Mēness bangu ceļu spožo
Tur, kur sairst pasaka un dom'.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
12:57
26.10.2022

Trejlikas dēļtēsmē.

Ja pateiktais ir mans viens stils, uz kā ir celta sapņu pils,
Ja dziesmās atkal ieskanam, tām mīlestību dāvinām,
Krīt izdevības vārdnīcā ik grauds, ko miltos samīcām,
Līdz saberžam ik nostāju, kas galā grautu postažu.

Klīst saules zibsnis matricā kā kods, kas veļas arbitrā,
Nekas nav šodien izsakāms, viss slēpies ozonizskatā,
Kur debesis kauj tagadni, šķeļ augļus kairi špagati,
Tur nāve smaids labestīg', jo mirklī šai tai dzīvot tīk.

Pīkst tikai plazmas rūpesti, kad gažām aizdiebj rudastis,
Tam ceļš ir pārpasaulīgs jau, kad senie brīži pekas auj,
Uz labu laimi šaudīdam', kur izkūņojas, baudīdams
Ik kosmosu, kāds taurenis, kam tarbā līdzī dālderis.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
17:32
26.10.2022

Gudroļu vijoļu espresō.

Pār saviem laikmetiem, galoksnēm, vaidavām
Bizoņu ērā, kur plīst kalnu noēnas,
Satiekas dzimtas, kur, zibeņu mudināts,
Šķīļ senas liesmas ik krusas grauds vārtstarpās.

Mūkot no trejlapu veiksmēm un kamzoliem,
Ejot pa dzeestrāko stigu uz skaistumiem,
Estrāžu cilpās jau kāvgaismas klaidumos
Saburzās vēstules cukura struktūrās.

Dilst mēness līkloči, svilst cietie mīkstroči,
Klaipēdā atkal ir mudžināts ksilofons:
Skanot pēc pulsa un vārsēmām, kas laimīgas,
Dolāru zīmēs deg Nekadunnekurzēm'.

Atstāsti gadījum' ieurbtā līgotnē,
Dravnieki dziedinās virpuļu makreles,
Stilistisks vācietis daudzina tintnīcas,
Nogāztas, satriektas esības pakājē.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
21:29
26.10.2022

Laikdursmes sensacionālismi.

Tie nav laikrāžlaiki tagad, kuŗi skrej pa ciematu,
Tie nāk lēnām tā kā gliemji, lai ar riekstiem cienātu,
Tas ir lēnais valsis liesmā, kuŗu nesagaidīt vairs,
Palicis tas bezpajumtniekos kā solis vasarkairs.

Atdodu par velti vārdus, lai tie bezgalības nes,
Bāla spuldze paliks pāri nost no lauku viensētas,
Traģika un pantomīma - zīmes likteņaudžrakstos -
Sakniebs skrūvspīles kā dangas, tumsai vairāk neatdos.

Jau cik ātri lasām avīzes un viņu bildītes,
Pārlido virs galvu stariem tikai mežtitilbītes,
Skaņas vaŗavīksnes rudens pogo vajā naktskreklus,
Iepļūst kur pa dzīves alpai, atnākusi kuŗa duzt.

Atceramies visi šodien megafonus valšķīgos,
Trejdeviņi pēdu dziņi nolēmušies valsti post,
Kaķu mētru dievlūdzēji rokudzelžus mīca nost,
Aizpeld vakarmiglas sārtā cilvēcības gara plosts.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
10:56
27.10.2022

Peizāža.

Pieķers mani ilgu putni, pieķers, pašam nemanot,
Vīzijas kā halāti it visu saltu nakti prot
Zvaigznes nomest Sēlijā, tad sprēgāt sirdes rajonos,
Kamēr laiks ar pulksteņsvārstiem spēlē mūžu bajānos.

Visu rīkļu kamolspārni jānorij kā atsperes,
Palīdzošās vēja rokas dobes raks kā āderes,
Tur, starp miljards moku gadiem, asaras kā naktis nāks,
Līdz mums kaktos acu liesmas granātlīdzībās jau sprāgs.

Spēlē miglu, dzidru, liegu, ceļinieku, kas mīli nakt',
Šis ir laiks, kad rudens zalves lielos negaisos māc krākt,
Tur, starp miljards siena smilgām, adatu tu atradīs',
Līdz tavs gars ar dienas tumsu robežmijās apradīs.

Pieķers abus ilgu putni, pieķers un bez prāta sauks
Novilkt horizontu jaunu, kas kā krējums, salds un tauks,
Izlīdzinās dvašas mežos, nolieksies jo zemīgi,
Kamēr lūzīs sekundes kā strazdi neizlēmīgi.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
13:30
27.10.2022

Barometrāža.

Trafarets klīrīgs un vārdnīca pusvirus,
Šo dienu es lieku uz svariem un uz sviru,
Ko tīru berzt naktī,

Ko izkliedēt taktī,
Es mīlu šo brīdi vēl lieku
Starp sniegu
Un rapšiem.

Kur rudenos āpšiem
Ir savdabas tekas,
Es kārtoju dzīvības, ainas un sekas,
Ar jaunu es dzīvoju, no jauna eju,
Un vienalga, ka sāp kādreiz, es tāpat smeju!

Ja atrastu mani jūs kabinetā,
Tad vadus es tur pārgrieztu internetā,
Pārgrauztu kā pele vai kāmis,
Vai nošņāptu kā krustknābis.

Trafarets ir manas dzīvības peļķu vietniekvārds,
Es mīlu dažādību, kas veidolveidīgi gārdz;
Jūs atrastu mani, lāvā dzeju rakstām,
Un nolauztu, kā laušanu dāvājat selerijlakstam.

Par brīnumu, mutē ir savāda garša,
Kā atgriežoties no dzelžaina marša,
Kā sarakstoties ar dīvu no TV,
Kas tinusies sidrabotā plēvē.

Lai jūs kādreiz mani atrastu,
Es atstāšu aiz sevis sirmu aprakstu
Par to, ka reiz biju ar visiem jau katrs,
Kas slīdējis, plaiksnījies gluži kā kadrs.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
13:50
27.10.2022

Saksofons.

Tu redzēji nākotni, spulgotais draugs, tevīm vienmēr bij' puķes, kas dedzīgi
plaukst,
Kad tu piemiti mūzikā, ziedēja lauks, kuŗam blakus un iekšā bij' slēpušās auk's.

Katra tizlība ceļā bij' patiesīgs grauds, katra virzība mēļā bij' izrisis auds; ak,
tu, cēlais, tev piemita bezvārdu drauds, kuŗš vēl ilgi pēc negaisa fūrijas sauc.

Katrā vietā, kur saksofōns spēlēja skaļ', mani rāva kāds neredzams spēks
atpakaļ uz to placi, kur lidoja notis kā spok', kuŗi lēnām un pamazām dvēseles
lok.

Saltās durvis uz dzelžiem bij' panesušās, vai kāds atvērs jel viņas, vai
cementēs tās? Lēkmju gaitā bij' traukusies sirds un tās bieds, kuŗu vēl tu šais
koncertos manīgi sniedz.

Lai šīs rindas ēd tikai, kas gavē un salkst, manai acij šis brīnums ir pārlieku
valgs; runā ceļā, kur māju tev mūžībā trūkst, tur kur saksofōns samtaini
atmiņas čukst!

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
14:20
27.10.2022

Gurdumsprunguļu dedzināšana.

Šī nav tik depresija kvēla, nav vis! - i' jau tur ne vella! -
Apmācies ir padebesis, kaut kur lapās klejo ezis,
Noniršanas akmeņstāvos iztek bezgalības avots,
Nepalicis, cauri snidzis, tā kā meldiņš, balsīs slīdzis.

Goda vērtes kontūrķōmikss tagad mirdz kā sidrablomiks
Nesasniedzami un špetni, paradīziski un lekni,
Tālruņformā fotō drasē prelūdiju krājamkasē,
Tumsas guļu koordinatōrs izlauž ceļu kā jau datōrs.

Atkal lūpas ritmos, sirdī sāpes izdzen nāves mirtī,
Kur ir jāpaliek vien krustos, izlamātos, nepazustos,
Korī pāsprāgst trauki, vāzes, jo viss likts uz vienas bāzes,
Saskrīnotie mieramikas dus uz 'dorblū' siera rikas.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
16:17
27.10.2022

Antimūmificēšana.

**Es sasniedzu kalnu, tad tūkstošām kabatām
Meklēju mākoņus, dzidrus un gaišus,
Un, dziļākām ielejām sabirstot atmatā,
Sapratu to, ka dzīv' garām es laižu.**

Par nieku bij' pārdots kāds putns uz terases,
Brīnījos ļoti par aklajiem ceļā,
Tiem bija dažs uzraksts uz zaļganās karafes,
Skaistākais smaids kā no Mefistofela.

Ne gaidīja mani, kur divtūkstoš simtgažu
 Sabira mucā kā ēzeļa zvanā,
 Tur sastapa mani pulks smalkjūtīg' viltvāržu,
 Vērtās tie putekšnos emaliju vannā.

**Es sasniedzu laktu, tur satumsis bāzējos
Vēl starp tās dzelžiem, kas kalviski cirtās,
Tur nokaistot ļaudīs - šais dvēseļu gāzējos,
Kurīem šīs dzeļlapas vēlīgi šķirtas.**

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmana_dzeja
17:03
27.10.2022

★★★
slīd klusums pāri vārdiem nepateiktiem
beigtiem
un dzīvi rosās tikai kaķenes
uz stīgu stiegrām
vieglām
delverīgi nopūšoties
baltām acīm aizvirzoties projām
mīlot joprojām

un galva domīgi viļņojas šonakt pēc lietus
un putna spalva krīt uz zemi no rāsas
kur asas graudzāļu šķīnas trinas
uz jaunavības liesmām
kas piestāv tik zvaigznēm

slīd klusums pāri vārdiem izčukstētiem
svētiem
uz brīvi knosās mazliet samtenes
dun mīkla ciedram
smieklam
nevarīgi nošūpoties
saltam vādzim aizmirstoties kopā
kā tukšā stropā

★★★

lillā debess gadsimtu tējas pauzē
galināta svaidīta un baidīta
absolūtu mieru aijājot
uz priekšu auļo
ko skaistu splāujot

lillā debess mīlai halātu noģērbj
elpo laika taktis
elso sveču daktis
norit vēja vēsma pār paradīzi miglā
gandarīti tiklā

lillā debess paceļ tulpes ziedu no nakts
kur zeme raudājusi
miljardiem zvaigžņu aizver acis
pie sevis vēsma dvesmo
še vismīlīgāki esot

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
22:31
28.10.2022

Uzruna.
Draugam.

Draugs, tu kariķētā ābele un vīns,
Kas krustnagliņās kūp,
Tavs smaids, tavs smīns,
Aiz kuŗa pasaulīte klūp;
Mans draugs, tu iedvesmotaiss skaņu izvirdums,
Pa kuŗu laiku zemi pārklāja šo tumsa?
Un vīns? Pa kuŗu laiku tas
Tik salkani mums dzēlās ass

Uz mēles - tikai sprigačiem
To dēkas gluži tā kā sāls vēl lien
Aiz ādas savādas,
Aiz maskas attālas,
Aiz visa tā, kas gaismā bijis,
Kad biji sauli pārvaldījis.

Draugs, es redzu tikai atskaņas no sāpēm,
Kurās spārnos metas nost
Uz dižciltīgām kāpnēm vakaros,
Ak, sasmel tos!
Šais parādos, kur sadeg universs tik dzestrs,
Es karātos esmu izklaidus sējies,
Tos bērs un bērs tavs tēls kā mestrs,
Un miglu pārstaigās tava zobena asmens,
Kur akmens sūno, kur rudens dūno
Starp ilkņiem, mūzu asinātiem,
Starp visiem iekaisušiem prātiem.

Draugs, vai zināji toreiz, cik jau tevi mīlēju?
Cik ļoti tavas gaismas mīklas
Minēju, cik tvēru tīklā?
Kur parādījies durvīs tu kā spoks,
Aiz mūzikas tavas ziedēja kā rožu loks,
Kas stādīts, rādīts eņģeļiem;
Ak, lai jau tiem uz augšu skati vienmēr plaukst,
Bet tava roka jel, mans draugs,
Ir arī mana kvēlā plauksta,
Kur krusas graudos tausta
Vēl pēc kristāliem un pērlēm,
Atmiņām no gaišām spēlēm!

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
11:21
29.10.2022

Jaunība.

Tā vien tikai izskatās, ka rakstīts mūžam palikšu,
Bet satikšu to meiteni, kam bezgalīgi patikšu;
Pār kalnu nu skrej ziemelis, ar viņu mieru salīgšu,
Kad nešķendēšos vairs nemaz, zem saules svara salīkšu.

Tur gaidīs mana meitene ar acīm tā kā vizbulēm,
Un viņa dziedās dziesmu tad, kas aizšalks pār' pār visu zem',
Es rožlapas tad lasīšu, ko vējš pats manim pienesīs,
Kad vilkos iešu rudenī, kas uzkāps tālā mēnesī.

Pār mani miers nāks klusītēm, kad skūpstīšos ar pasakām,
Tur mana daiļā jaunava nāks filigrānā paskatā,
Es aizmirsīšu pasauli, kad dejosim līdz austrai vēl,
Es vērsos tā kā elfienē tad - manā greznā ausainē.

Starp krūtīm viņai piesprausts būs viens zariņš pīlādžiedvesmas,
Tur putni, ligzdas vijuši, pa ogai tagad iztvarstās,
Un viņas smaids, tāds košs un daiļš, arvienu mīlā aicinās,
Kur manas jūties celsmīgās vēl nu šo brīdi aizcīnās.

Un viņa nāks kā kaķene, tik klusiņām, tik murrīgi,
Tad klēpī man tā sēdīsies, tik bezgaldaudzšķautņstūrīgi,
Kad rudens lapu virpuļos degs kamīnā pa oglei jau,
Mēs pratīsim šo mīlestību dziļāk vēl par dziļu jaust.

Tad sagaidīsim ziņas mēs no laimības, kas pārsteigt spēj,
Un māsīm sveikas rudenim, kas aizvēsmos kā saltais vējš,
Ak, meitene, vai atcerēsies tu tā skūpstus saldākos,
Kad asins sniegā aizplūdīs, kad miršu ziemas zaldātos?

Tāpat es tevi mīlēšu, kad iztēle par gleznu kļūs,
Tur matīsim, ka mīla šī kā dzeloņdrātis nesarūs,
Mēs slīgsim jaunās cerībās, kas baltas sirdis lazdās plūks,
Līdz dvēseļdejā mūžīgā mums gaismas stīgas pušu trūks.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

12:41
29.10.2022

Asarace.

Tevī skalojās dzimtenes asaras vējos,
Kas pludoja aprīļu dzelmainās sejās,
Tur sāpes, kas raudāja sentēvu birzīs,
Vēl ilgi pēc negaisiem plaukstrievās birzīs.

Rokas atvērtas pasaulei, stari tur krita
Kā āboli zemē no skumjām un spīta,
Es mīlēju tevi caur asarām rūgtām,
Caur palotām upēm un mežrozēm plūktām.

Tavi draugi drīz nāca kā lūši no meža,
Tiem acis bij' kailas un dvēseles svešas,
Kad nagus tie ielaida sarkanvīnsirdī,
Bij' debesu rūpesti plēsti un šķirti.

Klusām negaisi dunēja sirmajos laukos,
Tie mūžīgi tevī caur sūrdienu auko,
Kā vēlētos atrast es piemiņu jauko,
Tev līdzī kā cerīgam mūžīgi augot!

Tavas asaras kļuvušas nu ar' par manām,
Līst lietūs, un šķietas, ka nebūs tam gana
Sav' smeldzi caur debesu plakstiņiem izliet,
Kur apātīj's mākoņi pārstaigā tizlie.

Visus soļus, ko izdzēsis laikmets un vēji,
Nu tricina bailes, ko sev paturēji,
Augstu kalnā speŗ zibens kā nākamīb's dzelon's,
Ko izsvaida tukšumā grūtsirdis svelon's.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
13:33
29.10.2022

Nesasaistīto pārliecību sigmatika.

Kā gribas draiski uzjokot un smiet par esmes rotaļu,
Ko novērot tik pavirši kā caururbjošu pogaļu!
Man bija uzkrauts noziegums, tas tercetos vēl spēlē nu,
Lai izrobotu nelaikus ar krāsu, spilgti pelēku.

Es rasinājos gāzturē pie cukurbiešu lakstiņiem
Un degustēju 'krēmbrulē' līdz pašiem cirkus dakstiņiem,
Kur jokupēterīši svin ik vētru stikla glāzītē,
Es tapu mags un burvītis, kas prezidentam asistē.

Un apturēja mani kņad', kas sāka man uz matiem kāpt,

Ko biju audzējis tik sen! - nu vajadzēja mani glābt!
Un nauda šurpu tūkstošiem tik plūda zelta vītrīnās,
Kur elkonis pret kamiesi vēl dzīvā gaitā iztrinās.

Uz priekšu gribēju aizvien es lekties! - lēkties izsprāgstot,
Kad nāca traģikōmisks gals, tas ieteica man mizās dot,
Daudz sentimentu maģisku tad šļācās alus mucturī,
Ko ieaut kādam baznīcā kā uzpumpētā musturī!

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
14:49
29.10.2022

Vedēja.

Reiz sēdēja vedēja rociņām klēpī, tai izauga kaķis no pakauša drūmā,
Es gāju, lai teiktu, ka citādāk iznāks, ka būs zieds un auglība jasmīnu krūmā;
Reiz sēdēja vedēja daudzdisciplīniece, pavērās laikrādī, apaļā, jaukā,
Tas tarkšķēja viņai kā vilciņš un klabata, kuŗa bez elpas tik akūti braukā.

Man bēdājās salvete kabatā sirmā, es aizelsos nāvē kā vienatnes jūgā,
Tak atvērās debesis sirgstošā mīlā, tur matīju bezformas, nosētas klūgām,
Par klusumu priecājos, veltēm no senatnes, meklēju vedēju sievām un
skuķiem,
Kas perēja dimantus, atgriežot vēstules tagadnes varā starp eposu bluķiem.

Reiz sēdēja vedēja priekā un mierā, tai zobos bij' grimase zeltītiem robiem,
Es paņēmu viņu aiz rokas un vedu caur zilzaļiem kalniem un koraļļiem dobiem,
Reiz dēdēja vedēja, tak laiki mainījās, tagad viss rakstītais kustības sacer,
Kur postītās nelaimes pravieto būšanas, kuŗas nes mājup ik laimības radze.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
15:31
29.10.2022

Gaisma izlīdēs.

Ja lejasstāvā būtu es, ja tās būt' manas kopmītnes,
Es sen jau būtu Ainscvaids, un skats mans - nozīmīgi klajs,
Bet tad, kad dzirdu skaņiņas, tās aizsauc mani namiņā,

Kas kokā celts uz augšu ir kā mūsu mīlie Naukšēni.

**Ja zeme mani aprītu un vēl ap pirkstu aptītu,
Es izžagotos virpināts kā rāmis, dzelžos stiprināts,
Sen zinu jau, ka jāgaida tā lielum lielā atlaida,
Kas piešķir miljards plašumu un vienlaikus ar' ašumu.**

**Skrej putns māla debesīs, tas mākoņēnas saplēsīs,
Kad palicis tik maigums rēns, mīl meiču ļoti ganu zēns,
Un eņģeļi tam piekrīt ar', ka tas, kas soda, nīst un bar,
Var spēji aplaudēt, ka prieks, kad laiknostājā sliektnis sliekts.**

**Šo mazu brīdi rakstīšu, un burtus, zīmes pamīšus
Es likšu ugunsgrūnā kā zeltzivtiņas spuriņā,
Es draugus vienmēr mīlēšu, kad cauri biežņām vīlēšu,
Man pateiks miers, kas jādara, kad izskaitīti pātari.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmana_dzeja
16:54
29.10.2022**

Arodprasme.

**Kad latvju mēle nokož nost pa riciņai no sevis paš's,
Es atvainojos līdzībām, ka esmu bijis domās ašs,
Tad steigšus burtos ielokos, kas manu sēdekli jau bīd',
Lai acu galā raudzītu, cik tuvu mana laime spīd.**

**Daudz izredzēja mani tad, kad nomiru es garšļaukus,
Tad mucā zelts vien mirdzēja, kur kādreiz bijis medalus,
Es nenoticēju nekam, kas mani veda pasaulē,
Nu pats tur eimu pierādīt un zvaigžņu stundu deklamēt.**

**Jā, varbūt dzīvs es zaigošos kā kristāls vasarpavēnī,
Kur dzilnu spārnu sapnīšos kā arōms spēšu apvēdīt
Ik sakaru, kas saka mums tik neredzētas saskarsmes,
Ko nolobīt kā ķirbīti, ko sacirst tā kā pagales.**

**Kad latvju mēle dominē, es steigšus vij' tai ziedus klāt,
Mans paraugkreklis mugurā, tas slīdzis dīvā pamierā,
Vēl esmu dzīvs uz mirklīti, nakts atnāk zvaigznes virsū dvest,
Kad izglābju ik dvēseli, kam nākas cilpu kaklā mest.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
14:35
30.10.2022**

**Apdzinējs.
Apsolītā zeme.**

**Es nezinu, kas šodien būs, ko nesīs rīts - vai brūkļņus?
Vai apiņus un kazenājus, vai ar' meža aveņus?
Ko nesīs jūras šķiršanās, kas apsolītu zemi tur?
Es ieiešu, tu iziesi, un laimībā tik varēs spurgt.**

**Kur raudzīs acs tos pamatus, kas nodiluši klintī ir,
Daudz jauna lūkos zibens spilgts, kas nācis paradīzē virgt,
Un atklāsme pēc atklāsmes ik zemapziņu apzinās,
Kur izkopts būs par mīlību, tās asmens jūtīs asināts.**

**Pie manis vērsīsies tad laiks, kas pašu bijis pametis,
Es noslaucīšu asaru, kas būs kā dārgāks ametists,
Tad nesatumsīs krēslas vaigs pār plakni, debess izstiepto,
Bars izredzēto klanīsies caur baltu drānu izsniegto.**

**Vai zinās kāds, kas šodien būs? Kas pētīs visus atceļus?
Kas izkustinās pasauli, to zelēdams kā dražēju?
Tā senā jūras šķiršanās, kas apsolītā zemē tvan,
Būs pierādījums žilbinošs par laimi, kas ir tev un man.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
15:20
30.10.2022**

Prizmotne.

**Atvadas kaismīgas, atmatas baismīgas - ceļš mūžam sliecas un sniedzas, un
tiecas,
Grāmatas vaislīgas, granātas kaislīgas - viss mūžam triecas un liedzas, un
spiedzas.**

Notikt pēc vijotnes, nolikt pēc mijotnes - laiki nāk lēnām kā ziedi no tuksneša,

Notīs brēc vijoles, skrotīs rēc krizdoles - tvaiki kā Sēnā māk lieties tik gruzdoši.

**Margas tik zeltītas, mārgas tik veltītas laikmeta spokiem no attāļas rūpnīcas,
Parkā tikt kveldēties, zārkā migt, peldēties aizmestiem lokiem no paskaļas
rubrikas.**

**Ļauties šīm pasakām, kuŗās tu pasargāts - laiks vēl dreb stindzinošs vārdos,
kas strupi,
Pļauties simt atslēgām, buras tur vasaras - maigs kvēl še mīkstinošs patoss
pār upi.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
16:00
30.10.2022**

Kāds esmu bijis.

**Kāpēc tu toreiz teici, ka viens plus viens ir viens?
Es sapnī nedomāju, ka mēness sev ko liedz;
Es minstinājos čukstēt, ka zvaigznes sauli sniedz,
Kad bija norietējis ik blāzmas rōzā zieds.**

**Es iztiku pa lāgam ar maizi, vīna kaus',
Kas sidrabatmirdzēja, nekad tas nebij' sauss,
Un jūta nepameta, kad ēna skrēja prom,
Ka esmu tas, kas esmu, - kāds ietekmējies chroms.**

**Tik ērti bija mājās, ka tumsas neredzēt!
Tak lietūs spiedās iekšā, tas segas samērcēt
Vēl reizi iegribējis, nu laužas tas jo ass,
Kad vientuļnieku dzīres ar laiku nesapas.**

**Kāpēc tu toreiz teici, ka viens plus viens ir simts?
Es nesapratu dzīvju, ko adījīs bij' cimds;
Un ne uz reizi pratos es elpās finišēt,
Kas lika manim vārtus vēl sīkminimizēt.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
17:00
30.10.2022**

**Paldies, Zigrīda Sināte, par jauko ideju sarakstīt dzejoli ar 10 rindiņām, kur
katra no tām sāktos ar vārdiem 'Es esmu'.**

Šeit mans pieteikums:

Es esmu.

**Es esmu gājis, lai liesmotu zeme, kam jāatdzimst dzīvai ir mūžos,
Es esmu kāvies līdz asinīm baigām, lai dzimtenē ziedētu plūškoks,
Es esmu nāvējies tūkstoša reižu, lai raudzītu jaunparadīzi,
Es esmu kritis kā bultas ķerts putns, kas laidies ar pirmajo brīzi.**

**Es esmu stājies pats sevīm reiz ceļā, lai atgrieztos bezvainīgumā,
Es esmu slājis caur dzelkšņiem un nātrām un patvēries debesu jumā,
Es esmu pelnos kā pelavas iris, tad cēlies, lai saprastu vienu -
Es esmu mūžīgs caur sapņiem un ilgām starp pirmo un pēdīgo dienu.**

**Es esmu solījums, vārdi uz brīvi;
Es esmu vārti uz mūžīgo dzīvi.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmana_dzeja
17:20
30.10.2022**

**Ūnikums.
Noticu un uzticos.**

**Kur vien pielikts punkts vai burts, ir mans skrējiens nenogurts,
Pats par sevi, protams, viss allaž iraid noticis,
Bet es elpu elpoju, dzīvi vienlaid dejoju,
Noticu un uzticos, Dievs man paradīzi dos!**

**Gaismas aukās spilgts mans mūžs, draugi svilpes svilpo, pūš
Dienvīdrietums lādzīgs, silts, zinu - esmu nepievilts,
Šajā lauku ārienē, pat ar' miesta vidienē
Līksmojos kā bērņībā, valgā dvēs'les rēnībā.**

**Nāču, saule, zaigoties! - nāču, mīla, maigoties!
Pērļu vecais patafōns tagad lido tā kā drons;
Mācos taisni uzrakstīt visu, lai, kad atnāk rīts,
Dievs ar' dzejā dziesmotu, tad kad, laime, liesmo tu!**

Uzticos un priecājos, iedvesmots es gaviļos
Skreju trejvienībās knašs - lai skan uzvar's godu maršs!
Dodu zīmi visiem jums - sveiks lai dzīvo ūnikums
Tas, kas sveic šo dzīvību, laimību un mīlību!

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
18:15
30.10.2022

Destilācija.

Starp sarunām runājot, teikšu es skaidri:
"Blum-blim-blam-blam-blum-blim," teikšu, kad baidi -
Baidi tu mani ik dienas caur skaidām,
Uzsaucot 'urā', 'vivat', 'yes' un 'aidā'!

Saki, ko smēķēju es cauri gadiem,
Netici vārdiem, kas piešķirti prātiem,
Nekustas ogles, kas zvēroja senāk,
Laikam šī dzīvība augusi ēnā.

Izlauzties vēlos no tevis, no malda,
Kameņu medū šī dzīve tik salda!
Akcentus liekot, es aizmirstos kuis,
Pat 'galā' koncertos cerot ka būsi.

Miniatūrformas tu skaldi pa dēļiem,
Man, kā jau augušam starp ielas zelljiem,
Pienākas ticēt, ka tad, kad tu baidi:
"Blum-blim-blam-blam-blum-blim," teikšu es skaidri.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
19:23
30.10.2022

Sānpelde un sānpeldis.

Tur, attālā vietā, mīt sānpelde maza,
Tai nākas ar visu tik salabt, tā prasa,
Vai liela augs drīzi (tā mātei to jautā),

Vai kādreiz tā izies pie sānpelža tautā.

Redz māte, ka sānpelde drīz jau būs liela,
Tā izies jo stalta, kad dosies pa ielām,
To ieraudzīs sānpeldis brašais un lūkos
To daiļu bez gala, kad dzeguze kūkos.

Šis ir vien mazs mīlas stāsts, gribu to sacīt,
Ka sānpelde sānpeldim iekrita acī,
Ka pirmajā gaismā pēc rudens un ziemas
Bij' jūtības gaisā, kas laimojās ciemā.

Tur staigāja sānpelde kiosku ēnā,
Tā grozījās laipnīgi, vizoši, lēnām,
To iemīlēj' sānpeldis - kiosknieks prāvais -,
Kad mirdzošām jausmām tas piesaulē ļāvās.

Tiem nebija kopā ne sūrumu, bēdu,
Kad raudzīja abi, kā iziet jau ledus,
Tie svinēja kāzas un daudz saskūpstījās,
Ap viņiem spurdz' putni un daiļpuķes vijās.

Vai var ko vēl vairāk teikt par mīlu šādu?
Tik viegli ir mīlēt - to jums jau es rādu!
Kā sānpelde satika sānpeldi brango,
Tā dejosim visi dzidr`ūdeņu tangō!

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
20:14
30.10.2022

Izšķīlušās ilgas.

Lūk, vai tieši šeit es kā apsēdies esmu, lai triölēs bakstītu dziesmu jo resnu,
Lai sekotu nolūkam, cēlam un taisnam, kas nodomā mākoņu purngalus
aizkampst?
Es sekojis esmu, tas tiesa, ik mirklim, kas pavēris vārtus pat dīvainam šķirklim,
Un sēdējis, jādomā, esmu par trijiem, lai klapētos mugurās sensinedrijiem.

Par daudzi es kūpinu mierīgo pīpi, tu saki, lai veidoju nešpetnu līkni,
Kur burzīsies dziņas kā laiktelpas soļi, kur skrapstēs iekš apaviem mērnieku
oļi,

Tak patveros domās pie sapņa, kas kairīgs vēl diedzina lūpās kā ogles jo
vairīgs,
Tad atsedzu lapas tik neerētiski, kur renstelēs aizplūst tik dienišķais viskijs.

Kad rakstu, sauc tauta, ka labāks top laikmets, es vēroju sirmi, kā mēneši
aizlec,
Un mīlā teic manim, lai sargāju dzejas, tās itin kā lipušas viņai pie sejas,
Trīs asaras logā, kas dvašu ņem spēji, ak, mīlā, vai tumsas tu neizredzēji,
Lai nāktu tā blakām kā zārtēses kantor's, ko tikai viskailākā dvēsele mantos?

Lūk, tukšuma šķāvās es atdzimis lāgam, kas svēti tic brīvei kā jūrmestam
vrakam,
Es ticu tāpat arvien pūlīgāk, striktāk, ka uzsmaidīs pasaule diendusā piktā;
Ū, mīlotā, teici, ka bezsejas tēlos vēl skatieni mūsu kād' lomu ar' tēlos,
Kad izdzisīs sveces no rudenā zilgā, mēs palosim mīlā caur smeldzīgām ilgām!

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
12:04
31.10.2022

Prezentācija.

Galu galā nopūta - tikai elpa vaļīga,
Saules dāsnums - gredzenums - nakts bezgalbezgalība,
Evaņģēlijs pēdējais - dienas skats un mirdzošs gaiss,
Zvaigžņu loks pār debesīm - viss, kas sirdī labs un skaists.

Izglābtglābtā cilvēce, miera rosmes diadēm'
Pārkārtota kustībā, patiesībā viņa kvēl,
Daudzlasītā ābece - mantojums un strādīgs akts,
Vaļāvīksnes apvārsnis, uzvar's saimju maršs un takts.

Kairinājums sirdsligzdās - rozete pie koķetes,
Lido mēlās debesīs bērnu papīrraketes,
Kosmiskā kārdinājums kveld zagtu sapņu nomodā,
Acu kristālzīlītes vēras līksmē lolotā.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
12:56
31.10.2022

Reakcionārisms.

Vislēmākie no visiem, vismirušākie, taisnie,
Ak, vai jūs spējat mīlēt un padebešus aizsniegt?
Kur zuda mīlas augļi, kur radās tukši saukļi,
Es piedzimu kā eņģel's starp kovārņiem un kraukļiem.

Vēl vienmēr aicināja kād' jūta, klints vai sirde,
Kur spēju aplaimoties iekš neparastas dzirdes,
Kur nosodījums ira kā gurdie mākoņvāli,
Es atteicos no dzīves, kas stigusi starp māliem.

Kaut kur, aiz tāļiem kalniem, es gaidīju reiz ausmu,
Kas iemīlētu mani un draudzīb's maigo jausmu,
Kur pazibēja zibens un krusa sīkiem graudiem,
Es lūgsnu dvesu čukstus, kas gaismu nestu draudiem.

Ak, vai! Cik ātrs lēnais! Cik jauns ir vecu vecais!
Es acis lejup dūru kā sagrēkojies vecajs
Un, zemi taustot, paudu, kad lietūs ņēmās spēkā,
Ka miršu vēl vien' reizi šai virpuļviesuļdēkā.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
15:52
31.10.2022

Atvaļinājuma laiks.

Mirdz foreles strautā, tām miers ir pie sevis,
Cik daudz gan tām vizuļu Radītājs devis!
Starp oļiem mirdz dzītars no laimes un spozmes,
Kad dabā viss laistās no plaukuma rosmes!

Kas foreli mācēs aiz astes gan saķert?
Kas nojaust gan pratīs, ko domā māj' kaķe?
Es tīksmi vien pasmaidu, sevī gan ģizdams,
Ka skaists laiks šis nācis ir dvēseļu ligzdām.

Kad esmu es atvaļinājumā gājis,
Man priekšā Dievs zaļoksna ganības plājis,
Tur rasā spīd līksmības pērles kā prieki,

Ko riekšā krāt prot agrie rītgaiviņieki.

**Kas izskaitīt mācēs, cik forelei zvīņu?
Cik labs gan šis laiks ir, kad nav sirdī cīņu!
Es lēnugar skolojos bērnībā atkal,
Kas mirdz kā visspožākā māmuļas sakta.**

**Es nogulstos zālē, kas valga spēj priecēt,
Un vēroju putnus - lūk, tā vai nav sniedze?
Smaids nepazūd sejā, kad atminos dienas,
Kas tagad kūst sirdī medmaižu cienasts.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
16:23
31.10.2022**

Laimestība.

**Uzrakstu ar baltu gaismu trejas joku vēstules,
Pacietības domu graudi sabirst jau iekš vēstures,
Kāpņutelpu klusie zvani nošķind gaišos Ziemsvētkos,
Attiecību uzpirksteņi zeltī jaunus saullēktus.**

**Smaidu ielejās dzirkst putni - viņi lidot aicina,
Košumsārtais ķirsis meitai tvīkst aiz rōzā vaidziņa,
Sastop eņģelis ik bērnu, spoguļi kā viņi viz,
Vaļāvīksnēs peldas līksmes garants mundrais Laimdevis.**

**Pacel rokas, ja tu zini to, ka prieks spēj mūžīgs būt,
Dievs mūs veldzē medus pienā, dara garā dūšīgus,
Gavilē, ak, vienmēr rosies, labestības mudināts!
Dzīves ceļš šis laimestībā kļūst tik viegli kutināts!**

**Sasedz glīti atklātnīti, kurā ziedi tīksminās,
Raugi, kā ik tauriņš sevi sapņu laukos izzinās!
Ak, cik jauka šodien gaisma! - smaidi uzticību pauž,
Saules stari katru matu laimes bērniem maigi glauž.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
17:40
01.11.2022**

Smailknābība.

**Lai kurp es brauktu, kur krīt sniegs,
Top balts, es sakairināts diegs
Uz lauska pusi (notaļ liegs),
Ar entuziasmu derībā.**

**Dveš mūžs (ar kaismi lēnītēm)
Uz padevības atslēgām,
Kur sakurināts paceplis
Bez rentgenolōg' atbildes.**

**Jauns drauds ar svaigām karnīzēm,
Ar gaismas acu avīzēm
Plūc dobumus kā vēstnešus
Kā abinieku ļembastā.**

**Un izkrīt miega apcere
Caur uzzīvētām štrīcelēm,
Kur paiju dziesmu krustcelēm
Jau piemīt dzirkšu saspēle.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
17:51
03.11.2022**

Tiešvirsraksts.

**Kur runāt šeit - kur runāt sākt?
Kā kvantu matērija nāk
Šīs dzīves tuvie principi,
Kas citi citam līdzīgi.**

**Kur runāt šeit? Nāk auglīgs laiks,
Un nomirst žaunās tumsas vaigs,
Kā, centrus apļojot, māk Dievs,
Kas šaurā ceļā vienlaid tievs.**

**Pie rasas krēšļa mijnieki
Sēd rūpestībās, rijnieki**

Uz kapličām, kas valā dar'
Ikvienas patiesības, ārs

Uz vakti nolikts nojautā,
Kas mieram aizvien ietuva,
Kur nolīgts '*bésame mucho*',
Tur tiešām kāds skrej iebučot.

Lai gan es esmu vairījies
No apspēles, kas uzziež sviest'
Uz Bībelēm, kas kurtuvēs
Spēj visiem smaidiem lūpās sēst.

Uz priekšu tik, tik apguļot!
Kur tīras vēstis apaugļo
Ik mantnīcu ar piedevām,
Mēs jau cits citam piedevām.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
16:49
05.11.2022

Izturības galantums.

Tev, mīla mīlotā, tev, zīle zīlotā,
Katram, kas izlasa vārdus šos reiz -
Atceres vakars ir mēnesī zvīlotā,
Tas paradīzē ir lidlauka reiss.

Gribēju iemīļot trakāk vēl karstgalves,
Dunēja rati, kā iepriekš jau bij's,
Mīlēju arī es lidones garšpalves -
Bezdelīg's straujās uz āres un rij's.

Eņģeļi elpoja savādas maršvijas
Klonētos savvaļas kokaugājos,
Sadega helikopteri un afišas
Piekrastes ugunos nedaudzajos.

Tev, mīla mīlotā, tev, pērle pērļotā,
Sludinu vēsti, ka nemirsim mēs;
Zinu, ka esmu es laikā gan ceļotājs,

Zinu, ka mērauklas demisionēs.

**Un par šī laikmeta skanīgo spītību
Kavēšos mirkļos, kas kvēlināti,
Un par to spoguļu centru vidību
Ticēšu soļos, kas vedināti.**

**Atsakos nule no trotuāra sūnainā,
Persiks tvīkst dvēselē nevainīgā,
Zinu, ka kristalizētajā kopainā
Atstāsies dzīvība nemainīga.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
18:35
05.11.2022**

Mani izzināja.

**Pa seju (žviks!) - caur smadzeņrievām
Viss ir darīts, zeļot ievām,
Uzrakstīts ar putna kāju,
Ceļot uzticības māju.**

**Glābieties caur mani, draugi,
Re, kad, biedri, ceļu slauki
Nost no lapām, atgādinies -
Vien ar sešriteni minies.**

**Kajakos un cēlās runās
Iesists tikai zizlis punā,
Rags no trejām zelta alvām -
Mirkļis bezprātīgām galvām.**

**Un, no skrejas aizlaižoties,
Der gan atcerēties, toties
Tad, kad viss ir sačervelēts,
Mirkļis mans ir mutē zelēts.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
18:58
05.11.2022**

Citplanētiešu kaņapulka vidutājs.

**Ar miegiem vēl acīs, ar pantiem uz lūpām,
Ar augšpēdus balsīm uz pilskalna drupām
Un komatiem trekniem, kas ievilkti nāsīs,
Iet vidutājs briesmīgs, kas zemenes lasīs.**

**Tas lasīs tās ziemā, kad deguni sasalst,
Kad bruģis šņirkst zobos kā pērngada asfalts,
Kad jātīra prāti kā diodes ģiedras,
Kur sameklē vētras pēc cīņiņu biedra.**

**Tur eksplodē mīla ar karmīnsārtumu,
Kur ainavas balo caur rītmiglas dūmu,
Es paveļos apkārt, kā modies caur lentām,
Lai ļautos vēl pēdīgi svētsentimentam.**

**Ar miegiem vēl acīs trauc vidutājs klajais,
Kam uzkost uz pipariem Ziemsvētku mājai,
Kur diriģē pārslas vēl norieta preces,
Deg mūžīgi atceres, brīvestīb's sveces.**

**Vai klausāt jūs viņu, kas saucaties vārdā?
Ir vidutājs dzimis, lai sniegs kristu bārdā
Kā tiešvārdu ģīmji, kam sīkdziesmas skanas
Iekš vējložu aukām kā atskaņas manas.**

**Te aizmirstas viss, lai mēs bālgani taptu
Kā krīti, kas iruši kalngalēs kāptu,
Es arī, kā modies no simtgadu transa,
Nu veidojos mutēs kā pēcgarša palsa.**

**Ar miegiem vēl acīs, bet skaņi kā taures
Vēl vidutājs brāzmo pirms ziemas, kas aurē
Kā tūkstoši miriāžu debesu koņi,
Kas ūdeņu kritumos cauršalcot norit.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja**

**11:21
06.11.2022**

Ligzdošana.

**Balss, kā cauri zvanīdama, tulko manu ešafotu,
Taustās migla nopūzdamās, sirdī turot Lanselotu,
Katra smalkā rīcībdeva plašām acīm piesauc bērnus
Radībā no Radītāja, svečtuŗus un senus krāmus.**

**Seklu elpu uzjaukumā, uzlējumā, kur mīt gaismas,
Raudu žēlabainas dziesmas esencē no gribas kaismas,
Atlaižot ik grēku sūdzi, piedodot it smeldzi skaistu,
Atgriežos ar eņģeļspārniem, visu kādreizībā saistu.**

**Tad, kad vienīgā ir spēja padoties, vairs nekaŗojot,
Ģiedu mieru transcendentālu, kur siržu miņas joņo,
Elpo mana krūts kā tava, sakraments šis neaprūso,
Kamēr esam rasas lāsē un tā rasas lāse mūsos.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
12:18
06.11.2022**

Tumšainība.

**Šie ir tie sākumi, šīs ir tās beigas, kas salauztas zīlītēs acu arvien,
Ciešanu smagums no laimības dāsnās, kas smaršo kā gaviles, lūgsnas un
siens,**

**Raktuvju cēneŗi, valodas maidzītās - ak, tavu līksmi! - es atrodos pats
Iekšā iekš zvaigznes kā kurtuvē sīvā, kur aizrit mans pirmais un pēdīgais gads.**

**Kālab pa ceļam jūs izkaisāt, draugi, šo mūžu, kas vienīgs ir daudzšķautnībā?
Svētdienas sirmās ir alkušas vairāki, nu tās cer laipnības izaudzināt;
Apstājas motōrs, kas izģindis vējā, un tumsā kveld sapnis tik nesataustāms,
Pieģūŗas smiltīs deg dzītara veidols kā cietākais pasaules mirstības krams.**

**Saule nāks atkal, es zināšu labāk, par cik man ir pārdota dvēsele šī,
Mēness būs sarkans, es klusēšu vārdos, kas ausuši gluži kā nežēlastīb';
Satiksies būtnes kā spoki no ērām, kas pelēkos skabūžos svecītes dedz,
Norītēs asara gluma uz vaiga, tā as'ra, kas asinīs likteni sedz.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja**

16:35
06.11.2022

Vētrrētas.

Caur neredzamām krustcelēm uz augšu!
Svina dinamikas raušu!
Raušu līdzī zvīrgzdiem, plūmēm briestot
debess kalvēs;
Kļaušu! - kļaušu, daudzīšu un sprāgšu,
Koķetējot vējā.

Vēja sprukas - kailās vībotnes un egles
Mūžam manās skropstu ēnās
Glābiņu no zemes meklēs,
Tekalēs tik izredzēto vaibsti,
Manas nemirstības laisti,
Aiztikti no izrādēm kā dīvas!

Dzenies, manu atradumu bilde,
Vilkme trīsvienīgā, šajā
Likumdevējpanākā klajā,
Kur mirdz vārdu simbōlikas plikas,
Tiklas - tikai šodien! Šodien,
Izdzēruši sīvo, dzīvo
Brīvie, domās nepiesauktie,
Trauktie!

Aizlaižas uz serpentīnu dogmām,
Ļaujot citām lomām
Sabirzt tēles pulveros un gaismās,
Mūsu brigadieru staltie,
Mūsu brigadies baltās;
Visās tautu tautās
Atbildes vien`laikus meklē tevi,
Plēšot šķidrautu un plēvi,
Dodot pasaulei ik sevi!

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

17:31
06.11.2022

Tie pazīstamie vārdi.

**Šai valodā, šai valodā (ak, nedzēs pēdas tuksnesī!)
Mīt laime goda arodā, kur zelta vārdi uzplecī
Snieg balti, medus dālderī ir salipts gaismas uzdevums,
Kas sidrabjūtu patvārī daudz labāk garšo nekā rums.**

**Raud debesis no skatlogiem, kas pāri vētrai palikuš',
No svētvārdiem līdz baroniem karsts saules vējiņš mūžam pūš,
Ar sapņlauzēm un domēniem var iepazīties katrs nu,
Kas ilgu, gaidu domē tiek caur filigrānu kadastru.**

**Kur izdzīts nepatīkamais, ļauj gaismai sevi izšļakstīt,
Kad atplūst strautiņš līganais, var jaunu dzīvi izrakstīt,
Pat sākums viens var gigants tapt, es mīlu, tālab neskumstu,
Kur vairs neviena nesastapt, šai cīņās ēnā negurstu.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
19:05
06.11.2022**

Ierindots.

**Jau sen kā esmu ierindots, un prāts mans sīvs kā dzelžu skrots,
Kur mājas rodu sētiņā, aug sapņi mani klētiņā,
Un pārvaicā man ļaudis daudz, vai mani tiešām kāds kā sauc,
Kad neredzami ilgojos pēc mīlas soļos vilgajos.**

**Kur izkrīt rūpes sūnājos, ar mākoņiem es runājos,
Kur vēl pēc lietus koki briest, es ceru izbeigt būt un ciest,
Tik savu vietu atronu, kad lasu Krišjān' Baronu,
Kad jaunā gaismā aizmirstos ik klaviervēkos aizcirstos.**

**Jau sen kā esmu ierindots, un elpot - tas jau augsts ir gods!
Kā tēvs kad mīlu senatni, uz kuŗas mūsu pamati
Tiek sviesti, griezti, graizīti, pēc savas gribas taisīti,
Es rokas lieku lūgšanā, kad lietus slapjā tuša nāk.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
19:43**

06.11.2022

Brīnišķā dziedone.

Šovakar ugunis liesmo kā debesis, liesmo un atsakās pārstāt,
Savijas mēness ar zvaigznēm kā līkopus delveru brāzmībā karstā,
Nāc jele tuvāk tu, brīnišķā dziedone, dziedī par briesmām, kas secen!
Jutīšu tevi kā albatross svētais, kā kaķis, kam naksnīga redze!

Šonakt mēs nepaklausīsim tiem ļaudīm, kas krata ar pirkstu arvienu,
Zini, ak, brīnišķā dziedone, labi, ka tikai pie tevis es skrienu!
Meldijā jūsmīgā izdzirkstī dvē's'le, kam brīvība piešķirta senis,
Jautīsim drīzi, kā mutuļos balsis, kam agrāk bij' raksturs jo plēnīgs!

Brīnišķā dziedone, vakara kaismīgā, ceļo jel eņģeļu pūsmās!
Naksnīgie putni tev dāvinās līkločus, pēcāk ar tevi vien uzstās!
Uzstās līdz brīvei, kas debesīs blāzmo ar diženu pievilksan's spēku -
Atminies jele, ka darīji visu, lai nepalīktu es par rēgu!

Pusnakšu laikrāžiem daudzas ir domas, tās tricina balss pulsācija;
Skatīsim skaidri, cik daudz še ir brīnumu, ak, vai tā mūžīgi bija?
Kristāla skaldnēs, kur liesmas met ēnas, ak, dārgā, mēs gulsimies kaislē,
Netiks neviens mūsu mīlībai traucēt, tās vārtus uz mūžībām aizslēgt!

Šovakar ugunis liesmo kā debesis, tveru es tevi aiz rokas,
Brīnišķā dziedone, eņģeļu grācija, manī tu dievišķīgs rokraksts!
Ved mani brīvē, kur lās universi kā vīns jauns un spārnotas aukas,
Tur kur nakts skūpstī vēl saldāki šķietas iekš brāzmas tās juteklībtrauktas!

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
12:22
07.11.2022

Tikai ar vārdiem.

Kā aizspurdz diena maskēdamās, ātrums gūts ir naskās čammās,
Iztieku ar glāzi vīna, tendenci bez pseidonīma,
Gaidu ciemos visus ļaudis, lai šis mūžs nav aumež raudīgs,
Cienājos ar jūras veltēm, aizejot uz aukstām peldēm.

Nočurkst gadi līksmes eļļā balansā uz vējadēļa,

Žonglē tikai viedie tautā tad, kad limuzīni braukā,
Atminoties senās drāmas, jāspēlē ir atkal gammas,
Vārdiem aizplūstot pa vējiem, uzsprāgst salūtos viens smējiens.

Apgaismotā prāta saknē solfedžō smails ziedus traktē
Daudznozīmīgi pēc skalas, nesaredzot kalnu malas,
Trīs pie miesām izdomātie malduguņi, sirdī krātie,
Kad pēc devīzēm un jostām spirta uzlējumus ostām.

Nebūs beigu kariesriepām, tās mēs atkal tornī stiepām
Prezidenta piles augšā, kamēr ceļas dievi augšām,
Patīkot no pirmā skata, jaunie spieģelišus skata,
Uzdriķstot un pilnvarojot, uzsvilstot un ieceļojot.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
13:46
07.11.2022

Koloratūra.

Tuvāk zemei, tuvāk grīdai, kuŗas nav - šai zeltlabībai
Nākas redzēt visus zalkšus, piedevas, kas cilpo zagšus,
Un pēc lielas darba skrejas tuvāk zemes bezizejās
Apļo arī izmiegotie, kuŗi raksta dzīves toties.

Kalnu sajūsmās un prātos dzirkstī daba jaunkarātos,
Gludinātas sāņus vilkmes spīd iekš zvaigznājīgas spilgmes,
Bruņrupuču goliātos un to polikarbonātos
Nesens mierinājums laužas saknīpījotās plīkšķu plaušās.

Allaž varējāt jūs sacīt - tuvāk zemei, gruzis acī,
Viena puse otru skolo, uzdejojot ūdenspōlō,
Un es jūs gan valdzināju - izvērtiet uz āru kāju
Šinī eksistenciālismā, izdevību nīrbas klizmā.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
15:51
07.11.2022

Vecraksti.

Šīs nav vien avīzes no krāmu tirgus,
Šīs ir palienes, kas sasauc zirgus,
Kurš jādināt līdz padebesim augstam,
Kurš aizvien vēl šķietas bezgalīgi plaukstam.

Un atceres šī vieta nav uz brīdi,
Kad tev liekas, ka tu aizvēsturē krīti,
Kad mans draugs uz kaŗa lauka zīmē sirdi,
Bulta cauršauj arī viņa galvu, dzirdi.

Vai epilōgs šis ir, ko rakstu kaismē,
Vai gan pāridarījums, kas vaŗots taisnē?
Mazliet palasījis, nu jau gribu kaŗu,
Ne jau vārdos, bet gan prātā domu gaŗu.

Vai vaicāsīt, kas lēcies džungļiem mūsu?
Vai kāds cits tiem pāri vilcis krustu?
Domājams, ka bezgalīgā plūsmā
Negaiss arī prot tik tumši, tumši uzmākt.

Šīs nav vien avīzes no antikvariāta,
Šī ir devīze no senaizmirsta prāta,
Kurš ik mirkli saucas mīlestības plaknē
Savā izdomā kā elpā saistīts magnēts.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
16:42
07.11.2022

Vazdiķu kausi.

Es pārceļoju divas vienības, kā rakstot ritmu dievišķu, man bija vienmēr spēks,
es šķitos ēdam maizi dienišķu;
Man nebija vairs jāskaita nedz arōms tējā, nedz ar laimes sods, es mitinājos
ieganstos un jutos vienmēr gana pilnvarots.

Uz vakaru, kad atklāsmes visvairāk nāca klāt, es piecēlos, lai spētu stingri
parunāt,
Kur kusa divas, deviņas tās puses klusējošās, svins jau lija aumaļām kā
dzīvsudrabs vai pulsējošais vīns.

Kāds bērns jau uzrunāja mani, sakot, vai ir divdabis kāds šinī dzīvē foršs,
Es atbildēju, ka tiek atcelts pamazām it viss, lai jauns gan pārtaptu kā poršs.

Un smīkņāja ik gadu lieti, smīdinājās atskaņas un meži sidraboti,
Kad es atteicos no dzīves laukiem, kuŗi zibinājās elpu didaktikā ļoti.

Noklaudzēja tikai manas domas, spēka vienībās tās sapņoja pēc cēlas
izdevības klajas,
Dzenskrūves kā iekšdedz's dzinēji jau zumēja kā tikuši no darvas valā iekšā
obelisku namā sājā.

Tālab izveidojās izmisums iz senu miera elpu, tālab kristījās it visi, zinot
matemātik's telpu;
Zvanīja pie durvīm tikai nomāktais aiz laika spļu dzegām, kad tas nopūtās trīs
reizes, pieplokot pie revīzijas sekām.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
17:59
07.11.2022

Desants.

Tie manējie vārdi jau esat vien jūs!
Es aicinu jaunākos desantniekus
Un gribu, lai zināt jūs izteiksmīgi,
Ka tapsit jūs dienās jo iznesīgi.

Kad pārtrūcis elektrlīnijas vads,
Ir sācies pavisam jau citāds jauns gads,
Es salūtu gaidu ar augstpapēžiem,
Kas mugurā meičai, kas ziemas vēl skrien.

Pār laiku tiek valdīts ar elkoni ciet',
Es tumsību iemīlu šoreiz mazliet,
Tikpat mīlu gaismu, kas nekavējas,
Kad iegriezta mūžīgā laulību ass.

Tu svētīgāks bijis, ja neredzējis
Un ticējis tomēr, bet tas vēl nav viss:
Es gadsimtos saredzu izeju vien',
Kas cauri caur putekļiem laiktelpā lien.

Tie manējie vārdi jau esat vien jūs,
Es gaidu jūs vienmēr kā desantiekus,
Kas naktī vēl pratīs teikt liecību daudz
Par katru no zvaigznēm, kas mūžībā sauc.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
19:01
07.11.2022

Lūgšanas mirklis.

Tik mieru šo, tik godību, kas nāk!
Es esmu centies, Tēvs,
Kā vērsdams visu laipnīgāk,
Un zinu - esi visu svēts,
Kad gribu dzīvot laimīgāk.

Ū, Dievs, man acīs asaras, tās sāp
Kā zaļas vasaras, kur kāpt
Man leknās ābelēs, kas plaukst,
Par sargeņģeli kādam tapt,
Kam sirdī aukst'.

Sūrst gars, es vēlos pieneņmedu dzert,
Kad vakaros jo vēlos atnāk zibens spert
Un graut; par mīlu sapņot vienumēr
Es gribu un par silu, puķes kur jau ver
Ik ziedu, kas uz sauli cer!

Tik mieru šo, tik godību, kas nāk!
Es esmu gurdens kļuvis,
Tagad viss būs citādāk,
Kad atdarītas gaismas durvis,
Dievs, Tu vari darbu sākt!

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
20:39
07.11.2022

Nebezpavēlnieciskumībismi.

Kā aizraujos es plašumos, tā zeme jaunu ražu dos,
Kā gribu izvērst ārienes kā ārijas no palienes,
Kur siržcepures liesmekļo ik uguns straujos vīstokļos,
Es gādāju par nozīmēm, par bestselleru lozītēm.

Kur droši top ap dvēs'les lauk', simt garnizōnu sapnī aug,
Es izraibinu pasaules kā tīrasiņu avenēs,
Tad vēlos, matiem izžūstot, simt sporta līmeņu es dot
Par labumu ik trauksmainam, kas nācis sirdsapziņas kampt.

Jau sajūtāt jūs laikrāžus, kas dus un kustas, plūst un kust,
Ne skaņa neatmirdzēja pie lillā ilgu pircēja,
Tad atrados es liktenī, kas parādījās izmanīgs,
Daudz ceļamaižu tiesāju, kad gāju es caur miezāju.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
14:31
08.11.2022

Acis tik skaidras.

Acis tik skaidras kā pasaules divas,
Es eju, lai dabūtu dvēseles dzīvas,
Sen apnicis farss, viņa jokmelōdijas,
Bet tagad tas viss tā kā atsperes mijas.

Es negribu uzrakstīt rindas šīs ļoti,
Bet dzejnieki - putni jau apgredzenoti,
Kaut aizsviltos meži kā augusta migla,
Tad nevērstos acis šīs glāsmainā stiklā.

Sen piedzimis esmu es dūmakas kraujā
Kā pērle, kas grozīta tavējā saujā,
Nedz zvana man kāds, nedz ar' vēstules sūta,
Vai būtu šī eksistence tikai kļūda?

Es samiedzos ass tavā klētī un jaujā,
Un sirds mana vēl aizvien žubītes taujā,
Cik laika līdz atkusnim necaurejošam,
Kas vietu ir vēlējis zvaigznītēm spožām?

Acis tik skaidras. Es gribēju sacīt,
Ka esi man lipusi klāt tā kā dadzīt's,
Kad aizmirstu visu, kas bijis, kas nākams,
Var grāmata zeltīties mūsu līdz vākam.

Es negribēj' fabulās diždaiļi pausties,
Tik vērot, kā saulīte drīzi jau aust ies,
Kur sabruka ticība, mīla un kvelde,
Tur atnāca liktenis nopūtas deldēt.

Acis tik skaidras kā tumsa no naktīm,
Kur sitas div' sirdis iekš vienotām taktīm,
Trešs noslēdziens šoreiz ir bijis vien bešā,
Kad raugāties nākotnē, zināmi svešā.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
18:17
08.11.2022

★★★

grimstot un bez fantāzijas
manas mūža amnestijas
cirkulē kā domu graudi
kamēr upē plunčā plaudis

lielas jēgas mazā cenā
nogaidošas lapas dzenā
kamēr aizmieg trako krekli
allaž nomodā kaut sekli

pretenziju marinādēs
plaukstošajās dailes skatēs
uzplīkšķ vēl pa lauztai balsij
dzemdībās kas šķirtas valstij

grimstot un bez fantāzijas
likmes sadalās un vijas
ļaužu bezgaistelpu soļos
domkratos un elfu troļļos

nezinot var ķerts kaut palikt

un šis mūžs ne ķešā salīgts
rādās naudu eksponējot
dziesmojot un līksmē dejoj

pagaidhašišā un plūmēs
varasdaikts ik lietu summē
nekomfortabli un dzestri
tikai izliekoties jestri

grimstot un bez fantastikas
spēlēt var šai gaismas trikā
daudznodokļu ekipāžas
kuŗas kļuvušas tik aŗas

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
19:11
08.11.2022

Radiōlaika zvēresti.

No tukšākā, kur izvilkt vārdus var
Ar kļūmi daudzspārnainu,
Spējīgs arī ir viens miera gars,
Kas zīmē vasar's ainu.

No nedienas, kas sārta vaigos tvīkst,
Var uziet mūŗa cenu
To, kas zina visu, līdz tas plīst
Pār tautu supermenu.

Es izvairos, līdz modē ienāk tvists
Ar gurnu leijerkastēm:
Kamēr mūŗu slaktē antikrists,
Ir jāuzkāpj uz astēm.

Par cikliskumu runāt nevajag,
Kas nemēdz atkārtoties,
Tas, kas nācis pārpilnīgi zagt,
Var nejauŗ' apvārdoties.

Es uzrakstu ņo dzīvi viens pret viens,
Kā nav neviens vēl veicis:

**Kamēr sirmi zirgi stallī zviedz,
Būs jāiet prom uz tveici.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
16:39
09.11.2022**

★★★

**Laiktumsa, laiktumsa Ēģiptes zemē,
Sacirstas pātagas, nota un bene,
Sviedrētas naktsstīgas marmōra velvē,
Tumsības gaismotne, samts, zīds un velvets.**

**Atnākot mūžiem, ir kabatas vaļā,
Daudz ir to ritumu vējbrīzē skaļā,
Kaut kur mīt putns, kas notic līdz galam,
Griežoties, mijoties asmenim, spalām.**

**Izsūtīts diktōrs par cīņiem izpauž
Visu, kas ceļu zem pamatiem izlauž,
Notrīsot lapām, mēs staigājam kopā
Gluži kā viendieņu kaleidoskōpā.**

**Turies pie dzīvības, turies pie masta,
Dzīvē var mirklus tik dīvainus sastapt,
Atjēdzies, dziņā, pie vārda un sauksmes,
Būs šinī plānā ar' tumšākas augsnes.**

**Laiktumsa, laiktumsa Ēģiptes zemē -
Citur kad vārdzina, moka un lēmē,
Aicinu sapni no tuksneša spozmes
Paradīžlejās pie dievišķas drosmes.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
17:31
09.11.2022**

Tu saliec kāju.

**Tu saliec kāju - šiten tā! Ir atslēga šai izņemtā
Un salocītā izskatā! Lai spīgo zilbes dilemmā!
Šai caurspraudītā ōperā!**

**Tu saliec kāju - šiten tā! Es būšu grāvī vizētā,
Es rakstīšu vēl tik un tā par laimi lielā špagatā
Un galvā, vēju dragātā!**

**Tu saliec kāju vienībā, lai teiktu, ka viss kārtībā,
Es noticu un zaigajos šais ciparvārdos spraigajos
Un pestījumos maigajos!**

**Tu saliec kāju - vai tas viss? Vai būtu es ko aizmirsis?
Es vados tikai vados vēl, kas rudens saulē neizkvēl,
Ak, vai! - cik bezgalīgi žēl!**

**Tu saliec kāju - kairs ir kairs! Un neesmu nenieka vairs
Par mata tiesu tuvāk gan tev, tuvojies kas arīdzan
Par sprīdi liktenīgu man!**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmana_dzeja
18:09
09.11.2022**

Tribunāls.

**Vai tiešām labāk būtu viens?
Vai viens plus viens ir labāk?
Ak, tas ir triō atslēdziens,
Kas vaļā gājis dabā.**

**Kur galva pati šūpojas,
Es uzticos vien rakstiem;
Kur lūpas lūpās lūpojas,
Par savu dzīvi rakstiet!**

**Es apgulšos kā kvalitāt'
Iekš ceļa bizojoša,
Un tad jau šķītīs, manuprāt,
Ka laime ir tik spoža!**

Par pāra vārdiem neturiet

Neko pie sevis līdzās,
Kad gaita vispār ne tur iet,
Tik sniegs zem zolēm mīcās.

Vai tiešām labāk būtu viens?
Ko izredze reiz saka?
Ak, lai līdz rītam zvaigznes kliegz,
Kad vajā sulas paka.

Es skūpstu taku margoju ar izdevības spraišļiem
Un līdztekus es algoju šo dzīvi līdz' ar vaišļiem,
Kā pazūd vārdos liktenīgs kāds apsūnojis olis,
Tā jāiespringst par paspēlēto pasauli kā zoli.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
19:04
09.11.2022

Paldiesvārdi.

Paldies tev par rakstu brīdi, tad kad laikus mierā bīdi, atceries par lauvmutīti,
kuŗai fantastiski rīti!

Paldies tev par jauko laiku un par katru gadalaiku, ar' par kara tarataiku,
simbiōzes balalaiku!

Zinu katru sīko domu un par spēlējamo lomu, atgulies - tas līksmos omu, kad
būs sapņos jāiet promu.

Dāvā gaismas paldiesvārdos, kuŗus nekad neizpārdos, debešķīgos zelta vārtos
Dievs drīz pateicības kārtos!

Mazliet skumju skumjai dienai, krāsu - laimīb's gludai sienai, dzirkšu -
atbildībai vienai, kuŗai jātop allaž viedai.

Paldies tev par ekselenci un par rokturi, un lenci! To, ko savās ilgās lenci,
iespējams, jau sirdī trenci!

Paldies tev par maigo mīlu, draugu, biedru, teofilu un par izturētu stilu, debesi
kad krāso zilu!

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
20:28
09.11.2022**

Gaisma patiesā.

**Kad atspīd gaisma patiesā, kur eņģeļi kā brīnumi
Spēj visam pāri pacelties, ir jauni saules svīdumi,
Ir labi vienmēr priecāties un pateikties, un iejūsmot,
Kad atnāk Gaismas Tēvs jau klāt ik bērnam Savam mutes dot.**

**Es redzu ausmu atnākam, kad svēta nakts uz galu rit,
Tad mirdzums jauks nāk saviļņot, līdz pāri tā kā rasa krīt,
Var tikai mīlēt vairāk vēl šo mirkli dievišķo un ļaut,
Lai stundas pārtop laimīgas, pirms diena dodas tālāk saukt.**

**Ak, laimīgais es! Laimīgais! Ka mītu gaismas mājvietās,
Ka varu piederību gūt es gaismas bērnu saietā,
To vēlu katram vienam es, kas Dieva namā pulcējas,
Lai satiek tas ik līksmību, kur svētavoti guldzējas!**

**Kad atspīd gaisma patiesā, es mīlu arvien vairāki,
Ir atnākuši mirkli tie kā sapņi, visu kairāki,
Kas sauc uz dzīvi jaukumā, kur zelta labība jau zēl,
Kur katrs savu laimību jau dod un dziesmā spēku smeļ!**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
21:02
09.11.2022**

Mērījumi.

**Atsēžot pie mūzik's liegas, pavērojot sapņu smieklus,
Sirds ar sirdi mītā tiekas, ejot soļus, rāmus, vieglus;
Daudzi sapnī sastaptajie - stiprie, pārdrošie un klajie -
Tagad rōzā brillēs staigā, pieder tiem it viss nu laikam.**

**Mazi akcenti no pilnā padebeša un no vilnas
Satiek dūmu detektorus un pa druskai jauktos koņus,**

Varētu jau dzīvot raitāk, smieties katrā gigabaitā,
Tad no saulēm zvīņas luptu, un mēs viņām līdzī druptu.

Superjēdziens šifrētājiem! Tas ir esamības mājiens,
Kuŗš ir jostās jāizraksta, citādi to paņems plazma,
Uzrunātie, darait labi - jāķīņķerē nu uz klapi
Brangu sīvie mierpilsoņi un to mājdzīvnieki roņi!

Atsēžot pie mūzik's liegas, varot atlabt pat no triekas,
Siekaldziedzeŗos un švammēs zelts vairs kōdus neaizdambēs,
Tālab visiem sanitāriem, kuŗi tagad atnāk bariem,
Jāpilda ir nosacījums, izmērot, cik liels ir lijums.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
13:20
10.11.2022

Noskaņojuma stiklainība.

Te ir kvantu kompjuŗteri, tālab, dēls, arvienu ceri,
Ka būs droši mājupceļi, driģenes un sārti veļi,
Tikai solitūžu dēļi izrādīties var tik mēļi,
Skatoties no visām kantēm, prombūtnēm un matu bantēm.

Izrakstītās, saskaitītās cītaras, pie tēviem dzītās,
Spēlē smalkas melōdijas, fūgu tēmas, prelūdijas,
Saknē samilzuši stroķi tiesā bezbēdīgu soģi
Kapucēs un vīļu asnos, lai tur mīlestība rastos.

Pēcpatiesīgs ir šis lērumš, tas ir Dieva labpatvērumš,
Kuŗu žūžināt kā kaļķus, izzāģējot skaidu baļķus,
Saruna ar žonglēšanām vēl aizvienu šķietas skanam
Bezkaislīgos automātos, baņķieŗos un viņu prātos.

Ak, jel spēlē vēl pa druskaī, kamēr numuros jau uzskait'
Katru sīkmanību skaņu, teolōgu, viņa maņu;
Izliksimies sagumzīti, kamēr pildīti tiks vidi,
Tad mēs viņu ieraudzīsīsim - pasauli, ko godā vīsīsim.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
14:58

10.11.2022

Pirmssniega sentiments.

Cik pieradis ļoti es esmu pie trijiem tiem vakara slēģiem un saulmaizes
vinčām,
Ka nevaru atminēties spalgos vārdus, kas salikti gluži kā Ziemsvētki Grinčam,
Es saskūpstu prieku, kad vajāts es tieku, līdz pirmajam sniegam vēl peļķēs ir
ledus,
Tas attīstīs domu kā zemmēra zandarts, kam sapņos ir rādīties cukurs un
medus.

Es sastopu dzīvē tik jaukākos burvjus un maigākās elfienes, fejas un laumas,
Ka negribot atkal es mīlu šo visu - šo visumu plašo kā somiskas saunas,
Un flōras un faunas tiek diktētas manī, kad paēdis esmu es pseidokastanī,
Kur aiztvaiko laiki kā mirdzošas veļas, kas saslēgtas bija kā akmens un
granīts.

Lai atkal es zīmēju skaistākos skatus, kas paveras vārdam un atskaņai klintī,
Kad esmu es čurkstējis vasaras svelmē un runājis tikai vēl kopotā dzimtī,
Daudz preču ir radīts, lai aizmirstos vējā, kas atbildes dala uz pusītēm piecos,
Kad mēģenēs salejas asaras skābas, pēc vienkāršas dzīves es nebēdnīgs
tiecos.

Var rakstīt tik daudz par šīs izrādes sekām, kas pirmajos gaiļos liek čaumalām
kuģot,
To sapratis esmu, kad kustas man paši tie pirksti, kas devušies ziedot un
puķot,
Var izlikties nemanām pasaules sijās, kad stichijas druknas cer vālodžu
knābjus,
Bet saliekas allaž viss trīsdesmit trijos ik gados, kas netur vairs pirmsdzimtas
sāpju.

Te labi ir, saku es, labi, ka dzīvi mēs esam šai saullēktā visaptverošā,
Jo, zināms, ka drīzi būs jāpiedzimst alkām, kas sniegsies pēc zvaigznēm, tik
lāsmaini spožām:
Kur satiekas atbalss ar skaņu no dvēš'les, es atzīstu labo par labu aizvienu,
Kad izrakstās tinte uz burtnīcu lapām, par pamatu ņemu es senatnes plīnu.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
16:45
10.11.2022

Dzelmainība.

**Pārgāja čuksti kā baložu spārni, un kaislīgām mēlēm bij' sakurtas liesmas,
Dziedāja vāravas intīmām balsīm tās erosa kvēlotās mūžības dziesmas,
Vēstures romānu kairākās lapas bij' atdotas jaunajiem mīlnieku pāriem,
Pārskrēja dūnas kā pirmsrīta brīzē, tās versmojās dievišķiem atklāsmes
spariem.**

**Nomodā palikt bij' uzdevums pirmais, kad gaisotni gaismoja mēnesnīc's stari,
Satikās dvēseles glāsmainiem astriem un stīgām, kas izgāja cauri un pāri,
Jutoņā mīlīgā pulsēja sirdis, kad klusēja okeāns cilvēka sirdī,
Atskrēja laimība liedaga ugunīs ilgu un kvēljūtu rumakus dzirdīt.**

**Pārgāja čuksti, bet palika skūpstī, kas mūžīgi vijās iekš satrauktām lūpām,
Nedzisa smaids šīs romances garā, kas pacēlās pāri ik pagātnes drupām,
Palika mīla, kas sūrstēja prātos, tā uzšķīla svētākos mirklus no zibens,
Stāstīja nāras par kaismi un laimi, kad jūrniekus paņēma okeāna dibens.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
17:18
10.11.2022**

Guļbūvju spāru svētki.

**Šis miers ir tik mierīgs, man patīk, man tīk,
Ka vairs neviens centiens man labneapnīk,
Es iekožu lūpā, kad gaidu uz Kung',
Kas pagājis dzelmē ar varenu 'plunk'!**

**No turienes tiesāt un ar' atrasties,
Kad palicis retrīvers sētā kā vies's,
Es gaidu uz universstichiju to,
Kas valdībām, varām to misiju dod.**

**Kur klabatas, čabatas smilkstē un rej,
Es izsvīstu asinis, paskat un vei!
Kā sillabisks dziedonis pretendēju,
Ik galvgali dūnsapņos izmeklēju.**

Mans izskats ir zvejlietās sacenties brīvs,

**Kad zemledus dzīrēs man patrāpās sīvs
Un neparasts talons, kas pārstāvis mans -
Kad mirstu, daudz vairāk tad dzīvo jauns klans.**

**No visa, kas skraidījis mēnesslietās,
Es paturu to, ko var rakstīt uz tāss,
Kad sabirst tā vējā, man priecīgš kāds tiek -
Es esmu tai vietā, kur mūžīgi snieg.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
18:19
10.11.2022**

Dzejas matrica.

**Šo matricu es uzbūvēju, piedodiet man, draugēji!
Apkārt man bij' sakrituši visvisādi ķieģeļi,
Un no dzīves, senās, raibās, izvilcās vien kvadrāti,
Kur bij' zudis pagājušais, mirdzēja tik saprāti.**

**Ierunājās klintsakmenis, apkārt tikai simbōli,
Izrādījās krātais mūžspīts tikai lauskās simbōlisks,
Sniga pelni sodrējoši, derdzās skaņas ēdamās,
Apsiroja visas saules turbulences pētāmās.**

**Dzejas matrica nav joki, katrs kaut ko iegrib gūt,
Un man šinī jautājumā redzesloka nedabūt,
Un man uzkāpt vēl par sprīdi augstāk koka galoksnē,
Izdejoj, cik vien ir spara, cik tāds varot galops spēt.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
20:19
10.11.2022**

Gavēnis - slavēnis.

**Tu pasaki manim vēl reizi, teic tagad,
Kā ļaudīm tu teic: "Ko jūs allažin sakāt?"
Jel pasaki piemēru vienu, kas bagāts
Jau skraida pa zemi, līdz ielec tas akā!**

Ir mainījies mūžs manu chrōniku skrejā,
Ir pateikts kas nebijis likteņu dzejā,
Tu esi tā dāvana, kurai lemts cirsties,
Kā aiziet pie Dieva kāds nomaļu birznieks.

Šis gavēnis ilgaīs būs likteņos kapāts,
Kā eņģelus piesauc kāds aizmirsies abats,
Šī diena būs svētīta saspēļu dievos,
Kas vēstīta senis ir baltajos krievos.

Cik sen var tā gavēt! Ak, atceries, līksme,
Ka esi man bijusi dzelzceļu tīksme
Tai laikā, kad pārveda vergus no tīkla,
Kas pacēlās cauri no līmetņa žigla.

Mans derīgais brauciens caur apmetņu skarām
Ir devis daudz vairāk no bekaru varām
Uz ģinti, kas sasaucas kopā ar lietām,
Kas šķēlušas galvu ir sakaru biedam.

Bet atminies, gavēni, laime un gaisma,
Ka viss, kas ir dalījies liesmotnē kaismā,
Drīz atceras derības, spēles un pārles,
Ko satur vairs medus un ziedokļu vērm'les.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
15:01
11.11.2022

Piectriētisms.

Man noslēpumu pēdīgo caur vasar's atbalsīmi
Dod atklāt, lai es patveros ar asarām un līmi,
Kur nošķukst gars, tāds pelēcīgs, dod manīt Dieva zīmi,
Lai netērēju patruļu ar skabargotu rīmi.

Es labāk neēdu, tas ties', kā vanags saligzdojis,
Kā atskan balsīs pirmatnīgs to centiens, spars un solis,
Kur sprīžmeši draud varoņiem, tur varoņi tur spoli,
Kā zvejodami vāravas, kas mirdz kā zeltāboli.

Par vienu malku spiedīgs gaiss ir narcišdebesīmi,
Kur, jaunais laiks, tu atradies, kad neplānoti dzimi,
Kad mūžs būs aizskaitījies jau līdz pulksten divi, trimi,
Būs konceptualizējies rīts, kur tēlo mēmi mīmi.

Es sarauju ik pātagu, kas meklējoši aijā,
Lai aizbēgtu no atbalsīm es cukurotā maijā,
Kad mūžs būs devis atslēgas ik maigām dūnu paijām,
Es nogaršošu miziņas it visām saldpapaijām.

Man noslēpumu pēdīgo dod atrast skavu svarā,
Kur kokteiļi caur žaunām plūst ikkatrā samovarā,
Es zilbēšu ik diengaitu, kas lēksies zibot ārā,
Tik tad vien beidzot matīšu, ko lietas labā darām.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
15:44
11.11.2022

Gaismas daiņas.

Plaši nāca, daudz sa`vāca,
Daudzi dreijā meijojās,
Silapakši visurziedmē
Saldainībā eijojās.

Skalu buntas, rīkšu vāli
Mazputniņos mīļojās,
Skolu solu dižpavēņi
Mēnesnīcā zvīļojās.

Daudzsekundu salazvani
Videospēlēs lūkojās,
Pavasara dzegužbalsis
Bezgalībā kūkojās.

Panterādas - samtainītes
Porcelānā rotājās,
Sisenīši, kukainīši
Aizsaslēdzās nodaļās.

Klejojošie gredzennieki

Pulverīšos šņaukājās,
Pūķi - uguns sārtacīši
Liesmu dejā kraukājās.

Psalmu senie zinātāji
Skaidri visā atzinās,
Apsekoja siena zārdus
Mērnieks spieģeļapzināts.

Paradigmu līdzautōri
Svaru bumbās dumpojās,
Kreatīvās indulģences
Slapā malkā dūmojās.

Zelta radņu salinieki
Disciplīnas apraudāj';
Sulu laiku virspētnieki
Uzkāpa uz kuģa klāj'.

Neparastie dopamīni
Kaujas pōzā atradās,
Trōpiskākās mežavimbas
Lēca baltā saprātā.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
16:40
11.11.2022

Iluziōnista mūžs.

Jau atkal senā atmiņa plūst cauri robežlīknēm,
Tā pati senā atmiņa, kas liek mums mūžu riktēt,
Es galvu esmu lauzījis gan tā, gan šā, un vienmēr
Mans gars top sirdī nemierīgs, kad sniegpārslas krīt ziemā.

Un acenes uz deguna māk bīties, knūdēt, raukties,
Kad pelikāns ar zivju knāb' mīl rīta staros saukties
Par varoni un kapteini, bet tas ir cits pavisam
Šis stāsts par guļu vadoņiem, kam sapnis sapnī riskants.

Es apsveicu ik noskaņu, kas rīta katlos mostas,
Kad vēroju, vai lēnītēm šis asins lietus nostās,

Un viena vieta ierādīt' man ir uz laiku savu,
Kad aizeju uz nostādni, ko saucu vēl par kravu.

Ne jaukiem vārdiem atnācis es pestīšanas domu
Jums vēstīt berzes inercē, bet gan par vienu lomu,
Ko gūstīt tīkliem radzenēs, kur zīlītes smeļ niekos -
Tik tad es mieru atrodu, uz otriem sāniem liekos.

Es esmu iluziōnists knašs, bet tas ir cits pavisam
Šis stāsts, kas braucis ielejās pa neiebrauktām risām,
Tur saploku un kāmēju kā kāmīšs, kas uz karti
Ir licis visas cerības. Tie ir tie mani vārdi.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
09:36
12.11.2022

Alise Brīnumzemē.

Nāc cepurot, nāc, nāču klāt! Jau ielūdz Lielais Cepurāts! Nāc, izdosies viss
gaumīgi, tik eleganti šķautnīgi!
Nāc cepurot! To saku tev! Kad modies ir no zibens Zevs, es mierīgs kļūstu
vakaros kā malumednieks apkaŗots.

Kur likrās spieŗas krūts kā puksts, iet baltu vīstus mīlas kļuksts, es esmu
neaizvietojams kā batāte un saldaiss jamss;
No klusuma, kas kaktos šņāc, ir cīnījies kāds telepāts, kas ienirst mīlas
ūdeņos, kā Itālijas puteņos.

Vairs nerakstu es kaislīgi, šie mirkļi šķietas baismīgi, kad Lielais Cepurāts ir
še, es varu tikai skatīt, re,
Kā pārvērties ir mīlas jums, kas bijis sirms kā lasījums, to nodiktēt vēl pastaro
šo reizīti, kas asaro.

Nāc cepurot! Es būšu te, un pasaule būs kopmītne, kur daudz tiks kvēles
sludināts un deleģēts, un budināts;
Es varu tikai sameŗģīt šo laiku, bet ne sareŗģīt, kad esmu atnācis kā trus's, kas
mājpupceļā dodas kluss.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
11:11

12.11.2022

Natūrfilosofija.

**Super! Ir super! Šī supera preces un noieta sveces ir laimotņu redzes!
Es mīlu! Es mīlu ar varbūtnes skalu pa malu ar kongresa daiļoto dāmu un
flāmu,
Kas runā jau flāmiski, dzied pa reiz' latviski, sačukstas spāniski. Un tas viss.
Un tas viss.**

**Degustē nomaļus, saceri nogaļus - pats rīks + rīkotne atņem man sīkotnes.
Daudz kā ir patiesa, bet es šē jaundziesmu tirāžās vedu, lai aizgūtnēm plaktu
un dzīvotu
Kaķbērni, lillijas, tulpītes, oši un gambīti.**

**Turpmāk es uzrakstu asinīs cēlfrontes, kurās ir fontāni (piespiedus
sentiments),
Taču es gribu ar planieņiem sacensties, lai mans vaigs rādītos, raudzītos
atsaulē,
Un es tad uzrotos piedurkņu vīlītēs, matricu plejādēs, vārdformu būtībās.**

**Satiku draudzeni, radījās daiļbūtnes, saskrēja ģimenes vienkāršā dzelmenī;
Kolorītizjādēs, sasmietās liekšķerēs dzīvojās nedienas dzidrajos avotos,
Kad manas māsīcas ģeniāli veidoja plastilīnpoliesteriskas smailītes.**

**Kultivē sārmu kā fiktīvu nozari, dzejoļu laimigadi pārstāv ik pagalvi,
Tetovē vielmaiņu iztikas sajūdzēs, trokšņainiem līmeņiem vairs neatgriežoties
Ierastā kārdībā, parastā uzpurnī, seriālveidsankcijās, trošuāru pulveros.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
14:21
12.11.2022**

Ne atpakaļceļā.

**Es zinu, ka tagad ir īstākais brīdis, es zinu, ko mantot mums tanī,
Kā dzeguze paceļas spārnos lai trauktu, tā dziesmiņa piedzimst jau manī,
Tā vēstī par brīvību saldenām kājām, kur klikuči aizvada metus,
Tur dubultniekdzīrēs ik spogulis liesmo, kā ielicis jaunākos dredus.**

Mirst nāve, un atslēgas viņai ir zobos, par to jau gan šādas, gan tādas

**Drīz eksponē filmas, kas televīzijā nes augļus, ko hipnōzes skatās,
Pret bandām uz ielām jauns gājējs ir triecies, nu zina tas augstāko vērti,
Kas dzīvo uz pasaules nesamākslotas uz dzīvi, aizvien kur ir ērti.**

**Jel dzemadini skatu, kas izraisīs visas šīs godības eksaktās gvardes,
Kad nokritis spiedogs uz zaļzāles lekņas kā ministru operas parters,
Kad palicis tikai ir trīspatrīs lēmums, es atskaitu atpakaļ laiku,
Lai dzirdētu purngalus, pustumsā ejam, caur šok'lādi, krakšķiem un tvaiku.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
15:04
12.11.2022**

Gudrības zobs.

**Kaŗa spēcīgie, jūs, kas uz šņorēm vēl sēdat,
Vai jūs radīsīt beidzot, kas iekšpuses ēda
Miera laikā, kur plaiksnījās laime un bēda
Katrā nostūrī sirmā, kas slēpās zem pēdas?**

**Vai jūs meklēsīt jūgus, tik nesavažotus,
Vai jūs dzirdēsīt lūgsnas, kas debesīm dotas?
Zinu laipni, cik manīgi iespējat otrās
Lomu spēlēs būt kaismīgi zeltzvaigznēs spodrās.**

**Kur spēj cilvēka saprāts par mirkšķi vien spulgot,
Varu satraikšķīt debesu mannas un tulkot
Visas saistības liekās, kas devušās kūkot
Saules daudzskaldnes blīvās, kas sākušas pūkot.**

**Namu vērtīgie, vai jūs par mani šeit zināt?
Cik ir pagājis laika, kopš jums atgādināt
Esmu pārcēlies teju no vienas uz otru
Savas kādības sleju, ko mundrināt modru?**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
19:17
12.11.2022**

Palaist vis' vaļā un...

Sarunas, mūžīgās sarunas vienmēr -
Tas ir tas labākais cilvēces piemērs,
Kamēr nav klusuma neizniekoties,
Kušanas karstumā izšķīst, prom doties.

Saķēri mani un nelaidi vaļā,
Deviņas ābeles krastmalā zaļā
Nozāgē smilgas kā krikumus sāļus
Vētrā un negaisā - visus kā brāļus!

Redzēt un saprast šī cīņiņa pēdas,
Kamēr kāds vārtrūmē dikti vēl mēdās,
Zināt un saredzēt visuma lietas,
Pat ja tās mēmi caur balsīm ir kliegtas.

Mīļvirsas grācija taranē baušļus,
Liekamies visi mēs slīpi gaŗ`šļaukus,
Kamēr ir piespiedu kārtas un lēkmes,
Būs arī uzvara, laime un sekmes.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
20:22
12.11.2022

Mīlas līdzekļiem.

Vai mirgoja sveces, jo redzu joprojām
To degošo liesmību stāvu?
Un visas tās preces, ko aizdevu projām,
Vai slēptas starp kārtīm un kavu?

Kur spēkojās prāvas starp zondēm un miegu,
Vai cerēsies ilgas, kas manas?
Kur lieku lai āvas, kas satrieca prieku
Kā emaljas baltākās vannas?

Šai pasaulē radīts, lai viss tiek pa vidam
Gan sacīts, gan briedināts laikā,
Un ļoti tu patīc man, mīlu līdz rītam,
Tad izgaro jūsmība tvaikā.

Bij' reize, kad palāvos tikai uz vārdu,
Nu acīm būs citāda gaisma,
Kad tiku es vajā uz mūsdienu Spartu,
Es norādes devu ik pais'mam.

Vai mirgoja sveces kā maldgunis vējā?
Es atzīstos to veicinājis,
Ko nejaudā redzes un vaibsti vairs sejā
Ne satikt, ne uzlūkot vāji.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
12:37
13.11.2022

Greizritenis.

Tu gaidīji mani pēc pusnakts uz soļiem,
Kur gadījās pelnos viens dzītars ar oļiem,
Tur pavērās acskats kā liktenis valdošs,
Kā cukura kantāte, mirklis tur peldošs.

Es satiku dzelzi, kas varā bij' kalta,
Mans pēdīgais sapnis bij' baltākais altār's,
Un kāpēc gan ne, ja es esmu ar brīvi
Visnotaļ tāl' gājis viens pats plus ar' divi.

Caur laikmirkļu strēmelēm, kuŗas tiek grieztas,
Es margrietas audzēju no vecas siekstas,
Kur ūdeņi, pali man elpot ļauj straujāk,
Jau atvars tik aicinošs atklājas Gaujā.

Tu gaidīji mani ar smeldzi, kas galvā
Bij' raidījus' ilgas, kas izlietas alvā,
Kur aizbrauca laivās pulks zvaigžņu uz rītiem,
Mēs ļāvāties kvēlskūpstiem neaizbaidītiem.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
15:06
13.11.2022

Citrons.

**Tu esi daudz vērtīgāks, nekā tu mani,
Vai esi jel kādreiz tu runāj's ar mani?
Par šo un to laikā, kad izveda tautas
No kristāla spoguļa galīgā autā.**

**Vairs negribas pabeigt, kas norunāts īsi,
Tāpat notiks viss, kā tas gadīsies drīzi,
Un pārviebtā sejā no citronu sulas
Jau aizdegies jaunās un vecākās kūlas.**

**Kur grūti ir cilvēkam, viegli ir Dievam,
Kur skumji ir vācietim, jestri ir krievam,
Šis balanss ir viduvējs, tomēr tas strādā,
Kad apgaismes bērni caur ziedoni bradā.**

**Tu esi daudz vērtīgāks, tas jau skan labāk,
Kad miljarda mirkļu ir ieguvis nabags,
Aug citronu kociņš kā svētapsolījums,
Kā atveldzes lietūs, tā gaita un lijums.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
15:39
13.11.2022**

Punkts.

**Cik daudz no vien' punkta ar' izšaujas līknes,
To saka ar' dievi, to sirdis un likmes;
Es dzīvoju sprindzā, ko punkts manim dāvā,
Kad nevaru aizmigt es mīkstākā lāvā.**

**Es vēlos tik sacerēt mazlietiņ mīlas,
Kas augstāk par debesīm naktsmijā zvīlas,
Un atgīst pa mirklīm, kam esmu še skaitlīgs
Kā renesans's audekls, dzidrots un ailīgs.**

**No punkta, kas saprotas bultšaudes spriedzē,
Ir jāmīņā skrotis, kas sašautas sliecē,
Tad jāgrema kaņepes, kamēr tam vaļa,
Jo zāle ir ēdama, zāle nav gaļa.**

Un punktam kā vienmēr ir sakāms kas brīdī,
Kad pastarā diena nāk bitītes zīdīt:
Kam atļauts bilst vārdus, kas stinguši mēlē,
Tam uzvara kritīs šai pēdējā spēlē.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
16:06
13.11.2022

Šeit nav noslēpumu.

Es atnāku neprasīts, atnāku latvisks kā roze,
Kam rudens ir sarmojis, līcis ar' sastingt un pōzēt,
Es atnāku neielūgts, baltāks par mākonī baltu
Ar asinīm sānos un ledu, kas sirdī, jo saltu.

Vai nemiršu reizi es tad, kad visvieglāk būs aiziet?
Vai palikšu šeit, pavēlot: "Mani mūžīgi graiziet,
Jūs, vēji, kas zināt, ka grūtākais palikt ir dusā,
Kad sapnis sauc gaismā daudz jaunību dzīvībā uzsākt!"

Tas tiesa, ka pagaist ik sāpes un neprātīgs kļiedziens,
Ka paliek vien krūtīs kāds apgaismots strupceļu liedziens,
Tad saplūstu gluži ar visu, kad izdziestu balsis,
Kad dūmakā laivojos rēni kā plosts, viņos zvalstīgs...

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
16:57
13.11.2022

Liedagarōms.

Nesaki kļūdas, kas izbērtas ceļā, lai paliek vien vienība treja,
Tad raksti par mīlu, kam Izoldes seja,
Un lūko pēc jaunrīta, maiga un svaiga, kas uzrakstās laimīgā dzejā!

Varbūt tad mums kritīs tā vinnesta loze, ak, tad es reiz zināšu, kāpēc
Tik daudzi mīl triekties caur to, kas ir sāpēts,
Un redzēšu debešos vainīgās liesmas, kas nabaga zīriņus aprēc.

Šie būs tikai vārdi, ko nedziedās dziesmās, tie būs gaismas neatšifrētie,
Tie birzīs kā smiltis no kāpas - tie svētie! -
Un varbūt tur kāds savu pēdu vēl iemīs, tad būs tie prom vairs neaizbēgtie.

Kur apstāsies vētra, es lūkošos gaisā, un zvaigznes tad sabirs man acīs,
Tur debesis mani ar mirdzumu slacīs,
Kad došos ar rītu prom neizmainībā, Dievs jāvārda ar' nepasacīs.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
17:45
13.11.2022

pludini sapludini krāsas kā māsas
jel pravieto vārdos
kas sasēti lūgsnās
un attopies šeit un tagad
aizmirsties gadalaikos un līnijās
kas līkločos dudina žūžas
ak pludini notis un atslēgas
un sabiedrotos un atsvarus
aizmirstības skavās un brīvē
kas nodota eņģeļu mistikai
kur katrai kustībai ir nozīme
neatklājoša un maiga
kā pieneņu medus
vasarai sākoties

un nesaki ka ir par grūtu
es vēlos izirt kā smiltis
un pelni ko neapdūmos
vairs it nekad
manām sāpēm aizlaižoties un dziestot
es izrakstu baltu tinti
sniega vālos
un mākoņos bālos
kur aiztek manas stundas
kā dzīvsudrabs saldaiss

pludini sapludini krāsas kā māsas

un aizvedini mani pie upes
kur mērcējoties kājām valgumā
es sajūtīšu mīlas kairumu
savās lilliju smadzenēs
un naktvijoļu sirdī
tur es beidzot esmu brīvs
no brīvības pašas

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
19:29
13.11.2022

Skolas laiks.

Skolas laikā atradās pa labi no kād's manēžas viens cīruļputen's dimdinošs, tik
ļoti spīdināts un spožs,
Tas vēstīja par zemi to, kur lakstīgalas uzdziesmo, tur, prātvēderēm kniksējot,
iet dienas, gaismu miksējot.

Es atrados tik laimīgi, kur vīti ziedu vaiņiki, tik jauks it visā apveidā, kā
atjaunināts apgreidā,
Tur pasakās bij' atklāts viss, kas mīlā atnāk visai drīz šurp neticamā ātrumā kā
saules rieta sārtumā.

Kad nepazuda degošs skals, viss tuvais šķita baigi tāls, tad lāpas dedzām
vienībā kā saulgriežlaika dievībā,
Un nesakustējās ne mats, kad atnācis bij' jaunais gads ar cerību, kas mīlēt liek,
kad katrs katrā iekšā tiek.

Tik elpoju es jūsmības, lai atteiktos no dusmības, mans draugs bij' mēness
debesīs un saule, kuŗas gaisma šķīst
Kā sulas apelsīniņos, kā šaltis karstos vīniņos - es neklūdīgi zināju, cik šogad
skaistu lināju!

Un skolas laikā atradās mans prāts šais ainās savādās, bet nenoskuma manim
acs, jo biju līksmināts es pats,
Viskvēlāk dega mīla šī, ko sapņi nepievīluši, tur cerēju es priekotnes, ko Dievs
caur ziediem smieklos nes!

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
11:19

14.11.2022

Līdzuzdevuma brukstalspuras.

Es ritinos, ritinos baltajā ekrānā,
Cenzdamies izplesties sīrupu sekrētā,
Žāvājot atmiņas kokspraugu lapkrišos,
Pārdarot funkcieus izteiksmju labiešos.

Cīņa ir ilgusi jēdzīgos domrakstos,
Pazīstu valdes šīs ticības domkratos,
Palieku fortūnās somaiņu tuksnešos,
Uzceļu mālpilis zeltbiru gruvešos.

Saceļas vētra pie poseidōnpakājes,
Kaut kur pie mākoņiem vaļ'vīksne kavējas,
Ķieģeļu cepļos uz uguņu pārvadiem
Uzstājas teātris "Mūžīgais amatier's".

Darbspēju saskaņu triumfa pelnēži
Uzrīko svētkus kā polsterēt' mēneši,
Pagaidu izbūves kalnraču smaragdus
Sastāda ozolzīl's tranšejos pārraktos.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
12:37
14.11.2022

Kur pie miera ir viss.

Kālab manus vārdus raustāt še un te, un visos laikos?
Kālab mostos naktī vaļā drēbēs, viens un nepielaikots?
Iztek mēness baltā pienā, iztek saules zvaigžņu jūra,
Dolomīta krasta klintīs piedzimst jūta, aplan sūra.

Aizvadu es savus vārdus prom uz jausmu izdziestošu,
Manu ceļa zilbju skaitā izverd zeme un tās spožums,
Lēnām viņa pārveidojas, esmu nu ar mieru nomirt
Tagad, kad viss atkal sākas un iekš sapņa tvarstās lomi.

Zināt manu jaunu taku, zināt šauro bezizeju,

Kur tu lauskās šķīsti tā kā stiklene caur asu vēju,
Tur, starp mūžiem izplēnošiem, izolēts un mierā stindzis,
Tagad atvados no dzīves, ausis kustinot kā mincis.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
18:17
14.11.2022

Notikums miestā.
Cirkus.

Acījos labi un acījos tāli, še mana druva, un še mani brāļi,
Izjauktos diptichos vietu sev radu, tagad es no nekā jūtu un radu,
Palaidu vaļā es dūkanos zirgus, tik un tā miestā bij' atbraucis cirkus,
Tur, uz tām augšām, es līdztekus klauniem tapu pats klauns, par priek' veciem
un jauniem.

Dzīve man nebij' nekā iemācījus' - tā pie sev's domāju, barojot sīļus,
Atņemtus vaigos es smaidīju bieži, tā kā tai cirkū tie ziemeļu brieži,
Iztiku miris bez sāta un bada, sirds tāpat bungāt un uzsvilpot prata,
Mīlīgi smejojot ar meitām es tikos, pat ja vēl nebija norunāts cikos.

Ļaudis vēl alka ko pikantu, asu, tālab es galdā vēl spirtotu kvasu
Uzliku, zinādams cilvēka māgu, saldajam ēdienam atstājot brāgu,
Tapu pats pirmais klauns rajonā, miestā, ļaudis man teica: "Tev ellišķi piestāv!"
Un, kad es izrāvu sirdi no krūtīm, varēju klauvēt pie viensētu rūtīm.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
18:44
14.11.2022

Liesmotne.

Kļūst karstāks šinī dinamikā, karstāks vēl par karstu,
Un liesmo eņģeļi kā blāzmas kāv',
Es atnāku kā olimpietis un iekš tevis sarkstu,
Kad tevī kuŗu ugunis, kas spļauj!

Kur melodijas atskan lielām žāvām dižu dvašu,
Mēs saplūstam kā divi jau iekš viens,

**Kad eleganti atnāk apdvēseļots jūdžu plašums,
Tik ugunoti kumeļi aiz meža zviedz.**

**Es aizmirstu par pasauli, kas pazūd liesmu varā,
Tik tevi mīloju, kad kalni gāž's,
Un - tici - nepaies mums uguns rīkle gaļām,
Kad dzirkstes stars iekš mūsu trieksies ašs.**

**Šis ir vien uzliesmojums vārdos dažos, kuņi kvēlo
Iekš kodolsprādziena, kas sirdī tvīkst,
Tik tevi kā šo uguni es mīlu, briesmās cēlo,
Kad viņā dejot mūžīgi vēl drīkst!**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
19:38
14.11.2022**

Katra doma jaunu rada.

**Re, un doma cita, pirms paspēj pierakstīti!
Re, un diena cita, cik gaiši ir tās rīti!
Nu, un gudro tālāk, kā soļus iztamborēt
Tad, kad visi spārni aizpland kalnu korē!**

**Skat, mans mierinājums ietērpts baltā sapnī,
Ved jel man' uz augšu, manu mīlo kāpnīt!
Aizskar manus sānus, pacel mani augstāk,
Lai es prastu mirkli turēt liegā plaukstā!**

**Vei, es esmu cilvēks, eņģeļi man apkārt,
Tā ir mana doma, apziņa un saprāts
Palikt smaidā rēnā, nomirkšķināt plakstus,
Lai Dievs tālāk dotu manus jaukus rakstus!**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
20:29
14.11.2022**

Baltā piekraste.

Balts okeāna vaigs, mani spārni turp traucas
Tik spēji, tik neapturami!
Kāds smiltīs lej laimi, kāds jaunvārdā saucas,
Cits peldas kā veicīgie sami.

Kaut varētu aiziet es prom no šīm sāpēm,
Kas galvā kuņ svētākās bailes,
Tik viens manā kaujā ar as'rām spēj glābēt,
Kas nokāpj no debesu smailes.

Es izbārstu gaisos gan zeltnaudas skaņās,
Gan papirospaciņas bēšās,
Pie šīs visu pēdējās satversmes maņas
Es dejoju vējotnēs svešās.

Stings ledus klāj miesu, kas sarmota sprakšķas
Starp žuvušām alģēm un siekstām,
Vien auss iegrib dzirdēt vēl lietainos pakšķus,
Kas mīlā krīt jūtīm un dziesmām.

Balts okeāna vaigs manu ticību svaida
Kā viļņu un bangotņu varā,
Un sirdī dzimst trakākās mīlestīb's gaidas,
Kas laužtin jau izlaužas ārā!

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
12:15
15.11.2022

Rieteklis.

Tu sagaidīji atbildi, kas vijās garos pirkstos,
No tēvzemes līdz kosmosam sirds mana domu izdos
Kā grāmatu, ko turēsi tu zelta spalvas varā,
Kas sakususi brīvībā, kas aiziet asins karā.

Es nomiris jau simtkārtreiz, tas liecina uz spītu,
Par kuņ brīvestība dzied ikkatru mīļu rītu,
Un ieklausoties uzzinu, cik mazas bij' tās pūles,
Cik izdangāts bij' senais ceļš, cik bombardēts un rullēts.

Tik vienas sievas biedrībā var redzēt atjaunošnes,

**Kas miesu dursta acīgi kā filejnažu potes,
Mans bālais mūžs ir atnācis, lai tomēr liecinātu
Par sakārtotu harmōniju, sapnī miedzinātu.**

**Pie miera smēķi nolieku, tas aizdūmo kā ķirši,
Ko apēst atnāk vakaros tie brīnišķīgie irši,
Un dižas laimes ietvaros es atkal sapulcinu
Ikvienu, kas jau ticēt māk uz saldo sārto vīnu.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
15:02
15.11.2022**

Dadžaprāts.

**Slīd manu atmiņu zināmās krustceles katoļu birkās un atgādnēs velkoņos,
Īd zvanu atziņu mināmās uztveres vaboļu mirgās un apkakles elkoņos.**

**Skrien naža vērieni stiklotos pagalmos, zudušā ritmā un nāvības paisumā,
Lien dažī dzērieni miglotos pakalnos plūdušā simtā un stāvības skaistumā.**

**Sauc visas funkcijas atspēkot dzīvību, kritušu kaujā pie Urālu vilcieniem,
Trauc īsās punktvijas atslēgot brīvību, klīdušu kraujā iekš plurālu silciemiem.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
15:23
15.11.2022**

Saule, kas blāv.

**Uz rūtota audekla lāstekas kūst,
Kaut nožūtu tuksneši no zemes virs's,
Sirds mana uz neilgu laiciņu pukst,
Un neilgi plaukusi ziedos ir birzs.**

**Prāts raucas kā kastanis iekš zaļa vāk',
Šļūc kājas pa ledu, kas pelēks un dzelts,
Nāk nediena augļus uz tikumu vākt,
Kur mūžīgi elpots ir, žūžots un zelts.**

Es negribu atgriezties tur, kur viss melns,
Tak tumsā nu redzu es skaidrojošāk,
Kur izkritis dzintaros pērnākais pelns,
Māk atskaņa sīva vis's debesis mākt.

Un negriežos taču, tak vārdi jau dziest,
Es laimību meklēju saulē, kas blāv,
Kur salido sīļi ik brūkleni šķiest,
Vairs mīlas un nāves kā pasakā nav.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
16:25
15.11.2022

(Ne)aizmirstulītes.

Par spīti dzegām pajumtē, par spīti laimei orkānā,
Man patīk skandēt virsrakstus šai beigu laikā lokanā,
Kā arī tīksmē acis vērt, kad prieka eļļa pāri līst,
Kad kauli atspirdzinās, most un mandarīni svētkos šķīst.

Par daudzrakstītāju, jā, gan jau mani dēvē ļautiņi,
Kad maniem dzejoļiem ir pilni viņu dārgie autiņi,
Bet citreiz - tiešām atzīstos - nekā es neiespēju teikt,
Kad pirksti paši uzraksta, ka vajag domu knaši beigt.

Tad mīļodams es atsaku, ka viss tāpat tik ātri zūd,
Un kur ir garants vispār tam, ka vajadzēs par kaut ko kļūt!?
Vien ceru dārgumlādi rast, tad viņa manī priecāsies,
Un mani panti aizmirstie tad nostalgijās piecās ies.

Kaut ko jau vispār atminos no divtrejībām mūžlokos,
Tur mani mīļa daiļava aizvien caur rozēm uzlūkos,
Un vis', ko esmu rakstījis, es viņai vienai atdodu,
Kad eimu plēnēt garaiņos ar viņas valgo valodu.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
17:00
15.11.2022

Elektriskais vilciens.

**Spīd gozes katrā kupejā kā kvalitātes kopdzejā,
Kur sačukstas ik vārds ar vārd', var savu šūpulīti kārt,
Jo arī guļamvagonos var liesmot briesmu drakōnos,
Kas sapņos saldas gunis spļauj un pietuvoties mīlai ļauj.**

**Es uzrakstu šo vilcienu un pantus dažus piedziedu,
Lai atminētos katra sirds, kam elektrības lādiņš šķirts,
Ka tamburos var izauklēt ik sapni, pat ja ir kāds 'bet',
Un pārvados, kur pantogrāfs, var katrs sajusties kā grāfs.**

**Šķiļ dzirkstis jaunie vilcieni, un zibeņotie pilieni
Ikkatrā vagonā jau šķeļ it visu rekordātrum' dēļ,
Tu būsi spārnos svabināts, un tālab ļauties spriedzei sāt,
Kas plīkšķ no jaunas drīzības un pamatīgās virzības!**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
17:55
15.11.2022**

Mīlas skati.

**Es vēlējos doties uz pasaules malu,
Kur raudzītu tevi no jauna,
Tak klišejs spriedums tur veda uz galu
No traktāta, laba un ļauna.**

**Kur nokrita tavējas cirtas kā zvaigznes,
Tām kvēli es nejauši šķīru,
Tās versmoja gluži kā likteņa plaiksnes,
Kas darīja dvēseli tīru.**

**Kaut varētu atgriezties tavējā sirdī
Un vienkārši mācīties mīlēt!
Kad gaisuši skūpstī kā blēņdaļu flirti,
Es gūstos iekš tavas mīl's spēlēm.**

**Es neesmu aizmirsis kvēlākos gadus,
Kaut stingums mūs turēja abus,
Tur laimība vadīja ilgpilnus skatus
Kā liesmotus, dievišķus trapus.**

Tie soliņi parkā vēl loloja sapņus,
Ka nebūsim vientuļi mūžos,
Tie vēstīja - nebūs vairs pasaulē sāpju,
Kaut sirds neglābjami vēl pūžņos.

Kaut satikos abi mēs ziedonī maigā,
Kur gleznotu tu mūsu jausmas!
Pie jūras mēs klausītos, kaijas kā klaigā
Pēc nākamās godības ausmas!

Mēs sadotos rokās un vēl pasargāti
Tad būtu starp pilsētas mūriem,
Kad staigātu tumsā gar tiesu un rāti,
Vairs nesmelgtu sirdī nakts dūriens.

Es ticu, ka kopā mēs esam arvienu,
Jo nepārzied dvēselē rozes,
Un tālab es jūtināts gaidu to dienu,
Kad mani tavs spožums reiz nosēs!

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
19:35
15.11.2022

Svētmīla.

Kā flīģeļa stīga, kā skaņdarba līga
Iet mīlība mana, kaut daudzsreiz tik sīka,
Pie tevis, ak, svētā, caur dvēseles rētām
Tvīkst saldsērīgs sapnis, ko vēji alkst mētāt!

Es sapņoju aumež par laimību tādu,
Ikdienas ko loloju, debesīs stādu,
Kur esi tu, svētā, vēl noskūpstot rasu,
Kur nesauktu pasaule mani par drazu.

Sūrst dvēseles klaji, kur kristāli lāso,
Tur esi tu mana, tur svētmīlu krāso
Iekš vaļ'vīkšņu spārniem, kas paceļ ik jūsmu
Ar dievišķu esmi caur okeānu drūzmu!

**Es ilgojos tevis, ak, patiesā, daiļā,
Jel ienāc caur manām drīz sirdsviru ailām!
Kur atlidos dūjas, tik baltas un cēlas,
Mēs mīlēsim kaismi, kā dvēsele vēlas!**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
20:37
15.11.2022**

Ruberoīda debesis.

**Uz tīklenes rosījās šķiedras kā šķidrauti,
Iztrūka vārdi, kam kaklaudi izrauti,
Pacēlās pusspārnos vistas no Gaiziņa,
Palika starpā vien zemeņu aiziņa.**

**Pēcāk no miršanas būvējās virsvaldes
Sekvoju birzīs no dienīšķās Izvaltas,
Darbojās debesu puses kā vējdzirnas,
Mūžīgi sauktas un pēdīgi jēdzīgas.**

**Koncentrēts riebums kā kaļķīši bālgani
Uzzīmē jānogas stipri un salkani,
Pastāvīgs patoss un raudzību virsotnes
Delikatesēs svin skrienošas bizones.**

**Mājdzīvniekterašu atklātās drumstalas,
Senleju mirdzošās kokvilnu brukstalas
Savieno mirklības skumjākās gaviļēs,
Tur kur aizvien lietus lāsītes sapilēs.**

**Kam gan lai aizsūtu stāvgrūdu paisumus,
Kam gan lai iemāca, skaidro kā gaisu pūst?
Atgiedas kristāli lapmežu tēvijās,
Sašķaidās cukuri saldākās stēvijās.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
17:23
16.11.2022**

Baltvārdu tematikas.

**Kur ideja staigā ar vienkāršu spilgmi,
Var iemantot kaimiņu lāzeru vilkmi,
Ar zobeniem atbildot, zinot ar ilkni,
Pret zobiem kā asmeni atverot tilpni.**

**Par paaudžu nātrām bilst dažī, un daudzi
Prot tikai vairs dzīvot ar debesu draudzi,
Bet, tēlojot pirmo un pastaro raudzi,
Var mīlēt mazlietiņ, var sajūst ar kaudzi.**

**Es atbildu laikā, kas izlolo strēķus,
Dievs allaž ir nospraudis tehniskus mērķus,
Kad okeāns pludina garšīgos nēģus,
Prot naksniņa atdarīt acis kā slēģus.**

**Un pirmklasnieks mācās, kā atdzīvot laikus,
Kas rakstīja dienām vien pulkpāra haiku,
Kas dēvējās vārdā, kas mīlēja spraigus
Un tōniskus vižļus kā ziemsvara tvaikus.**

**Var sisties ar naktsstīgām, debesu gūtām,
Un iemīlēt ļaudis, kas tic svētām kļūdām,
Tad, izzinot cilvēces rasi caur bultām,
Var sajūst ik domdevu sapņotnē guldām**

Mūs visus.

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
17:57
16.11.2022**

Atbildīgais līdzsvars.

**Vai esat ar mani? Ak, ilgojos zināt!
Cik ilgi jau dzīvības mīklu jūs mināt?
Un kā jums iet šodien? Ak, atbildes rodiet,
Jo gribu es mīlēt caur sodiem un godiem!**

**Mans teksts ir šī jēga, kas satur un dara,
Es esmu gan līcis zem kaijpalvas svara,**

Kad gribējis izprast, kur dodos es gluži
Ar paceltu galvu, tad bira man gruži.

Kāds vientiesīgs bildums! Es dedzinu viltus
Ar pārspēka dozi, vēl sijādams miltus,
Un mīļākā loma, ko uzturēt sanāk,
Ir varonis sirmais, kas dzīvoja senāk.

Tāds atslābums mājīgs, es nezīstu viņa,
Bet pazīš to tikai vēl jaunsirdsapziņa,
To mantot var laikā, kad Bābelē ļaudis
Iekš vienīgas mēles vēl saka, ko paudīs.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
18:26
16.11.2022

Aizgriežos.

Ne jau vārdā vairs es ritu, padarīja mani citu
Bumerangs no Vašingtōnas, prečtīklājs no ārpuszōnas,
Izdziest mani rēni smaidi vakarblāzmā, kamēr gaidi
Senatnes no dziesmu jomas, dzimšanu no skaņas domas.

Atkal mani ieaicina mūžatelpas maigā vīnā,
Noslīkst kur it visas smeldzes, dālijas un mēness veldzes,
Romantiskā ēnojumā kāds ar mani vēl aiz' runā,
Taču nāves saldās paijas negaidīs vairs ziedus maijā.

Ne jau vārdā vairs es ritu, varbūt tikai jausmā mītu,
Sīkā pienepūkas sēklā, kuŗa sasējas kā eglājs,
Manā mūžā viendienītes allaž pārdabiski spīdēs,
Liecīnot par dzīvi, kuŗa žūs kā apsolītā jūŗa.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
20:52
16.11.2022

Sistemolōģija.

Vai biju jūsu tuvumā, kad zvaigznes tvīka skurbumā,

Kad atteicās no dzīves tas, nekad ko laikos nesaprast?
Kur izsūtītās dziesmas klīst, jauns, moderns mēness gaisā svīst,
Kur noklab kauli dievīgi un sadeg mirklī nievīgi.

Jau mitolōgos mostas purvs, kas izžuvīs kā klūgu kurv's,
Un pārtrūkst vārds, kā pušu šķelts, kad viņam pāri zeķi velc,
Vairs nedien mīgā izlūki, no tiem tu, diena, izaugi,
Kad mīgās nakts kā pulveris, bij' valā gaismas toveris.

Man pamācīja dzīvais mežs, ka nulltais kādreiz bijis trešs,
Ka šķiršanās no brīvredzēm var veltes dāvēt izredzēm,
Kas vienkārši ir skumušas par to, ka acis tumsušas,
Kad pakāpiens, kas deleģēts, var vienmēr tikt-tapts ēvelēts.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
15:45
17.11.2022

Netipiskums.

Tu atradi! Vai meklēji? Vai bija niezul's papēdē?
Daudz mīlas tura eglāji, kas tīti zvaigžņu tapetē,
Šis iznākums ir patiesīgs, tas teic, lai mieru lolojam,
Kad visa veida matus drīkst vēl atstāt, saulē balojam.

Un it nemaz! Nāk jaunais gads! Vai esi laimīgs šoruden?
Mans mīlais spīts un dzidrā acs, jūs mīlēju jau visai sen!
Daudz mazu žagu ķīķina - tāds ir tas mūžs, kas jāpieņem,
Kad vizuālie midžina, tie atnāk mākslas darbus lemt.

Ak, jūtos tik es ielaimīgs, kad zinu jūsu centību,
Kaut vecās durvis šņirkst un čīkst, es gaidu gaismas dzemdību;
It visiem šonakt jāsaprot, ka iemīlēt var vienumēr,
Ka tas, kas taisnas jūtis rod, var kāzas mūžmūžīgas dzert.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
16:08
17.11.2022

Garāmgājēji.

kāds uz ielas uzrunāja
vai tā tur ir tava māja
jā
es teicu
pasakpils
pasakpils
kam pāri gāja
zobeni un samuraji

kāds uz ielas pārvaicāja
vai tas nams ir tavas mājas
jā
es bildu dzīvžogots
mana laime
un mans sods

kāds uz ielas sveicināja
labdien vecais
kā tev klājas
atbildēju klusēdamis
te mans prieks
un mūža mājas

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
19:02
17.11.2022

Tautvalodas.

Visu mūžu caurrakstīšu,
Atnāks laime pakavota,
Atnāks laime pakavota
Sidrabiņa statūtos.

Iemīlēšos katru dienu,
Godināšu senču zemi,
Godināšu senču zemi,
Izlolotu, jaunuzartu.

Prasīs manim dīki ļaudis,
Kur jem prieku līdzstrāvotu,

**Kur jem prieku līdzstrāvotu
Vismūžiņa gaŗumāi!**

**Segšos mātes austā segā,
Vilkšu tēva senos svārkus,
Vilkšu tēva senos svārkus,
Iešu, laimi turēdamis.**

**Lai krīt krusa, lai spēŗ lauskis,
Sava spara nezaudēšu,
Sava spara nezaudēšu
Tēvzemītes skaistumāi.**

**Kas varēja izskaitļoti
Dzīves dienu sirmās gaitas,
Dzīves dienu sirmās gaitas
Ģiedru acu svētumāi!**

**Dieviņš deva izpratnību,
Laima - allaŗ līksmu garu,
Laima - allaŗ līksmu garu
Tēvu tēvu dziesmiņāi!**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
19:59
17.11.2022**

Latvju gars.

**Tik daudz ko vēl gribēju sacīt jums, draugi,
Cik zaļa šī zeme, cik ziedoši lauki,
Cik ezeri dziļi un vareni vēji -
Šīs tēvzemes svabadīgie pielūdzēji!**

**Tak nobira asara manim no vaiga
Kā atskaņa sūra no kaŗķaŗu laika,
Kad mūs' tēvi krita par brīvību zemes
Kā izkaptes plauti zem naidnieka lemess.**

**Un trīsēja spalva no sāpēm man rokās
No laikiem, kad latvjus drīz aizveda mokās,
Un izlija tinte kā asins uz lapas,**

Kad brālis sav' brāli drīz guldīja kapā.

**To smeldzi es nespēju vārdos ij pausti,
Ka tika mūs' senči iekš spaidiem vēl lauhti,
Ar pēdējo dvašu kas kaķogu sprauda -
To sarkanbaltsarkano virs sveša drauda!**

**Ak, pieminu strēlniekus, pulkvežus mūsu,
Kas cīņīgus varēja, neciešot klusu,
Ar saucieniem lūpās un cilddrošu sirdi
Kas sakūra naidniekam asiņu pirti!**

**Es sveicinu tevi, ō, tēvzeme, mūžos,
Ka neesi zudusi pasaules dūžos,
Bet pastāvi stipra iekš senatnes spara,
Ikdienas kas tevi vēl jaukāku dara!**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
21:46
17.11.2022**

Atlaišanās.

**Hipiju dzīvē var satikties ļautiņi,
Kuņi par svētāko mīlību tur,
Nelaimes zārdos un mūžsenā pulkstenī
Prieks kā tāds dzelonis dvēselē duņ.**

**Nemirstu šodien un nemirstu rītdienā,
Acis dzirkst vienkāršā četrzīlbītē,
Atteicot teikšanas lēnīgos apstākļus,
Atminos mūziku paradīzē.**

**Apstājies laiks ir šai proteīnpulverī,
Aizmirstas gaņuma zīmes un punkts,
Pārdabas spīdumā, sirdssiltā mijkreślī
Plaukstas ir atvēris Dievs, mūsu Kungs.**

**Spējākās lietavas vālodžu ligzdiņā
Atceras salmus no vasaras plāv's,
Zini tu, lasītāj, dzidrākais tīmeklis
Allaž būs tikai un vienīgi tavs.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
17:02
18.11.2022**

Latviešu kalniņi.

**Labais jau atnāca, labākais arī!
Vai vēlaties miegu par mūžību darīt?
Kur sapņi kā kāpuri tauriņos laižas,
Var uzdzīvot medus un krējuma laižas!**

**Es jūtos kā ilgas no tālīna meža,
Kur spieģeļos noslēpjas birztales eža,
Lai atkal es varētu atelpas mērīt,
Man jādodas silā un purvā, un vērī.**

**Ja uzdrošināsities iekļūt man prātā,
Tad varēsiet dzīvoties labākā sātā,
Es pantus jums veltīšu dziesmības garā,
Kad izlidos cīruļi, vālodzes ārā!**

**Un nedienu nebūs, vien vienādas dailes,
Kas pārstāvēs pilis un duravu ailes,
Kad dziedāšu jūsos, es izspraukšos cauri,
Lai nebrāztu sānus mums vētrainie auri.**

**Un piecratu formā būs debešķīgs triepiens,
Kas izies kā neizdomājama stiepiens,
Tur launaga laikā būs pasakains klājiens,
Kad izsoļos pēdas mums dievišķais gājiens.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
19:24
18.11.2022**

Daiņgale.

**Šis atvērums baltais, šis viadukts saltais,
Šī zeme, kas dūmakā tīta,**

Un pasaules sliekšnis, šis dzelžotnē kaltais,
Ir viss, kas sveic mani no rīta,

Kad pagaisis kļiedziens no dvēseles sapņa,
Kad harmōnijceļi ved riņķī,
Dīvs viļņojums sacer tad mīlu un apņem
No zemes līdz padebess kļiņķim.

Tik skaistākie vārdi bij' ēterī spilgtā
No sērdienas lūzuši kaŗā,
Kas elpoja kramu tai mūžības tiltā,
Kas izmargots skumjākā vaŗā.

Nu mulsušās domas gan uzstājas tulkot
Ik mirkli, kas pazudis jūsmā,
Tak vienīgā zvaigzne vēl naktī mēdz spulgot,
Kad gaisušas bultas un dusmas.

Kad sirmākie mūži elš ziemīgās ainas,
Es izraudu nāvi kā māti,
Tad zinu, ka laiki tik piepeši mainās,
Kaut pūrā tie zeltīti krāti.

Šis atvērums baltais, šis viadukts saltais
Un viss, kas ir palicis pāri,
Nu būs manas kafejas pulveris maltais,
Kas izdziest tik rūgti un bāri.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
20:24
18.11.2022

Tālai mīlotai.

Es rakstu tālai mīlotai, kas smejas vārdos daiļos,
Caur asarām uz kalnājiem šis dzejas ceļš ir aiļots,
Un dzīve rosās priekpilni, kad redzu blāzmu viņā,
Tā sargājusi mīlību ir rožu sirdsapziņā.

Kad mostos, gaisi dīvaini steidz teikt ko manim iekšā,
Un nektarīni mīlotās ir valgme manām iekšām,
Kaut neredzu vairs rezultāt', jauns vārds ir lējies aurā,

Kad esmu nīdis mīnotni ar ilgu lejām caurām.

**Ir rakstīts tālai mīlotai, kas dus uz ziemas ceļa,
Un nāve pārsteigusi ir jau man' uz tēsta dēļa,
Kur rōzā staigā pamales kā dzērvenčukurvates,
Viss izskaņots ir mūzikā, kas griežas vijolplatēs.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
12:22
19.11.2022**

Cita dzīve.

**Aizskartas tēmas un trallīgi treļļi -
Uzrakstās centiens uz aizmigtiem ceļiem,
Aizšļūkti soļi no snigušiem namiem
Tagad ir sprostoti kājokļiem abiem.**

**Pucējas priedaines videospēlēs,
Spicējas zobgali jaunajās mēlēs,
Skumīgi dālderī sagaida makus,
Ēģipte aicina talantu magus.**

**Dolāru pieccipars izraisa nāvi,
Mani vēl uzrunā gaismotie kāvi,
Lai kur es būtu, ir priekšā man āķis -
Uzdevums smalkais, kas murrā kā kaķis.**

**Gribas man parunāt valodā leišu,
Sastapt starp medmāsām izcilu geišu,
Principu jutoņās izraisīt spēju
Kolorītkritumu, rietu un vēju.**

**Paskat, ir noticis jautājumkodols!
Tālab es izmisis meklēju, dodos
Piekrastu viļņos un ledlaužu strēķos
Izraudzīt kāju, kur viss jau ir zeķots.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
15:06
19.11.2022**

Laiks - svaigs!

**Jau sen es pats, gribēdams norakstīt mūžu,
Bij' palicis sendienās robežās prūšu,
Kur nagainiem ķērcieniem samilza kaites,
Kas paslēpās gluži kā sārtgigabaite.**

**Bij' jāstumj man jaunīgi paceļi priekšā,
Ko ārdīja mīlvētras samtainā riekšā,
Es mainīju atradnes vietas kā leļļus,
Kad dāvāja Dievs manim svaidītu eļļu.**

**Es piezagos klusi, kā mēdz Ziemassvētki,
Ik skaņai, kas ziedu dev' rītsaules lēktiem,
Tur asinīs liecības pasniedza meičas,
Kam patika filmas no mūžīgā Streiča.**

**Tad acis man spulgojās iecerēm ķītrām,
Drīz izleca gaumes no titra līdz titram,
Es svinēju kāzas, ar lielburtu paustās,
Ar līgavu, kuŗa pēc mīlības taustās.**

**Un paloja dzīve kā krāčaina straume,
Es biju ar mīļo it visur, un aumež
Mēs mīlējām gaismas, ko sekundes nesa,
Un jūs, mūsu ļaudis, kas laimīgi esat!**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
16:38
19.11.2022**

Tur, kur tu esi.

**Tur, kur tu esi, daudz gaismas mums tiek!
Ak, kādas pārslas šo naksniņu snieg!
Apaļām acīm viss pagalms jau deg,
Saule pie Mēneša jaukuma tek.**

**Izrādi mīlu, lai liela tā aug!
Zini, ka tapšu es laimīgs tavs draugs;**

**Tur, kur tu esi, vislīksmāk mums top,
Vietā, kur ļaunuma vairs nesastop.**

**Uzlikšu skujiņu iekš ziemas snieg'
Tā, kā to Dievs mūsu tēvzemei liek,
Blāzmotā zvaigznē mēs kveldēsimies,
Termālos avotos peldēsimies!**

**Kuŗas lai liesma džakuzi mums jau,
Ziemsvētku virtenes tumsīņā plaukst,
Tur, kur tu esi, jauns rītiņš daiļš aust,
Atnāk klāt ziema mums mīlību paust.**

**Esmu ar mieru daudz ceļot un ļaut
Esībai priecāties, bēdu kur nav,
Laimēsies mums jaunā sapnī reiz slīgt -
Tur, kur tu esi, mums gaismā drīz tikt!**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
17:22
19.11.2022**

Mūžzeme.

**Šīs gaismas, kas jaunradi paceļ un dāvā
Ik brīvības taisnumu stipro,
Lai mūžīgi staro un klusumu strāvo
Ar dziesmu, mūs' latviešu ņipro.**

**Lai ļaujamies mīlai, kas gadsimtos kalta
Ar spēcību zemē un ārēs,
Tad ieraugām drīzi, cik debess ir balta,
Cik viļņu plūst upēs un marēs.**

**Lai esam par nāciju bezbailīgāko,
Kam kaŗogs nes brīvi un jaudu!
Tad redzēsim, jaunlaikiem šurp pie mums nākot,
Kas esam par svētītu tautu!**

**Dievs stādījis birzis šeit, gaismojis garu,
Lai zeļam zem saules, kas dzidra,
Kad redzu šeit ziedošo pļavu un āru,**

Top manī ik jūta tik ķītra!

**Lai mežos dzied putni visbrīvākās dainas,
Lai atdzimstam katrs ik dienas!
Es ticu - mēs dzīvojam krāšņākās ainās,
Kas tēvzemes cildību ciena!**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
18:32
19.11.2022**

'atnāc šu'!'

**Nemūžam neuzzināšu, ko nozīmē tavs 'atnāc šu'!',
Bet mierīgs esmu vēl aizvien, jo dzejas asins manī skrien,
Par spīti visu deldētām tām atskaņām, to velvetam,
Kas sadriskāts, es pacietīgs vēl klusēšu, līdz visums sīks.**

**Man draugi pūtīs acīs dūm's, līdz uzziedēs mans lazdu krūms,
Tad tevi aumež cienāšu ar saviem vārdiem 'atnāc šu'!',
Varbūt ar' gaismas nedzisīs, kad vakars taps kā mirklis īss,
Tad mīlēšu es tevi tik, vai tīk tas tev, vai nepatīk.**

**Par mani labi rūpējās kāds pastnieks dzelts no kupejas,
Tas manim zemi ierādīj' un neprasīja algas ij,
Tas pateica, ka saule zied vissārtāk tad, kad viņa riet,
Un vēl ka tavējs 'atnāc šu'!' ir veids, kā mūžam runāšu.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
19:06
19.11.2022**

Kaķu nakts.

**Kad klusa atnāk kaķu nakts, pēc pīnijām var ilgoties.
Nekad es necerēju, ka tā debess prot tā vilgoties!
Un - kas no svara - nejautu, ka kaķis var tā iemīlēt
Ik saspēli, ik nokrāsu, ko atmiņkladē ielīmēt!**

Kad kaķa acis tumsu redz, tās gaismu pārdabiskāko

No tiesas mana labāki un visu skaisti izkārtu,
Lai cilvēks, modies stīvināts, no rīta kaķa acīm paust',
Ka griba vienmēr jaunīga, ko tikai dažbrīd kaķim jaust.

Ak, zinu es to kaķleju, kur lūši, mazi tīģerēn'
Un lauvas allaž dziesmas dzied par to, kas noticis tik sen,
Ik jūta mani kukuļo, bet dziļi sirdī esmu kačs,
Kam itin šinī plejādē ir jāuzvar tas ausu mačs!

^•^

Ap mani jestri kaķi nāk un valda trīsmetrīgi tie,
No mūžmūžības pirmsaknes tie ir it visu stilīgi,
Šie kaķi - jestrie rotaļnieki - man allaž māca spēlības,
Kas radušās no gaismasmaida un jauklikteņa vēlības!

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
20:57
19.11.2022

Cilvēcības čempionāts.

Vai vientulības briksnājiem ar' kaut kas mazs no liela tiek?
Es esmu samierinājies, kaut rakstāmgalds ir pušu triekts,
Un vēl no sīkām izjādēm, kur vēl no skumjām aizlūst sirds,
Es vēlos atgriezties pie tā, kas manim mūžā nava šķirts.

Ir kļuvis logs jau skaistāks, re, uz rītdienu tas mudina,
Un silti ir gan tev, gan man, dīvs daiļums sirdi kņudina,
Vien gribas pievērt aciņas, lai mīlestība līksmojas,
Kad jauki top ap dvēseli, kur jaunas ēras tvīksmojas!

No tevis esmu mācījies, ak, cilvēcības čempionāt,
Un esmu praktizējies teikt pirms visa allaž 'manuprāt',
Kad sirdssiltums par liesmu tiek, vēl skaistumu es izpaužu,
Lai tad, kad esmu atpakaļ, vēl atskan 'aijā-žū-žū-žū'.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
17:51
21.11.2022

Profesionālais vārdums.

Vai tu esi brūklenājos sala ogas baudījis?
Esmu es gar vitrīnlogiem kristāliski šķaudījis,
Un bez vienas minūtītes septiņos es raudāju,
Mākon's nomira kad gaisos spelgonī caur audāju.

Ilgas laimes vasarnieki sūkstījās par drebuļiem,
Citviet sniga, šeit gan tikai pārslas tika āmuļiem;
Vienmēr biju aizrāvies ar lecektīm uz pamešan',
Savā laikā atbildes gan atnāca ij arī man.

Izdzīvojis esmu gana, mana laika svilpītes
Ir no rieksta čaulas sveiktas, nestas tā, kā dilbi nes,
Lielu izdevību priekšā jāplašina redzesloks,
Lai spīd diži eklektikā pašvaldību avjaploks.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
19:00
21.11.2022

Jauzinātaviskums.

Kā skalu šķeļ, kā kalnu veļ, kā notiek viss it tevis dēļ,
Tā manu astru bildumā, ka zelta pili jaunie ceļ,
Tik īsts top viss, kas rakstīts ir, tik pilnīgi, ka - vai man' dien'! -
Es acu gaismu skaloju, lai dāvātu to tevim vien.

Ir kluss šis laiks, es atdzimstu, lai gavētu līdz mūžībai,
Kad vētra nāk, es norimstu, lai šķirtos daudz-i-pusībai;
Lai manis nepārprot neviens! - es vienmēr bijis zārcinieks,
Kam dzīvotgriba - esence, un nomiršana - tīrais prieks.

Es mainīšu šo virsrakstu, ka nepamanīs it neviens,
Ja mani mēlu mālēsīt, tad nākamgad tāds būs ar' siens,
Bet, ja jūs mani mīlēsit, es atnākšu kā laimes vies's,
Kad augšā metīs cepures, tad mākoņi ar' vaļā ies!

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
20:09
21.11.2022

Gaismības talons.

Atnāk jau lieta, un (kālab tā ir?)
Uzzinu jau, ka ir miers labi irt;
Irties līdz ūdeņu kritumam tam,
Sācis kuŗš mūžīgi piebriest un pampt.

Tālāk tur apogos zīlenes dzirkst,
Ēšanai noderīgs cirtnis un pirksts,
Likteņa devēju cienīgs šis raksts,
Vēl aizvien tendēts un drīz nesaprasts.

Noskūpstu vēstules ilggadīgās,
Kuŗās Dievs mīloties piekodinās,
Kuŗās bez vākiem ik flīgelis lās
Dažādās krāsās kā Filips tas Glāss.

Atminu cenas, ko murrā ik kačs,
Dzīvojot vidū no virsbezuzač',
Darinos brīvē, ko bestsellers dod,
Pakāpjot vietā, ko prom aizsportot.

Atnāk jau lieta, kaut centrs ir blāvs,
Mūžīgi palikšu mīlā es tavs,
Izplūdīs acis kā vaŗavīksnes
Dižajā laikā uz gaismību vest!

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
14:47
22.11.2022

Daudzburtnīca. **Sulas.**

Jau gaidījāt, kad izrakstīšu manu viŗņu īsto mākslu,
Tur es gāju transcendentāls, apputināts seno pārslu,
Tēvu raudas robustās un ananasu sulu spiedes
Katrā gadalaikā rosās interneta slepenvietnēs.

Dzeriet sulu, sillabiskie, sirnu runu zinātāji,
Lai me atnāks nepamanot, mani zelta vinnētāji!

Kompaktdiski mīlētāji, jūs jau protat paši labi
Atrast vārdus izteiksmīgos cīņās, kuŗas iet uz klapi!

Sinekdochā pusietinies, raudu ceļu glābā valsis -
Tas, no sendienām kas gājis, tagad sadzird akmeņbalsis,
Raugu ieražu no mātēm, atpūt's labad vaļas brīži
Aizlido pa vēju spējām konkrēti un aplam tīši.

Jau gaidījāt, ka izvēlēšos citu ceļu mākslā stāvā,
Varbūt ar' uz zemes šīs to atbilžu nekad vairs nava;
Taču guļamvietu pūcēs pelēkums ir neatvairāms,
Dodot ziņu atlaidumiem, polifāzēm, itin kairām.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
15:40
22.11.2022

Treniņvalde.

Ko gaidas var atnest, kad tikšu līdz galam,
Ko vārds sajūgt var dzidrā gaisā?
Es rakstīšu tikai par cepures malām,
Līdz asinis iztecēs aizā.

Ko jaucaties, mirkli, iekš priežu un mizu,
Kas lupušas devīžu burzmā?
Tās minūtes aizrit uz apstākli drīzu,
Kas saulrietā atļāvies dūsmām.

Es sēžu pie galda ar dzejnieci dižu,
Tā teic man par likteņa drāmām,
Vai tiešām te nebūs vairs godības brīžu,
Kas tikuši ātrgaitas čammām?

Lai svilpj jau tie fani, kam grāmatas somā,
Es atgūšu zaudētās zemes,
Jo ne jau vien gudrība sevī to domā,
Bet arī kāds cilvēks uz mēness.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
16:13

22.11.2022

Dziesmuzriņķi.

Man nevaidzētu to un to,
Tiek labais cilvēks ievākots,
Top kreisā būtne savažot',
Un liktenis vēl kaut ko dod.

Kur vārdu krājums plašinās
Un vārds jebkāds tiek pašināts,
Es nospļaujos un palecos,
Un beigās laimīgs atslēdzos.

Vai varēsīt jūs laimīgot,
Ko nevaru vairs zemei dot,
Vai darināsīt jaunvārdus,
Kas pagaidām šai ziemā dus?

Es noklausos vien pagaidus,
Kad spēle iraid apkaitus',
Mans mīļvārds ir šais debesīs
Kā noenkurots mēnesis.

Bet izcils pomps un stāžs, un kvarcs
Ir manu lablabvēļu marts,
Kas atkūsis ir vadībā,
Kas noklususi radībā.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
16:38
22.11.2022

Kamīnsilde.

Lai nelaime dūdo, bet laime lai puto,
Es sadedzināšu tās kārtis,
Kas apņem ar miegu, ar saskaņu rudo,
Vēl kamēr kāds futbōlu spārdīs.

To laiku jau neatņemt, citadeļskauto,

Bet ticēt gan vārsmām var, protams,
Tak, kamēr vēl bumbas tā aizlidos autos,
Būs acmirkšķis dāvināms otram.

'Vēl pantiņu, lūdzu?' kāds vaicās un tendēs,
Līdz trijskaņiem izdosies atkal
Par miercenu gūti vēl uzvaru bendēs,
Ko dzeņstilā kociski atkalt.

Ik vaibsts man ko saka šai diensgrāmatiņā,
Ko veidoju īpašā garā,
Tak aizcilpo uzmetums pusē, kas viņa,
Šī laikmeta zeltnovakarā.

Un atšifrēts teksts manos tieslietu brīžos
Vēl dudina mirkļotus grašus,
Kad reibinošs juceklis pavada sprīžos,
Mēs iegūstam reiz sevi pašus.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
18:27
22.11.2022

Grāmatvirze.

Tas biju es! Es atzīstos!
Cik viļņu jūrā? Atdzīs tos
Reiz nokaitēta valoda
Zem stiprinātas galodas.

Kur meklēt bezcerības rag'?
Kad visas zemes laimē nāk,
Kad viss, ko dzird, vien 'bla-bla-bla',
Plīst kairināta kabata.

Es esmu saērcinājies,
Kā pelnu putru zinājies,
Bez manis simta līgotāj'
Vēl apkārt gaismas pilij stāj.

Kas manim acis atdarīs,
Es atnāku kā badavīrs

**Bez mehāniķa iedvesmas,
Kas plaušās dziļi iedvestas.**

**Tas biju es! Es atklājos!
Un čiekurs liesmo eglājos;
Jo daudz ir teikts šai grāmatā,
No mūža saknes glabātā.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
19:18
22.11.2022**

Dzirkstlādiņš.

**Kas tad ir dzeja? Man domas vien lēkā!
Vai pārcenties būtu es laikā?
Tie pirksti vien gaismekļu slēdžus vēl slēgā,
Kā izskaitot zilbītes haikā.**

**Man vaidzētu lielāku vaļības brīdi,
Lai noslēgtu pastaro maču,
Bet pagaidām sirdī ir kaujas un strīdi,
Kas dedzina dzejisko sādžu.**

**Vai publiskot darbu, kas nopļauts jau reizi,
Vai cīnīties tukšumu starpā?
Jau redzu, kā iedzirkstas mājīgie feisi,
Kas rūdīti smēdiskā darbā.**

**Bet kas tad ir dzeja? Ko upurēj's esmu,
Lai paliktu statujas stingmē?
Pret ritmiskās artavas sveloņa dvesmu
Es sašķīstu valodas likmē.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
22:46
22.11.2022**

Izdiestošā mīla.

Jums bija jārēķinās, sak', ar rēķināšanos,
Jo kurš gan cits māk saliedēt it visus vārdus tos,
Kas pazemīgi spozmē mirdz, ak, laime jaunu dos
Ik būtību, ik pieprasmi šais zaļgos zedeņos.

Jau nokrīt rasa pārļota šais rēnos vakaros,
Un spēles lūzums motīvā tiek sirdī apkarots,
Lai dzīvo dzīve mūžīga, ja viņai kaut kas tiek,
Bet manā dvēs'lē saltajā nekas vairs nepaliek.

Es esmu traki mācījies, lai atmācītos nu,
Ir mūžu spārēs sakrājies daudz miera cīkstoņu,
Un, kamēr lodā papelēs mans pastars elpas tvans,
Es sadzirdu, kā aicina kāds paradīzes zvans.

Vairs nosēdēt es nevaru, kāds nemiers mani tird',
Vai esmu nācis pasaulē vien tukšas lapas šķirt?
Kad sagrauts nams par pili top, viss atkal ziedos plaukst,
Kur nonāvētas dzejas rindas pieraksta sens draugs.

Šai nebeidzamā izrādē es izmeklējos trīts,
Un manim līdzī iztrinas vecs, modīgs skaņu mīts,
Kā eksistence nopūšas, kad jauni kaņi sprāgst,
Tā mana plaušu derība pie vakardaiņas vārgst.

Kur meklēt maija samtenes, kas pieneņpūkās veļ
Tik pasakainas atklātnes, kad jaunie vīnu dzeļ?
Es saprotu - tās laimītes drīz skalos lietuvīrs,
Bet savā gaitā palikšu tad liktenīgi tīrs.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
14:21
23.11.2022

Ziemeļblāzmas balle.

Jau zinu to smeldzi, kas skaistumā slēpjas,
Un valgumu tavu, kas dvēs'lē man vērpjas,
Ar sniegpārslu deju, kas tevi lūdz laukā,
Es asaras sakrāju laimības traukā.

Un ceru es iemīlēt tevi vēl spējāk,

Kad sirds ieputināta ziemeļu vējā,
Tur vēlos es piesaukt vien tavējo vārdu,
Kad saule slīgst apvārsnī godību sārtu.

Ik pārsლა lai sameklē eņģeli savu -
Es ticu, ka laimēsīm mīlības prāvu,
Kur galā mēs tīsimies vienotā šallē,
Kas ielūgs mūs zvaigžņstaru margotā ballē.

Ak, dzirdi jel, liegā, kā ārēs dzied lauskis, -
Tas nesaspers sirdis un nesaldēs ausis,
Jo mīlam tik kveldi kā brīnumu stāstā,
Kas ieaicinājis mūs daiļziemas krastā!

Tad ņemsimies deļot šai kristāla zemē
Un ļausim, lai skumjas no acīm mums plēnē,
Kad uždzirkstīs zvaigznes jo spožāk, mēs iesim,
Kur mūžīgas laimes mēs sniegpārslās liesim!

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeļa
14:53
23.11.2022

/"Ezerrozes grāmatas" rīkotajam konkursam "Ceļa putekļos"/

Skaņņākšana.

Tu gaidi un gaidi, daudz asaru ceļā,
Tu gaidi līdz rakstība dzēšanas,
Un manim tik parasti vārdi no dēļa
Ir izcirsti robežās svešās.

Tur uzzied pa plūmei iekš noktirņu glāsta
Jo svabada atkušņos dzedros,
Tur nokasu vēl pat no vasaras laksta
Es brīvību pēdējos metros.

Sauc dziesmu no varbūtīb's rotveilerspalvām,
Kas ķemmētas dimanta korās,
Es satikšu brīnumu atklātā galvā,
Kas saknes ir dzinusi norās.

Tu gaidi, tak apgaisme nāk gluži lēnām,
Kad eglei krīt čiekurs un skuja,
Tu paveries acīs vēl sensācijbērnām,
Sirds vietā kam krūtīs ir dūja.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
16:27
23.11.2022

Audžumēness.

Iekalts tai vārdā un pazudis laikā,
No prombūtnes aukstās košs dvēš'les augs zied,
Un drīz pie tā pievijas atmiņas baigās,
Kas līdz mums gluži kā gadskaitļi iet.

Iesniedzis sarmā un cildināts vējā,
No sapratnes spraigās spilgts dziedājums aust,
Un to, ko neviens ar' vairs nerakstīs dzejā,
Tāpat nevaidsēs melnos laikrakstos paust.

Prom no ik dabas, kas sajūtas rēto,
Plūst ceļš, kuŗu zināt ikkatram no mums;
Tur blandoņas tērzē par slikto un svēto,
Par gaismu, kas zīlītēs blāzmo un tumst.

Mīlnieki atrod gan tumsā tās lūpas,
Kas tvīkst solījumos, pavisam līdz sprāgst,
Tā eņģeļi sameklē Jer'zālem's drupas
Un visu, kas bijis tai reizi jau dārgs.

Iekalts tai vārdā un pazudis laikā,
Mans takojums vizošais bezgalā skrej,
Līdz atmostas tie, kuŗi pusnaktis staigā
Kā korrespondenti šai rītavīzei.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
17:20
23.11.2022

Vienība "Biedrums".

**Skropsttušas sārtākās, viltvārdi dzestrākie,
Izredzes mantotās, pusnakši jestrākie!**

**- Ak, tavu valodu, jokpēter' sīvais!
Esmu ar arodu patogēns brīvais!**

**Laistuves dārgākās, skumbrijas vizošās -
Mūžam es dziedāšu, gulēdams bizošu!**

**- Ak, tavu svabadīb', bezvārdi īstais!
Esmu ar mieru dot visu šai ligzdai!**

**Melnīgas debesis izglābtai nācijai,
Sidraba gruveši sētniecei padzītai;**

**- Ak, dziļas ilgošan's tiek jau uz galu!
Manī dzimst prieks, kas šauj daudz lielgabalu!**

**Dzejvārdi asākie, spociņi baisākie,
Jaunīgu kustību sapņojot aizsāk tie.**

(...)

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
18:58
23.11.2022**

Futbōla zvaigžņotnes.

**Uz futbōla zvaigžņotiem spēkratu sargiem
Viz trofeja mūžsaglabāta,
Nu bumbu sit visur - caur ielām un parkiem -,
Tā meistara iemaņas rāda.**

**Un sirdī skan futbōla dziesmas no dienām,
Kad vienojās tautas šai spēlē,
Ak, futbōlu tagad mēs zinīgi cienām,
Ar' runā tas skaidrākā mēlē.**

Ko tiesnesis nosvilps, ko vārtu sargs saķers,

**Kas paliks aiz ekrāniem svētkos?
Es matu - šo reizi neviens neizbrāķēs
To bumbu, kas aust saules lēktos.**

**Arvienu skan bungas un saucieni gaisos,
Kad tribīnēs lec spraigi fani,
Es arī kā spīdumi zālienā kaisos,
Jo tvēris ir futbōls ar' mani!**

**Kad uzvaras līksmē mēs redzēsim valsti,
Kas sevi būs pierādījusi,
Tad sveiksim jau viņu ar sirdi un balsi,
Kas pēdējo bumbu drīz uzsit.**

**Lai sanāk, kas ērgļiem māk līdzīgi traukties
Caur laukumu, laiku un likmi!
Tie varēs uz mūžu par dižvīriem saukties,
Kur godā ir futbōla tik'mi!**

/veltījums FIFA 2022. gada Pasaules kausam Katarā/

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
20:42
23.11.2022**

Vārsmokles.

**Es gribu tos mierus uz pirkstgaliem skaitīt,
Kad ziboņa-čaboņa lielās,
Pār sekvenču cīņām vēl iegribu raidīt
Es aizmirstās vārdības ielās.**

**Tik acīgi mirkļi, ka (še tev nu bija!)
Tie saprotas tik sevī pašos,
Vai minēju iepriekš, ka tad, kamēr lija,
Es sajutos kādības ražots?**

**Ek, sentiments sirmais ģeld tikai man domās,
Kur stiguši kailsala stabi,
Bet tīkliņu svecēs un laimīgās lomās
Mēs allažin staigājam abi.**

Kāds sacīs, ka tagad ir īstais laiks visam -
Kā kļūdīsies dievi tur - visur!
Bet mehānisks cilvēks vēl šķitīsies risam
lekš dāvētu, saldāku misu!

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
21:41
23.11.2022

Septets.

Cik ātri idejidejas no sašķobīta prāta
Vēl savas ziņas kaisli nes,
Tik uzdrīkstos es pieminēt, ka ideja vēl tāda
lekš nomodsekmju aizsitas.

Es esmu izvēlējies daudzciparu ritentiņus,
Kas nepametīs it nekad,
Un esmu gatavs krāsot rōzā krāsā visus ciņus,
Kas izdīguši nule pat.

Kur krokodila mute pletīsies ar zobenzobiem,
Es sarakstīšu ōperu,
Tā skanēs cauri izmanībām un vēl celmiem dobiem,
Ar siksnu ko es nopeļu.

Daudz žaunu virināsies manu dzīves toņu mijās,
Kas saldi aizsnigt šogad zin',
Tur sastapšu es apbalvojumus gan Samārijā,
Gan tur, kur visi laimi svin.

Šis laiks būs sprūdis adventē, kaut prāts tik cieši sērē,
Bet izdzīvošu sākumus,
Kas paudīs tik par sarunām, kas sekundes māk tērēt
Kā zaļu kurmju rakumus.

Bēgs vārdi jaukām noēnām uz paradīzes vidu,
Kur nakšu vairāk nepazīst
Nemaz, tur savas tēzes es jau Vitenbergā situ,
Līdz durvis ņem un pušu plīst.

Tik miglainākos iemeslus es nīstu sarkankrūšos,

Kaut viņu dziesmas cildinu,
Tāpat es zemi pārroku un attopos drīz prūšos,
Kur mīlestību bildinu.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
14:14
24.11.2022

Prototēze.

Pirms cik gadiem bija tā reize, tas *crazy*,
Kas lika mums atvērties gluži kā *daisy*?
Es atļaušos pateikt, ka atmiņu *dojo*
Bij' paslēpies vīrāks kā sendienu *mojo*.

Un nebija pretspēku klīrīgam *talkshow*,
Uz sienas bij' asinīs mērcēta *shadow*,
Es izpratu lietas, ko dāvāja *rivers*,
Kad pārgāzās pāri man dzirkstis un *shivers*.

Tad domāju garā, kas būtu tas *insight*,
Kas atvērtu ārpusi gluži kā *inside*,
Traks cepurnieks vadīja mani iekš *prison*,
Kad pēdīgi zināju, kas ir, kas *isn't*.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
14:44
24.11.2022

Tā-vai-ne.

Kaut kur krājas smilšu graudi,
Tēvzemē pie Gaujas,
Raudi, dvēs'le, neizraudi
As'ras svešās saujās.

Tevi mīlu es pārlieku,
Liekties sanāk zemu,
Te ar katra mirkļa prieku
Jaužu laimi senu.

Gribu doties es pa gaisu
Lidojuma degsmē,
Kaut šīs ilgas neizgaistu
Vēl starp dzelžu restēm!

Kaut kur krājas smilšu graudi,
Selgā tāļi, Rojā,
Sirmi pārkontēva draudi
Gājuši nav projām.

Izteikums ir nepiemānīts,
Likten's - pārāk tuvu,
Gars, arvien tu manim patīc,
Krāšņojot ik druvu.

Dziesmu šedevri lai mājō
Tagad katrā cilmē,
Savu izcilību krājot
Daugav's ūdenstilpnē.

Kaut kur kaisās smiltis vējā,
Latgalē pie Rāznas,
Te mēs visi gavilējām
Svēta lietus gāzmās.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
17:27
24.11.2022

Sapņu diriģents.

Nepārtraukta vadlīnija, zvaigžņu debesīs ka biezs,
Saku, sapņu diriģent: "Jel nakšu tīklos ziedus vies!"
Sabirs laternsmaidi siekā, gribēsies vēl dzīvot šeit,
Tur kur griba atģelžota atnāk jaunu gaismu sveikt!

Gribēsies vēl piedzīvot ar' tumsas neatgriezenīb',
Ticēt tur, kur, zvaniem skanot, visa baznīczeme rīb,
Kādreiz ledu iemalkot, kas plūdis karstā spelgonī,
Un pie reizes zīmēt sirdi baltu dūnu mākonī.

Sapņu diriģent, ak, zini - šogad sniegs vēl baltāk birst,
Visa vecā pasaule iekš saules griežiem liesmās irst,
Atnāk pasaka ar garu, garu ceļu mērojus',
Pateikt visiem laimes bērniem 'saldu nakti' dvēš'lē klus'.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
18:59
24.11.2022

Ticēju.

Es lasīju reizi par brīnumu lietām,
Tās dzīvoju cauri no ausmas līdz rietam,
Tad atgūlos pieredzēt fenomenālo
Un izteikti spilgto saul's mūžu jo tālo.

Par jumīķi-zvaniķi sauca reiz mani,
Kad aizmigu, apklusā arīdzan zvani,
Ko niekus! - es taustīju iekārtas smelgtās
Un raudzīju, kā tik reiz bužināt vēl tās.

Kad klusēju, pārtapa iedvesmā dzejas,
Mans klusums tad izraka kurmīšu ejas,
Tur salējās zelts lielām dārgumu straumēm,
Un bija it viss dievu labākā gaumē.

Kad aiziešu projām, par man' nerunājiņiet,
Jo zinu, tāpat ka būs drīzi man jāiet,
Kur dvašotos rītos mirdz led'spuķes logos,
Tur dvēsele mana vēl mūžīgi ogos.

Es lasīju reizi par brīnuma varu -
Kad raudāju, ticēju tam, ka es varu
Ar asaru vienu no tuksneša sausā
Liet sarkanu vīnu reiz pilnības kausā.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
20:15
24.11.2022

Pirmotnes, otrotnes, trešotnes.

**Kas tas ir? Es dodu vīnu! Vīna zaptē cukurotas!
Un pa bišķiņam no džema, un no dienas pirmās, otrās!
Rakstu vien par saldu vīnu un par saldiem pasaulītē
Tur, kur aizmiegot es varu vairs nenieka nenodiktēt.**

**Kā man iet? Es spēju ticēt tam nekam no kopusmītnēm,
Tur no jaukas tūju audzes veģas saule sešām vītnēm,
Un no aiziešanas posta neredzu vairs plika graša,
Jo es neesmu no sevis palicis bez sevis paša.**

**Vienmēr nomods, vienmēr sapnis! Ak, jel mani gaismā vadait!
Nolikšu es savu mūžu cipresei, uz galda klātai,
Dzirdot soļus pakrēslīgus, baudu dzīvi - mieramīli -
Laukos, kuŗi dzēsma lieģi, padebešos, kuŗi zili!**

**No šīs takts tik prieku ņemiet, aizelpo mūs' īstenība
Prom pa trejiem mākoņvāliem tā kā zibens baigā ziba,
Atceras mūs tikai Dievs, kas iekārtojis bezgalībai
Aumež tāļu, dikti plašu vietu mūsu kvēlesībai.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
20:46
24.11.2022**

Apskrāpētais sols.

**Atrados klasē, kur kaislīgi dzejoļi
Piemita literatūrai,
Sabirza putekšņos dzintara vējoļi
Uzvilkta pirmssaknes burai.**

**Sakrāju ogles, ko zīmēt ar meiteni
Akcentu kvēlajās skaldnēs,
Pasniedza pedagōgs pēdējo kreimeni
Ziemsvētku dižajās baltmēs.**

**Atnāca lauva, lai aprītu mēnesi,
Pasaule bija jau iekšā,
Skolu - šo izcilo pirmslaiku mēlnesi -
Dabūju burtnīcai priekšā.**

Atnāca miers dīvs kā nelāga jutona,
Teica, ka vēl kaut kam jābūt,
Taču mēs visi no acīgā Plūdoņa
Cerējām laikmetus dabūt.

Atmet' ar roku zvans - pulksteņa dzindzoņa
Paturpinājās uz brīdi,
Tad mēs no grāmatu pārsteigtā slīkoņa
Bijām vēl reiz gandarīti.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
13:09
25.11.2022

Kājumbas drudzis.

Vai vaidzēja pateikt? Vai vaidzēja paust?
Vai vaidzēja spēl's gaitu kalnībā lauzt?
Ar atskatu paliekām nostalgijā
Uz bruņurupučiem sens atsitiens jā.

Jūs pateicāt vēlmes, kas dusmoties liedz,
No žāvaina aruma atlido spiets,
Kas praviesto izsenis vārdus, kas trauc
Uz dienvīdu sauli, kur mīlēt ir ļauts.

Kā vēlējos svinēt es kopā ar jums
To mirkli, kas zibenī vairs nesatumst!
Daudz vairāk par laimi mēs uzzinām nu -
Daudz vairāk par iespēli uzminamu.

Ak, piedodiet, stundas, par bezspēku šo,
Kas izdevis gaismu ir neslēpušo,
Kur dižvīri kaujas ar vārdiem, dzirkst sirds,
Tur jaunmēness viņu ar jūtīm ir pirc's.

Vairs neredz tās godības aizskrejošās,
Pār kāpām ir plājies liels asaru klāsts,
Ja būsīt ar mani, es čukstēšu, šķiet,
Kā pagātnes saules šo vakaru riet.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
15:39
25.11.2022

Laimes progresija.

**Te mēs ielādējam, te mēs augam, skrejām,
Dziesmu bīdelējam, palaižam pa vējam,
Te mēs laimi lejam, dodam prieku sejām,
Izpaužamies dzejā, kur ir vieta smeļām.**

**Ak, cik daudz ir līksmes noticētam stāstam!
Un cik daudz ir gaismas maigam, tuvam glāstam!
Mīlas eliksīros jāskatās patiesi,
Kur mīt jūtis brīvās un to kāzu viesi!**

**Šoreiz vēstuļpastu atnes baltas dūjas,
Hokejisti dāvā zvaigznēm savas nūjas,
Iepriecājas mazie, lielie sasit plaukstas -
Nebūs mūsu dienas salā spelgoņaukstas.**

**Mīliet, ak, cits citu šinīs Ziemassvētkos,
Iegērbieties visi zvārguļdzirkšu tērpos!
Jautrās saticībās sameklējiet skūpstu,
To, ko zina jausma, to, ko svētas lūp's tur!**

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
16:02
25.11.2022

Dāvana.

**Nekad netiku es tā atvēries tevīm,
Kā tagad es sacīju vārdus:
It visu, kas mans, ko tu dāvājot devi,
Es līmēju atskaņu vārtos.**

**Ja sacīsi vienu, es mīlēšu viņu,
Es atsagriezīšos ar gaismu,
Un, aizzumot austrā ar laimīgo miņu,**

Es radīšu tevi tik skaistu!

**Kāds sacīs - tu neesi mērojis jūru,
Bet okeānu gan jau patiesi;
Tu iedevi manim to zeltaino spuru,
Kas sašķelt māk cietāko iezi.**

**Kur valdīja manī tavs spožākais knifiņš,
Es vēlējos atbilst ik solī,
Tav' sapņi drīz pacēlās manī kā rifi,
Kā svētsaules stari un spolīt's.**

**Nekad netiku es tā atvēries, saku,
Kā tagad tev atklājos kaili,
Nu, dāvinot laimei mūs' labāko lāgu,
Tev atdaru gaismu kā aili.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
16:43
25.11.2022**

Ziemīgums.

**Viens šai ziemā, viens šai ciemā atrodos uz trotuāra,
Vārdi mani sildījuši, nu tie plakstus atdara,
Poētismi galvā griežas, virpuļo kā sniegpārslas,
Visas domas, mīlas sauktās, tagad sirdī ievāztas.**

**Sauciet, mani skaļi panti, ziemas sidrabpasaku!
Vajag padarīt šo smeldzi vēl par šķipsnu asāku!
Atnāk atbildes kā brīnums, to es gribu vēlēties
Un kā nojūgts kumeļš sērsnā sala pirkstos velēties.**

**Pavēles no augstas egles lido dzestrumiezīmēs,
Manas palsās adatdomas vēji birzīs ielīmēs,
Sasnigs pulka sapņu veidos, neticami plīkšķošos,
Saburzīsies dzejas lapas lampvirteņu vīstokļos.**

**Ak, jel, mani debess bērni, - laimīgie, kam dāvanas,
Vediet mani redzēt kāvus ziemas jūsmu savannās!
Gribu raudzīt firmamentos sniega putnus baltākos,
Ietīt dvēš'les noklīdušās sapņu dzidros palagos!**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
17:40
25.11.2022**

Spēlnīcas.

**Šie vārdi nav, tik mākoņi, tik kādas zemes cīpslas,
Lai punktu liktu, jāsaķē - drīz atmirst arī vīpsnas,
Kur klusumā pa laumai dzied, kāds pūķis vainagojas
Ar rīcību pa spēlnīcai, kur afiš's pienaglojas.**

**Par pasauli, kas vienmēr dzimst, kas tikai vienmēr rodas,
Es pasaku kā zvaigžņubērns, kam sirdī laimes ožas,
Tik jauki sejas iedzirkstas, kad, vakarlaikam nākot,
Klus mēles katrā baznīcā un pārstāj vēji trakot.**

**Es uzvaru ar tagadni, kas vienmēr manim dota,
Un, uzzinot, kas tālāk būs, man dvēselē plaukst koda,
Kas izdzen asnus ticībā, kur viņi rotaļājas,
Tad, jā, es smaīdu aplaimē, kad noeimu jau mājās.**

**Drīz raudzīsim mēs atklāsmi, kas teic, lai esam mierā
Ar katru skaņu koncertā, mums vietas kurš jau ierād',
Kur jautājums ir atbildēts par notikumu gaitu,
Vairs netrūkst skaidrās debesīs to mākoņaino aitu.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
21:01
25.11.2022**

Vaitasts.

**Vai tas bija lētais vīns? Jebšu kārtējs nikotīns?
Nepietuvojās neviens, kuŗam mutes kaktos smīns,
Jautu mieru rakstībai, radu vietu lakstībai,
Nepietuvojās man zelts - zelts ir radīts ākstībai!**

**Pārpasaulīgs dzima rīts, un tai rītā bija strīds,
Strīds par labu brīvībai, kuŗa degungalos stīdž;**

Sabruka pār mani tums' tā, kā noticis bij' mums,
Katra vārda galoksne bija iztīrājums dums.

Gaisma nāca lēnītēm, maģiskajām sēnītēm
Bija garša īpaša, spēja viņa kosmu lemt,
Atgriežoties kūrumā, sabiedrības sūrumā,
Varēju es pielācot ielas burvju būrumā.

Vai tas bija jokpēters tas, kas mani novērtēs?
Jebšu tikai alus kauss, universā notērēts,
Springstu jaunai derībai, visa cildā cerībai,
Tikai jāņem vērā takts horizonta mērībai!

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
21:58
25.11.2022

Jaunastve.

- Uz diezgan drīzu tikšanos!
Tā vēstīja man pamale,
Un katru nepatikšanos
Tad dedzināja pagale.

Sers Ūnijs Trešais pamodās,
Lai izrakstītu vieglās šūp's,
Kas spēkstacijās badotās
Vēl deviņdesmit gadu kņups.

Pats lielais laiks bij' atnācis
Kā metu zīme - Jaunais Reichs,
Tur dirižablus pamācīs
Vēl sulīgs asiņainais steiks.

Pār pteranodontlaidību
Nu serpentīnu dūjas šalc,
Un sniegā neatlaidību
Uz krustcelēm griež ledus balts.

- Uz diezgan drīzu tikšanos!
Man' errināja šķaviņas,
Kas izraisīja tvīkšanos

Uz porcelāna lāviņas.

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
15:58
26.11.2022**

Šī baltziemas mīlas zeme.

**Tik plašs, tik plašs šīs zemes rīts, ak, elpo viņu, elpo to!
Kad varam redzēt, līksmojam, un zinām sauli lepoto,
Vistumšākajā tumsībā kad atspīd zvaigzne kvēlākā,
Mēs iespējam, kaut guruši, iet gaismas tekā cēlākā!**

**To meiteni, ko mīlēju, vēl ziemeļblāzmas gunis sauc,
Ak, ja kāds būtu pateicis, cik mirkļu sniegpārslā ir daudz!
Tad noliektos es klusībā, lai leduspuķi paceltu,
To sniegtu vienai vienīgai, kad spelgonis vairs nedzeltu.**

**Kā dvaša ziemu rasina, tā divi sirdis sapņojas,
Kur laimes zemes pilnībā tik ģiedras cerīb's sakņojas,
Drīz aizsauc baltais apvārsnis mūs jausmā, svētā, izcilā,
Kur dvēsele rod mieru, mākoņus ar spārniem izcilā.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
17:42
26.11.2022**

Vaiņagliesmas.

**Laiks negaidīja, augstspriegoja katru burtu, katru zīmi,
Mīlēja ar staru gammām visu zaļo lēpju līmi,
Tur es lipu, tur man tika, tur man aumež labpatika
Cerēties starp vaiņagliesmām, iegūt oļus serdolika.**

**Pārliecinies, vai nav greizi, tavas auskarstelles runā!
Stāsta visas labklājības kastanī, tik koši brūnā,
Paleontolōgu ballē sanākuši bieži brieži,
Atskatoties logu stiklos, kuŗus ēno tikai mieži.**

Tā no sena ilgojuma izpaudies ir kairīgs vārdiņš,

Bet no maza zilgojuma izlidojis krasta tārtiņš,
Tā es izcilpoju laukus, un nekas, ja galā sprukas,
Būšu apzinājies visu un pēc labākajās dukas.

Zīmju ceļa vadlīnija atkal copē mencas, butes,
Esmu tikai spiedies klāt pie visu debešķīgās būtnes,
Atraduši saskatīsīt visas atbildes un ķēdes,
Tur mēs, vainagliesmotāji, esam blīvējušies sēdēs.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
19:44
26.11.2022

Līdz atvērās durvis.

Ko gaisma ir nesusi brīvdienas rītā, ko rūpjpilna sirds vēlreiz lūko,
Ir nesaprasts jēdziens, kas skumjas un priekus kā brīnumu svecītes tulko;
Ko lējušas asaras svētdienas naktī, ko vīrāks ir smaršojis salkmē,
Ir gaviļu slūžas, kas atstātas vaļā, kad bērns dzimst ik zvaigžņauras valgmē.

Tu atnāci klusi, kad pagura dziesmas, es vēlējos atbalses tavas,
Kas ciešanu vaidus pēc kārtības mazgā tai pasaulē, kuŗas vēl nava,
Prāts radija mīlu pēc savējās sirdes, čuksts izgaisa gaismā jo dīvā,
Stīvs kļiedziens pār mežiem tad skanēja ārēs vien ēteru margotnē spīvā.

Es pārlaidu acis ik bezskaņas putnam, kas gadgalē uzdzīvot cerē,
Tas šķitās vēl liesmojam tumsības ēnā, kas arī māk ilgas tik perēt,
Tad satrieca mani šī doma, ka salis ir ledkalvē sapņainais guvums,
Kad palika pāri no mīlības mūsu vien kaismvārdu plūstošais tuvums.

Ko atnesa gaisma tai svētdienas austrā, kas gadsimtus vienoja lūpās?
Sirds as'ņoja, lūdzot, lai nesaka priekšā, kaut pašas tās atbildes strupās
Drīz ietina eņģeļu ilgotos veidus kā pasakas auklētā stāstā,
Kur sidraba lietūs tik neatvairāmi jau sabirst iekš laimības krasta.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
13:10
27.11.2022

Ziemsvētku sauna.

Kur vārdi bij' locīti, ak, netipiski,
Bij' izlējies komfortam ziemīgais viskijs,
Starp tiem tu kā kolibri dejojī zvanos,
Līdz sasnīga sniegs arī dziesmokļos manos.

Un dienas tās pašas, un rīti tām arī
Nāk līdzī reiz visus par eņģeļiem darīt,
Es pamostos kupenā, kails, gluži trāpīts,
Un visums visapkārt man piepeši lāpīts.

To sajūtu tavu nav iespējams zaudēt,
Tā arī pēc mīlestības vairs neaplaudēt,
Es cenšos, lai notiktu neiespējamais,
Kas piešķirtu laimi šai sniegpārslu gammai.

Ak, nezinu dienas un nezinu stundas,
Kad aizgāji peldēt iekš krāču un rumbas
Šai ziemā, kur basās tu pēdiņas liki,
Līdz beigās mēs palikām svēti un pliki!

Ak, nezinu, nezinu, kālab šī jūta
Man Ziemsvētku vakarā bij' neapgūta:
Tu cerējies laimēt, un cerība bija
Kā sidraba lietuss, kas eglītē lija.

Nu salušās upes un ledainie straumi
Par stingstošiem autiem tiek kosmosā auti,
Ik vārds, kas no karstvēlnas mēles ir nācis,
Ir sācis tik plūstoši svelmēt un atdzist.

Tik noskaņa nezūd, kur esam vēl abi
Ik rotā un mantiņā, kuŗa stāv skapī,
Kā dūjas, vienai kam, snigs vai no jauna -
Šī ir liktenīgākā Ziemsvētku sauna.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
14:31
28.11.2022

Sapnis zvaigznājos.

Tikai tie, kas ir pa vienam, ieies kāzu kambaros,
Sastingušās leduspuķes bāra bērnus pabaros,
Izskatīgās mākslinieces kaismas gleznas karinās,
Manas dzēsmu nostalģijas jaunas pūsmas darinās.

Sakait vienu, nopūtiņas, kas jums svētkus sataisa?
Kas ir tas, kas sniegmākoņus virpuļvējos samaisa?
Rakstīts vārds sūdz savus grēkus un vēl piedošanu lūdz,
Dosimies, ak, debess putni, tur, nekad kur nevoid būs!

Skumjas lāvu grozīšanās baltas pasaciņas zin',
Vārdi, atrautie no teiksmām, sēru tekas mežos min,
Kaut ar' miegains ir šis sapnis, kādreiz zvaigznēs ceļos tas,
Iedegs tas ik vientulībā liesmas svētumeļļotas.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
15:44
28.11.2022

Kosmiskais saiets.

Jau varētu tikai es cietokšņus nojaukt, ja labāka nav nekā cita,
Pat visnejūtīgākā gaismā es mostos no skarba un tēlaina rīta;
Viss apvienots domzīmē iekveldinātā, jel eita un mācaities viņā!
Drīz licences atnāks kā prāvestu teksti par brīnumiem, likmēm un dziņām.

Es nesaku, visi lai tagadīņ skrietu pie eksaminācijas spīvās,
Bet lai gan tie sekotos zibeņa dziesmai no kadences visperspektīvās,
Jau pasauli redzu ik noskaņu stāstā, kad astrālais ķermenis ceļo,
Tur sastopu daudzus, kas spēlē uz nerviem, tos daudzus, kas gājuši veļos.

Un zināms, ka ēdienreižģeniālos svētkos tik vienkārt ir spriegusi loze,
Ka leiputrij's varoņi šantāžas bravūrās piešķir pa kvēlošai rozei,
Līdz atnāk klāt mozaīkdievišķās fāzes, kas izsakās vienkāršās taktīs,
Nu, proti, ka aktīvs ir datīvs, kam naktīs tīk zagties, kur daktīs stīdz daktils.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
18:04
28.11.2022

Aizritinošais tendējums.

**Nosolījos - nerakstīšu, viss! Lai iet uz urjavām
Katrs tieciens dramatiskais Zilupē un Užavā,
Noņēma man rakstāmspalvu eņģelis, tāds trejgalvains,
Izšķirošās izmanības mainīj' virsī snidzis smaids.**

**Rakstīju ar lielu domu, katrs palika pie sav',
Izgērbusies mētelīte tecēja pie puiša jau,
Dižas runas veidotāji plakstiņos pie Sanchosē
Iemantoja trejvirdurvis katru savā padusē.**

**Miesa trīcēja pie sava, savs bij' vārds, kas zābakos
Pēdots likteņrakstu vijās, laikos, vienmēr labākos,
Tur no trejlīniju spraudnēm izvilkās loms neparasts -
Zvērestos no sirmiņiem mūžiem bija radums neatrasts.**

**Izklausīju lieciniekus, kuŗi līdzatmiņām trenc
Visu klāt no jubilejām, kuŗas glabā ritums sens,
Vaidzēja vien pierakstīt, jo kur gan radīsies cits draugs -
Saules lietos eikaliptos manai māgai dikti auksts.**

**Raksti vien par medu saldo, kamēr garo rīta ras',
Gala beigu variācijās liktas laimes kārtavas,
Izzūdot no stagnācijām lejas lietus patības,
Mutuļo vējš saviem stiebriem jaunas gaismas kādības.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
11:21
29.11.2022**

Tur bija mīlestība.

**Gēnijs vai trakais? Šie soļi iet raugos
Pie ticības, miera un sekmēm;
Tur, salietos vīna un iesala traukos,
Mēs aizmirstam par laika lēkmēm.**

**Es savienots esmu ar virtuōzu gaismu,
Kas nākusi atkušņos spilgtos,
Un tālab aizvien visas nedienas aiztur
Vējš zēģelis likteņa tiltos.**

Par kurtuves dzirkstīm dzied etnosu brāļi,
Kam jāuzdrīkst cilmes un ģintis,
Kur jāsašķīst laimei caur asarām sāļi,
Irst dūmakas var'vīkšņu smiltīs.

Šo dienu es izvēlos mieru no jauna,
Vienalga, kas iepriekš ir rakstīts,
Vēl dvēs'lē ir sentiments, dziņa un jauda,
Un joks, cauri mūžībai ākstīts.

Tu esi tu pats - svētais neaizmirst saknes,
Kas tur visas debesis kopā,
Kad pārbaudīt's dziļi ir īkstis un aknas,
Kūst medus, kas iespraucies zobā.

Man to vajadzēja! Es atkalin saku
Ik elpu, ik dzīvi, kas skrienas!
Kad vēstule pirmā spēj padarīt traku,
Tad pēdējā nāk nost jaukt sienas.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
13:32
29.11.2022

Iekļāva.

"Tu pārtaisīji niansi!", "Tu likies izlikšanā!" -
To sadzirdēju nomodā starp sapni krūtī manā,
Man gribējās vien izbaudīt, kas sakāms notikumam,
Vai saldāka tā dzīve reiz ir brandvīnam un rumam!

Vai tikos es ar' gluži viens, kur patiesība mājā,
Kas varētu reiz stiprināt ikvienu garā vājo?
Vai jebšu lūzu tōnikā, kas vēl ir izturama,
Kur nomods stāv uz adatām pie pieres vietas krama?

Tur bija Dievs ar' sieviete, kas klusē nelokāma
(Kas vispār būtu domājis, ka var būt tāda dāma?),
Es klausījos vien sižetus par rakarībām ciemā,
Kad politiķi pārvērtās par klimpām saldā pienā.

Un mītiskākās radības tad šķitās reālākas,
Bet kurš to visu aizsāka un kā tas vispār nākas,
Ka katra dzīvā būtne mēdz pie sirds ar' dvēseļoties,
Kur izteikumiem zolīdiem var sacīt: "Prieks, kur rodies!?"

Tā arī mēdzu ierunāt un aizrunāt ik vārsmas,
Kas iet no mūža mūžībā pie ģenerācijmākslas,
Kur gaisma pati sakārto ik lietu kosmodrōmos,
Var uzlikt kādu dziesmiņu vēl maigos rōzā fōnos.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
15:18
29.11.2022

Perfōkarte.

Tāds kā zirneklītis mazs gads velk gaismas kamanas,
Visur labi iestājos - Dievs ņems dekadenci nost,
Pāraudzināts vēlētājs, zaļas tabak's zelētājs,
Domu aptumsumu spēs uzveikt Saeimas debatēs.

Nost no katras dalības! Tiesai vajag ālības!
Raiba gada pušušķērsts iraid purpurs, zelta vērts,
Mirņu griestos līmējies tagad rakstu goda vies's,
Makā tam spīd peļu slazds - mīkstākajo pēļu stāsts.

Vienmēr esmu devis to vilni, bangās devīto,
Katra noslēpuma svērts ir pat komfortzvilnis ērts,
Tā kā redzes punktotās (paklau, vēl kā bungo tās!)
Atdarījies katrs rīts un tam līdzī laika spīts.

Tāds kā zirneklītis mazs gads krīt sarmas atmatās,
Un no katra nieka tiek jau pie visa tas, kas mieg,
Te no zvana atbildēm var tik daudz ko sabildēt,
Ka ir labi - noteic tas, pilina kurš lāstekas.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
17:40
29.11.2022

Polinēzijas viens-pret-viens.

Tik noslēpumains ir šis rīts, tas garo manā saujā,
Kāds nenorimis dzenulis pie svētas gaismas raujas,
Un prāts, kas stindzis ziemājos, alkst dzedra lolojuma,
Kad vēja rautās pagalēs deg guns bez viena dūma.

Es sapnī rakstu sapņoju kā dzejoli par laiku,
Kur sanāk ļaudis ekrānā, ko sauc par balalaiku,
Vēl spēlēt dzeju pēdējo no aizmiršanas grīstēm,
Kas spēj vēl lomu izturēt, līdz nākas mirkli iztempt.

Un galva mana uzblīda, kā dimantā bij' piere,
Un ticība bij' sargāta, ko dievi allaž ieredz,
Vēl varēju es paņemt tik, cik bij' pie manas rokas,
Kad vēja rozes ziedēja kā debess avju sprogas.

Tik noslēpumā vīstījos kā laika avantūrists,
Jo biju gājis bez nekā kā spontānklases tūrists,
No vecā un no jaunā ar' bij jāizdod no mutes,
Kad pasauli vairs nebalstīja senpaaudzes stutes.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
10:48
02.12.2022

Kosmoskaŗš.

Kur paslēpās tiesa, tur iegriezās rati,
Kā zibens drīz viss ugunoja,
Tu izrāvies kaila, bij' miljarda grādi,
Kur aizgāja zvaigžņesme bojā.

Bij' iesācies arī kaŗš debesu dzīlēs,
Kur iztēlei atļauts viss bija:
Tur atira debesis ugunu vīlēs,
Kad krusa caur pērkoniem lija.

Ne šeit, bet tur augšā skats blāzmoja jaudā,
Kā pātagas vicojās vārdi;
Sirds pavērās tieši šai milzīgā draudā,
Kur eņģeļi var' vīksnē kārti.

Karš notika debesu laimē un postā,
Pat drakōņiem teikšana bija:
Kad pūta tie liesmas, pat tie, kas bij' nostāk,
Ar uguniem dzīvības mija.

Sen novērots bija šis cīņiņš un spriedze,
Kas pārvērtās mutujos dūmu;
Tad pārņēma šalkoņa dvēseles triecē
Ap septīto debesu jumu.

Man šķietas - šis karš nekad nenorims, kamēr
Būs zibeņi acīs vēl kādam,
Vienalga, kāds šobrīd ir gaisotņu samērs -
To pieraksta leva un Ādams.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
11:27
02.12.2022

Izspēles virze.

Klik-klakš! Klik-klakš! - dzeguzīte spurdz,
Eins, zvei, eins, zvei - avots kalnā urdz;
Vārdi griežas lejtecē, vārds ir šobrīd viens,
Drei, vier, drei, vier - kumeļš stallī zviedz.

Norūpēta pasaka izpleš zvaigznes, šķiet,
Viss ir briljanttiesībā, saule kur mīl skriet;
Plīkšķ klints, plīst cimds - parmezāni kūst,
Un no saknes citas saknes plūst.

Autonōmie skaitļo versijas,
Nikotīni ceļo Persijā,
Klondaikģisme beržas pulverī,
Citrons sauli cenšas nomedīt.

Jautras domas dzenā dzītars tvirts,
Manu dziesmu aiznes meičas sirds,
Pludo gaismas saldā kokteilī,
Smaršo vīrāks pusnakts motelī.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
12:42
02.12.2022

Pūķis Lolipops un meiča Anna.

Jau, dzīvojot burtos un dažādos toņos,
Spēj lasītājs iedziļināties tais troņos,
Kur virsū sēd Lolipops - senatnes pūķis,
Ko mīlēja jaunava - Anna, šis skuķis.

Tiem piedzima bērni, kas pūķēni bija,
Tos vienoja drosme un dievīga bija,
Tik jautājums dvesa - kā iespējams tomēr
Bij' iemīlēt liesmas, ko Lolipops tonē.

Bet bija vienalga par izskatu Annai,
Jo pūķis tai deva pa debesu mannai,
Tie dzīvoja kopā, šķiet, nesaderīgie,
Bet cienīja viņus ik ļaudis - šie sīkie!

Kad satikās Anna ar pūķi to reizi,
Kad atcelti bija ik lidlauka reisi,
Tad Lolipops apskāva jaunavu spārniem
Un teica, lai viņa no mīlas vien pārtiek.

Liels brīnums bij' tautām par mītisko mīlu,
Kad jaunava traucās caur debesi zilu,
Uz pūķpūķa muguras sēdot, tai matos
Bij' laimīgā jūsma, ko nedod zirgs ratos.

Un Annai un pūķim tik tiešām bij' laime,
Kad dzima tiem varoņi ģimenes saimē -
Tie dižvīri bija - pat milži - no teikām,
Kas atdevās taisnīgo tiesību sveikām.

Un runāja ļaudis: "Skat, Anna ar pūķi!"
Tie staigāja kopā kā vainags ar puķi,
Un zināja visi to mīlu, kas viņiem
Bij' plaukusi cauri caur rožainiem ciņiem.

No svētītā pūķa bij' gaviles Annai,

Tā mīlēja liesmas, ko Lolipops vannai
Bij' piešķīris, meiča tur mazgāties gāja,
Tad atkal uz muguras pūķim tā jāja.

Un mūžīgu jaunību pūķis tai deva,
Un godība nebija tāda pat Zevam,
To saku, lai ticētu jūs manam stāstam
Par laiku, kas labs pūķa ugunu glāstam.

Kur satiekas Lolipops, Anna, tur tagad
Ir mūžīga svētnīca, diža un bagāt',
Kur valda ik varonis milzīgu spēku,
Tur bijis tik daudz svētas mīlības dēku!

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
13:15
02.12.2022

Konglomerācijas pilsonis.

No vienas pēdas ziemas, no pretspēlētājkalkmes,
Šļūc tavš un mans zaļš iemesls kā izdomātais pilnmēness,
Es prieku nepaspēju ne apslēpt, ne ar' vilties,
Kur manu dzeju sējums spēj tā kā laiks pats vilkties.

Tik paskatos no sāna, un sāns jau manī veras,
Tik jauki, nepamanāmi ir plombēts raksvežzvērsts,
Ne vāciešos tas redzēts, ne somu ziemeļmalās,
Bet, kur kāds kādā precēts, uz augšu ceļas palasti.

Vien piemināt ar dzītariem to aiziešanas summu,
Kur vēju astru dzīta iet prom vētra vaigu drūmu,
Pat cilvēks nevar izzināt, ko citas planētas dara,
Var tikai bērni vizināt šurp lelles domu parādēm.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
14:35
02.12.2022

Grope.

Es iekļuvu iekšā tai baltkvēles spraugā,
Kur fantāzīdziesmekļi trīsuļo laukā,
Kur aprāvās vārdi kā dvašas no gara,
Es sapratu, kāda ir tagadnes vara.

Un speciāli raudzīju vārdus, kas sveši
Ir tautām, kas dzīvo kā skujkoku meži,
Vēl dziļāk man bija iet taustāmās dzīlēs,
Jo liecība bija, ka kāds mani mīlēs.

Un speciāli teicu es grozītos vārdus,
Jo sen tie pie manis bij' sākuši pārduzt,
Kā saplēstas vāzes ik izdoma bruka,
Līdz universs uzšāvās liesmās un trūka.

Kvēls gājiens pa miesu, kas versmoja sniegā,
Bij' deldējis tinti, un tālab es, iekāms
Vēl ausis nav rīts, šaušu salūtus naktī,
Kas eksplodēs kaismē bez ritma un taktīm.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
16:23
02.12.2022

Pašpasludinājums.

"Tās tikai domas - domas vien!"- kāds teic,
Kāds vienmēr noteic,
Kā skaņdarbs viņas sarakstās
No notiņas līdz notei.

Kāds gaismu vienmēr darbinās
Kā sulu spiedi spīvu,
Tur visas domas sapinas,
Līdz dara tevi dzīvu.

Kā apiņi māk savīties,
Kā vīnogas prot stiepties,
Kāds vienmēr sacīs: "Diez vai, diez!",
Līdz ņemsies mūžam liegties.

Kā kaķi lauku pārstaigā,
Līdz sastop brūnu peli,
Tā zemapziņā pārsteigtā
Kāds pārkož karameli.

"Tās tikai domas - domas vien!" - kāds pauž,
Kāds izpauž nule,
Un jābrauc tam pa grubuļiem,
Līdz prot tas domas pulēt.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
17:33
02.12.2022

Javture.

Tie ir tie no atslēgām veidotie mirkļi,
Kam jāstājas esībai pretī,
Kā grāmatu tulkotie laimības šķirkļi,
Kam azotē laika laiku meti.

Tiem guzā ir neandertāliskas varas,
Kam skaudība līdz ar' manās,
Un, ejot pie pēdējās mantas un skaras,
Var izcepties mūsdienu pannās.

Kā gaismeklis biju, pirms sagrauba tumsa,
Sens ilgojums manī tur birza,
Kad atklājās skatienam kailatnē mūza,
Nekā sirds vairs tur neaizmirsa.

Bij' jāgainā prom sīkas ikdienas strāvas,
Kas iestagnē variācijveides,
Jo, ceļoties augšā no cietākās lāvas,
Mēs iegulstam citādās veidnēs.

Šie ir tie no atslēgām taisītie brīži,
Kur sagāžas noskaņojumi,
Vai esam te nejauši, jebšu ar' tīši -
Nekas nebeidzas te ar kļūmi.

Zigurds Teikmanis

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

18:37

02.12.2022

Šļakstos.

**Nerakstīšu nekā daudz, ūdens mani viļņos sauc
Ienirt mīlas okeānos, rožu ziediem noklātos,
Mani nāras vilina, sirdi kaisle svilina
Atsaukties un līdzāsbūt, un par zelta vizni kļūt**

**Sabangotās kruststraumēs. Tagad redzam visi mēs -
Poseidōns ar zizli sit, tālab ūdens arī rit
Mūsu dzīslās asinīs, ja kāds saka - prasi trīs
Viļņu putu vainagus, mīldzīvniekus kaimanus.**

**Jauna elpa ūdenim - plūdlīniju plūdenim
Tagad jāpiesakās ir, kur var ziedu laivu irt,
Visi zinām paši mēs - tur, kur dievi dodas nērst
Savu jaunu augumu, jāpeld ir ar jaukumu!**

**Un līdz citam nākumam, paisumam un bēgumam
Dzīvojam mēs peldībā, šļakstinātā kveldībā,
Bezrūpības virpulis ir tas mijas cirkulis,
Dievišķīgi kurš vēl spriež - ūdens spiediens dzelmē ciešs!**

Zigurds Teikmanis

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

20:08

02.12.2022

Grammas.

**Informatīvs laikmets. Dzeja šāda, tāda.
Vēstulītes aizmet zināšanu āda,
Saskumst sirdis rītā, uzgavilē naktī,
Asarbālā krītā slēpti zemes akti.**

**Pīlādžsārtā ēnā izaug kristāls asais,
Saspringti un lēnām stāsta par to vecajs,
Sakapātās straumes raisa kolektīvus,
Seģenes un aubes atkal dara dzīvus.**

Sintaktiskā burzmā atdzimst zvaigžņu milti,
Un bez liekām dusmām rodas jauni tilti
Pāri Amazōnei, cauri Atlantīdai,
Kur vien gribi - noej! Urbies cauri grīdai!

Informatīvs strēķis - infō galamērķis,
Arī katrs verķis galā var būt stēķis,
Un pa vidu visam skaista atmošanās,
Kuŗa runām drīzām klāt kā jausma manās.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
20:48
02.12.2022

Zumm-festivāls.

Balts mākonis darīja redzībai iemeslu,
Vazātu, gremdētu, radītu, mālētu,
Ja reiz es varētu, sprunguli iemestu
Dīķī, lai skumjas uz mūžmūžiem galētu.

Katrs mīl izlasīt, kā viņam labpatīk,
Atlaižos dusā, lai dienvīdu plaiksnītu,
Tikai šai ceļā un pārļotā matracī
Ieraugām cilvēci, dievotnes aiztiktu.

Satiku šodien es likteni dīvainu -
Katrs māk pretoties vaicājumvalodās,
Un pašu nopūtu, degsmīgi rievainu,
Iznāk nu piedzemdēt līdzstraumēs alotās.

Vai kāds reiz sapratīs mūžību piepešo,
Zibeni, liesmas un krusu, kas sveloša,
Tālab uz celma es nosmejot piesēžos
Tagad, kad dzīve tik smieklīgi vēloša!

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
21:44
03.12.2022

Ledus spoguļos.

**Kur spoguļos rodas kā vilkmes no gaisa,
Vairs neredzu nekā es दौरa vai baista,
Tik spēlēju tagadni plikām es rokām,
Lai pabūtu vēlreiz starp mīlīgām mokām.**

**Kur viņa sauc vārdu, kas cēlies pret briesmām,
Es izzinu spēkus no sendienu dziesmām,
Lai, palicis skatlogu gaismā starp lustrām,
Pats spētu es mīlēt bez naida un dusmām.**

**Tik vārds šeit vien firē tās augstākās domas,
Kas atnāk man sapnī kā kvēlchromosomas,
Tās mīlēt kā ģenētiskbraucītās vietas,
Kas mēlē un augumā visādi sietas.**

**Es ievēlos mīlēt, kā sendienās bija,
Kad skatiens nevienu skat' prom neraidīja,
Un tevi es redzu tik skaidri joprojām,
Kad aizgāju šķirties, lai netiktu projām.**

**Kur spoguļos lēkā pa zibsnim no redzes,
Es iededzu adventē pēdējās sveces,
Lai ziemīgie putni no ledāju kusmes
Man atnestu ziedošas mīlestīb's usnes.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
13:09
04.12.2022**

Ķerubu dziesma.

**Nav nozīmes laikam, nav pēczīmju tvaikam -
Es uzrakstu laimi ar peciņu siltu,
Un laikam vaig vaidzību sārtākam vaigam,
Kad cīnās tas pretim pret saltāko viltu.**

**Kas daudzeksplodējošs ir izpaudis gaismu.
Es sacenšos prātā ar versmi un krustu,
Kur piedzimst ik brīnums, es nespēju aizmukt**

Uz tālīno malu, iekš sirds nepazustu.

**Aug ragi tai klintij, kur Ēdene likta,
Uz dievparadīzi tā auglībā tvīkta,
Tur ķerubi zvaigznāju īpatnās ērās
Vēl spocīgām acīm kā lāzeriem veļās.**

**Es radīju smailes, kas laivām liek doties
Uz krastu, kas debesu mannas ir noziests,
Skats atplauka cerībā nepamatotā,
Līdz aizīrās Svētajā Grālā, tā godā.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
15:12
04.12.2022**

Ziemsvētku kaktuss.

**Pēc nomiedža ilgā mans Ziemsvētku kaktuss
Bij' ieskandinājis ik dvēseles kaktus,
Tur pamodās ilgas pēc spēcīgas mīlas,
Pēc pastāvīb's klusās un padebess zilās.**

**No jauna sirds prasīja, vai tu šeit klātu,
Tā zīmēja ejamo ceļu jo platu,
Bet šaurs tas bij' dziesmā, kas stīdzēja cauri,
Kur neplūkti sabira pasaules lauri.**

**Bāls apveids vien zumēja kaktusa ziedos,
Tas vēstīja laimi, kur grēks visam piedots,
Kur vienkāršā derībā sniegi vairs nesnieg,
Vien likuši dūmi, šie mākoņu resnie.**

**Tu atnāci lēnām pār ledu kā sapnī,
Es vēlējos tevi ar kvēlību aptīt,
Kas kausētu ziemu, pirms lauskis ir nācis
Un stiklainas kļuvušas eņģeļiem acis.**

**Pēc nomiedža ilgā mans Ziemsvētku kaktuss
Bij' plaucis, lai atdotu mīlvārdus zagtos,
Te ieskrēja sniegpārsla logā, un šķīta,
Ka pasaule rādās pavisam jau cita!**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
12:10
05.12.2022**

Dzejas tronis.

**Dzejas tronis zeltā kalts, kafejpupiņ's nesamalt's,
Rīta sapnī dievīgā citplanēti tievi nāk,
Aizsauc projām tēvzemē, pirmdzimšanas kadencē,
Nobirst skumja asara lejā ķiršu pazarā.**

**Izglītotais skuju mežs ved pie jaunas pierobež's,
Iekšā viņai laime spīd, godību var pamanīt,
Čiks! un! gatavs! - zinu sen, dzīvība ka mani dzen
Izdomātos nostāstos, kur reiz vietās nostātos**

**Manas pavēles un grib', zvērestī, kas ziemā zib,
Tālab mostos vienumēr tur, kur sniegavīri dzeļ
Kāzas miesta viducī, tur var allaž rītu dzīt
Pāri plašiem visumiem, kur Dievs galdā vistu liek.**

**Smejas mani ļautiņi, uzsākas kad grautiņi,
Pērkons nava pazudis, zibens arī visur viz,
Dievi senās poēmās mīlas darbiem noņemās,
Un tik ticēt atliekas - sirds ar sirdi satiekas**

**Šinī mītu sekvencē, lietūs kur nāk samērcēt,
Reizē liesmas kurināt, līdz pat kauliem purināt,
Un mēs visi vidumā steidzam gaismas ritumā,
Aplēsis kuŗš priekus ir - tos var visus vieglus šķirt!**

**Un tik panti nobeŗas kā no sapņu ōperas,
Vai kāds maz mums pavaicās, kā mums vienmēr paveicas?
Domu kodols īstums ir, ko tu, griba, piestumsi
Vēl ar zvaigžņu atslēgām ātri, ātri, palēnām!?**

**Dzejas tronis zeltā kalts, spēlē vijoles un alts
Tricinošām sajūsmām - vai tad notis sagūstām?
Nē, šīs kņadas iemesli ir no Marsa ievesti,
Kur reiz plauka lietusmežs, nebija kuŗš ļaudīm svešs.**

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
13:11
06.12.2022

Ātrlasīšanas čempionāts.

**Kur visā viss ir atspēkots, kur nosists asinskārais ods,
Deg mana dziesma balsenē, kas izdzied notis falsetā,
Un katra cirtā rasas avs šeit teic par to, kas bijis tavs,
Līdz atnāk, sagšā ietinies, mūs' leģendārais gaismas vies's.**

**Var rakstīt tas par dzeloņiem, par medusmīlas dzejoļiem,
Tik tur, kur viss ir izgaismots, var noplakt debešķīgais sods;
Un mani, lielo mīmiķi, tur traktē rōzā ķīmiķi,
Kas zina valodas un to, kas vārda dares sapunkto.**

**Un meiča, kas bij' vagonā, nu ir tā laime madonnā,
Es satiku ar' viņas sej', pat tagadīņ tā svēti lej
Man virsū eļļas brīnišķas, kur apklust runas ciniskas,
Es atrodos kā gaidīts pāžs, kas sapņos kalnu grēdas gāž.**

**Jā, mīlestība palika, tā mieru šodien salīga
Ar redzētajām matricām, kam visi šodien patikām,
Nu viss, kas jāatminas mums, ir tas, ka saule arī skumst
lekš vārdiem, bet kad vaļā sprūk, var allaž piedošanu lūgt.**

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
17:04
06.12.2022

Mana īstā.

**Mana īstā stāv aiz durvīm, viņai fosforizēts smaids,
Manai īstai viss ir lāgā, viņai pieder viļņu klaidis,
Persōnvārdu izbirumā rokraksts vienmēr pazīstams,
Tur no lāga zemes smeļas viņas skatiens nezināms.**

**Manai īstai nav vīenalga, kad tā klauvē durvības,
Izdzirksteļo tūkstoš dziesmās viņas dvēseļburvības,
Patīkamu aizraušanos plakstiņmirkļi nosaka,**

Kāda būs tā ieiešana brīnumteiksmes pasakā.

**Mana īstā atnāk vēlu, rām' pie durvīm nostājas,
Tad es atminos, ka bija reizi tādas nostājas,
Kurās izpaua par mīlu visas iespējamības,
Kurās paliks tikai laime, nevis baiļu tramības.**

**Mana īstā māk tik skaisti piedot manus vakarus,
Durvis nu stāv pilnā vaļā, sliekšņi berot pakarus,
Skūpsts uz lūpām mulsi dzirkstī, sirds ar liesmu noglāsta
Manas īstās uguns garu tā kā senā nostāstā.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
19:04
06.12.2022**

Pamanīšana.

**Mēģini turēt tik acis - tik platas! -,
Ka kādudien redzēsi pasaules glābtas,
Ka kādudien pratīsi mīlēt un svētīt,
Kad vīrāku smaršas nāks atziņu vēdīt.**

**Uz zibeņiem jādams, bij' kristījies Ādams,
Un leva bij' dzīrusies ābolu prātam,
Tur pāršalca ideja ideju cenas,
Un nepalika nekas rašanās ēnās.**

**Kur liktenis nosprausts ar spektakulāriem,
Ir vairāk par trīs visiem kosmosa pāriem,
Kur uztrauktas gaismasas zēģelē prasmī,
Kāds kurina licenču atzīto krāsni.**

**Vai kādreiz bez zemteksta runāsim vietā,
Kur ābols nāk ābelē ziedoklī ietapt?
Vai redzēsim jukas, kas kārtību viesīs,
Kad Dievs būs vismīļākais vakara viesis?**

**Ak, mēģini turēt tik acis - jo plaši! -,
Jo iestājas ideja idejā aši,
Kur upurēts mūžs savu vīnstīgu izstiepj,
Var dziedāt ar' laime caur laikmetiem sistiem.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
19:32
07.12.2022**

Dzīvesstāsta atslēgas.

**Tieši tev! Es sacīšu, es spriedīšu un mīlēšu,
Kā smaragds nokrīt asinīs, kā asinis es pilēšu
Uz jaunas dabas dziesmotnēm, kas atnesīs man jaunas dien's
Kā pārdabīgas pretestīb's, kur sadeg pērnās ēras siens.**

**Kur liesmo manas kādības, es atcerēšos vienumēr,
Kā, mīla, mani loloji, no debesīm kad bira sērs,
Un pielikšu es tintes lās', lai paliktu šis notikums
Kā taktssvītras, kam redze ir kā pārvilkts arfu stīgu jums.**

**Te, pašās beigās, vizēšu, lai visi allaž mājup tiek,
Jo gadījies man uzvarēt un zelta krusu mežos triekt,
Vienalga ir par uzskatu, kas bēšās mākoņgubās dzirkst,
Jo smilšu sauja trejādās kā liesmas padebešos šņirkst.**

**Jā, tieši tev! Es radīšu, lai visas laimes šūpājas
Uz planētām, kur galvu likt, kad zvaigznes labi rūpējas
Par ceļiniekiem, mums, kam, šķiet, nekad tā miera nepaliek,
Kad aizvāzts tiek ik asmens krass, kad eksistence klusmē mieg.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
14:40
08.12.2022**

Aiznes līdz!

**Šauj man' nost! - es gribu dzīvot!
Un lai manim dzīvo līdz
Kaņoga jauns, kam labtīk plīvot
Līdz' ar spirtu rīta brīzi!**

**Ēteriskie ziedojumi
Lai plūst šķautņu perspektīvēs,**

Paceļas lai biezi dūmi
Skaidrās, kristāliskās dzīvēs.

Allaž sanāk dzert pa trejiem
Katal'zatūros un arī
Bunkuros, kas visiem vējiem
Sirdī domā labu darīt.

Sagrūstās tik apdullušie
Visu dzīvju meistarotie,
Taču viņu mājas lūšiem
Tagad būs vien tālāk doties!

Kolizeju astigmati
Norūpētām acīm kairām
Aug kā pulver'zēti mati,
Kuņi laivas airēt airā.

Šauj man nost! - es izdzīvotājs
Katrā grāmatā un vākā,
Tagad zinu ar' visnotaļ -
Visums apģērbies ir frakā.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
17:32
08.12.2022

Piegarša.

Gluži tā kā termometrs ir šīs dzīves jēgas metrs
Pēdējais no saviem galiem, pirmais pats caur ziemas saliem,
Izdzīvošan's meistaraskola pārpilnības lietu sola
Gandarījumvilkētās frāzēs, burbuļos un cēlās gāzēs.

Esmu izcīnījis kausu, palikdams bez savu ausu,
Izklausījis uguns verdi, ēzdams bumbieri un serdi,
Allaž valā manas durvis, klāt tām Ziemassvētku kurvis
Pakārts tā kā dāvanība, stichija un brīvā griba.

Kāpj uz augšu termometrs, plašs tā gaidīšanas spektrs,
Nojaucot pa barikādei, izcepot pa karbonādei;
Gilgamešam vienojoties, skaļi toties izsakoties,

Redzam gaismas kalna spicē visu vienā spirta šļircē.

Un no gala, un no kalna uzzied kokosriekstu palma,
Gaidot augļus bravurīgus, noģērbjam mēs kokus plikus,
Kaut gan pušķojas vēl egles, izbēgot no soda pekles,
Protam visi darbināties, savu algu apzināties.

Gluži tā kā termometrs izrokas mums zelta bedr's,
Kurās, pateicoties kosmam, kuģojam mēs viscaur ostām,
Atgādājot miera laikus, sacenšus un tējas tvaikus,
Nemirdami savās lāvās, ienirdami liesmu lavās.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
18:16
08.12.2022

Gigantnieks.

nemēlē runājot
nevalodā cenzējot
berzē berzē berzē
errojot nerrojot
pārparadīzē sulojot
diendusā mālējot
dienas rit

pateicības gaviles un notis
kā skrotis no senlaiku dienām
iztīrā nianses dialektiskās
partizāņu cechu briedumā

ēvergēlē tikai censoņi
sakārtojas tikai maisoņi
plūtarcha runāšanas
ir augšpēdus patiesība

un mēs izveicīgi ballējamies
pie ugunskura oglēm
esot par vienu matu tuvāk
skaidrojamies kā laiks
kas ietverts kristāla lodlampā
kas kveld

kā rūtaini rītsvārki

**nemēlē runājot
skumjām ļaujoties
un aujoties gaismas duelim
saskaņamies kā medūzas
un jūras zvaigznes cēlas
mirkļuntumu dopingam
svētnīcu septītniekos**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
18:53
08.12.2022**

Tvīksme.

**Ar cerību un mieru rakstu tavu ābeļziedvesmu,
Gribu atkal laimi redzēt, kurā esi tikai tu,
Ilgojos pēc tavām acīm, sirdi, mīlā lolotu,
Patiesības kvēlām liesmām, sev neko kas nepatur!**

**Ak, kā jūtu tavu spozmi, eņģeliskā mūza, tu!
Jaužu tevi liegām vēsmām tā kā puķēs mūziku!
Vēlos atbildes es tagad, vai tu manī paliksi,
Vai tu smaidot noskūpstīsi, rokas klēpī saliksi!**

**Noriet saule, taču mīla mūsu sirdī mūžam zaigst,
Skūpstu tevi, laimes meita, svētīts ķiršos ir tavs vaigs;
Bezgalīgās tvīksmes lejās atstarojas mūsu ceļš,
Tagad ejam roku rokā to, kas dzimis mīlas dēļ.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
20:21
08.12.2022**

-erības.

**tiešs aplinciens kā savvaldis
uz ekselences kupenām
kā krastmalām**

un dievkosēm
mirdz sakstagala
lefkojā

kur rūpes rūpju bērnus tur
ir cēlies vaiņagojums cēls
kā vakarriets
kā saules mats
kā zieds
kas paņem
sirdis prom

un manas iztikšanas posts
ir sirdēsts ass
kā laimes ass
uz kuŗas griežas pasaule
kā laikmets
neizdibināms

tur celties vēl un dibināt
tur knipjus sist un tipināt
ak laikmet siržu derība
ir vienīgajā cerība

tur graust un grauzties
šķetināt
tur lauzt un lauzties
metināt
ar atklāsmi
kas maldus šķel
ar esenci
kas mūsu dēļ
ir tagad vaļā vērusies
un rožu dzelkšņos pērusies

mēs zināsim kad runāsim
kaut paies gadi
kaut vai simt
mēs derēsim kā senlaikos
un Dievs mūs visus
vainagos

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

20:57
08.12.2022

Cerīblaiks.

**Tik gaišs šis cerīblaiks, patiesi! Laiks, ak, laimē tagad smiesi!
Atmodīsies neizsmeļams, godājams un gaismā ceļams,
Sacīsi ar vienu vārdu uzvaru iekš rietu sārtu!
Smuidri salieksies un taisni iezīmēsi ārēs taisni!**

**Esi jau un paliec godīgs, sals var ietapt arī kodīgs,
Katrā mezolīta kraujā dziesmu birzis sirdī kļaujas;
Pravietojums bezgalīgi zīmē skuju sniegā sīki,
Atskaņas no plūmju ziediem dāvā vaļu bišu spietiem.**

**Tik gaišs šis cerīblaiks, es zinu! Dzersim laimes karsto vīnu!
Baltas krāsu gammas galā nesasalsim ziemas salā,
Bet gan saskaņosim svētkus, sidrabzelta dzirkstīs mērktus,
Diennaktī, kur sirdīm žūžas atver jaunas brīnumslūžas!**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
17:11
09.12.2022**

Pravietības.

**noslīd rakstu rullis lejā
dzejas panti slīd tam līdz'
tavā vēsturiskā sejā
viss līdz šim ir ierakstīts**

**un no manis paša iesākts
viss kas bijis ir līdz šim
manā veidotajā tiesā
allaž jāskaita līdz trim**

**ne jau visi sapratuši
būs šo mūžu izpausto
cilvēki nav piekusuši
katru pēdu iztaustot**

Dieva izbārstītās zvaigznes
tagad liecas skriemeļos
savās mūžīgajās maizēs
tā kā medus ieveļos

noslīd rakstu rullis lejā
izdomāju radību
uzrakstu to sapņu dzejā
iekšā starp šo valdību

tur uz robežas ar laiku
dzīvo gaismas spēku pulks
uzturot šo zemi spraigu
saulei starojums top spulgs

tikai savrupētos krastos
laimes zemes uzplaukst drīz
mēģinājumos un stāstos
mūsu paradīzes ris

tā kā iztapības silē
vārdi paši sabirst jau
pašā pēdīgajā vīlē
nezināmu ilgu nav

noslīd rakstu rullis lejā
atkožu to saldāko
manā pretestības vējā
aiziet dvēsele zaldātos

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmana_dzeja
18:24
09.12.2022

Brīnums.

Ik sīksmalkā vienībā atmostas prāti,
Tur neēju tuvāk es par liegiem sātiem,
Kad acis vien saskatās, brīnumi notiek
Kā zvaigžņotā gaisā, kas gaismu mums noliek.

Par sīkšauro ceļu es rakstīdams saku,

**Ka labi vien ir, kad kāds purina krāgu
No sniega, kas padodas maigākai delnai,
Kad brīnums ir dzīvību atdevis salnai.**

**Par trīsošu asaru liktenī straujā
Es vēstīšu dienās, kas brīnumam ļaujās,
Kur sabirst vien mēneša aizgūtnu balsis,
Simt eņģeļu Dievā šo romanci balstīs.**

**Kāds pateiks, ka jātīc uz brīnuma rīkli,
No ledus kad likuši tikai ir stikli,
Kur ziemīgās puķes dzied mīlserenādi,
Ir vajadzīgs vērt mūsu pūrisko lādi.**

**Es saprotos tikai vairs brīnuma mēlēs,
Kas uguno rīta un vakara spēlēs,
Un centība mana kā alga no veltes
Nāk gluži kā maksa no siržainās kveldes.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
12:53
10.12.2022**

Kaladū.

**Gaišums sirdī - sensācija! - sidrabiņa lietņš lija,
Kaladū, kaladū - Ziemassvētku revīzija;
Atnāk lēnām sniega valste tā kā zēnu koŗa falsets,
Kaladū, kaladū - vienmēr pie mums labi bija.**

**Atnāk putenis un ledus, rupjmaize, piens, arī medus,
Kaladū, kaladū - Dievs mūs šogad dara svētus,
Izturētos stilos paši peldam svētku jausmās plaši,
Kaladū, kaladū - svētījam mēs jaunus metus!**

**Nobirst kristāli tik līksmi, nevaidzēs vairs soda rīksti,
Kaladū, kaladū - ejam mēs uz labu tīksmi;
Jodelējam Gaiziņkalnā, atzīstamies eņģeļpsalmā,
Kaladū, kaladū - lai snieg sniegs tik liegi, mīksti!**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja**

15:28
10.12.2022

Domuvārds.

**Iekodēts laimībā, ielodēts ticībā, saprasts vien taisnībā, uzrakstīts glītrakstā,
Sacenšas domuvārds riktīgi stilīgi, domuvārds īstākais, zemledus fiksākais.**

**Ne jau man pienākas, varbūt tik ienākas mēllaužu pieprasmes, daiļākās
piekrastes,
Sēju tur labību, domuvārds līdzēja - skaidrāko tapību arī tur izsēja.**

**Kā ir ar tevību, klonēto klondainniek? Kur tavas māsiņas, mīlības paziņas?
Pildās lai lustrīgas lustīgas pusstīgās, tajās es mīlēšu, apkampšu, spēlēšu.**

**Domuvārds atgriežas, gaida, līdz saviešas mājīgos apvidos, kuŗus Dievs
aplidos,
Spēcīgas ieelpas vēlē uz tūkstoti, kamēr zied laika ass gluži kā plūškoki.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
16:32
10.12.2022**

Gurdme.

**Neteicu, ka būs tik viegli, solīju tik patiesību,
Visu aizplēnošie smieklī braukā bronzā lietu dilbu,
Atrašanās trejās vietās vienlaikus jau pazīstama,
Uzkurināts laimes liedags atrod sevi jūras samā.**

**Pārbaudait ik skaņojumu bezvārdīgos ieklusumos,
Izvējojot kūlas dūmu, atbildes viz zelta krūmos,
Tik daudz ierakstu un vagu - elpa skumji sašķel prieku
Tur, starp enkuru un vraku, cerot atrast sidrabsieku.**

**Enģelis jau parādījis visu savā jaunatklāsmē,
Nebūs mirt man, kamēr triji dievi turas datu bāzē,
Redzot vecos aizejam un sagādājot ziemei malku,
Gribu, mutē aizlejamu, nākas saukt uz ziedon'talku!**

Zigurds Teikmanis

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

18:06

10.12.2022

Ziemassvētku valodu saime.

Marcipāns rīkojas savējā vārdā

Kā kārtā,

Kas lipusi stingrākā bārdā

Jo sārtā;

Es aizgriežos sapniskā cīņā,

Kas mīņā

Ikkatru, kas atrodas laikā zem ciņa

Kā ziņa.

—

Un rakstības labad es ilgojos svinēt

Un vinnēt,

Kad sākusi lielgaisma dižkrāsās spīdēt

Un vīdēt,

Te atminos valodas brīžos, kas klusi

Uz pusi

Mēdz skaļumu nogriezt un dūzi

Ar blūzi.

—

Pat, ilgojot vienības kopā ar frēzi

Un ezi,

Daudz sakņu šī skanīgā kopā vēl nezin'

Tik vēsi;

Bet galantos mirkļus es sasēju vagās

Un cakās,

Kur miljarda komētu traucas vien frakās

Jo trakās.

Zigurds Teikmanis

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

20:25

10.12.2022

Gaidoņa.

**Visi jūs izrunā lietojāt mērķus,
Tur sadīga svečliesmas karstas,
Tur, tījūnējot visus to svētlaimes verķus,
Bij' tverties pie ziemrīta bārzdas.**

**Bij' pļauka jau tikusi augumam manam,
Kad sīkākā griešanās veicās;
Tur, sekojot līdzī ik dabiskam pānam,
Liels uzdevums priekšā man teicās.**

**Un aizmirsās bažas par likteni dzestro,
Kaut neziņa vijās kā teika
Caur idilli ziemas un nodomu jestro,
Ko noplūktu dziesma un steiga.**

**Visi jūs bijāt, kur atvērās pērles, -
Daudz buržuju intelektuālo,
Un mani jūs' sajūta atklāti vervē,
Kaut tomēr papriekšu nāk skalot.**

**Tik atsvešinoties es mainīju drēbes,
No valkatas ūzām kad šķīros,
Un tomēr ik mirklis man šķita kā rēbuss,
Kad plauku kā zieds kreppapīros.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
13:40
11.12.2022**

Jaunsvēte.

**Darini jauno, ak, svēts atnāks pats!
Laimīgs šis laiks un ar' jaunākais gads!
Klusajās balsīs aug gaisma, tā tvīkst,
Mirklī šai mīlēt un mīlināt drīkst!**

**Apsolīts ģiedri ir ausmā, kas viz,
Lūgšanas rituāls šē augstākais ris,
Krustcelēs lidot un planēt mums dots -
Ceļš katrām varēm ir jaunizlabots!**

**Augstu spīd saule, kad mēness top zems,
Mīlu šo svētī sirms noslēpums sens;
Satiktās zvaigznes trīs eņģeļi nes,
Gaisā, kas Ziemsvētku iluminēts.**

**Darini jauno, ak, tagad ir laiks! -
Kamēr pie rokas ir godības maiksts,
Zižļo šo pasauli gaismā, kas dzirkst
Izglābtā spozmē, ko mīl Dieva sirds!**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmana_dzeja
19:19
11.12.2022**

Izplet savu zvaigžņu tīklu!

**Izplet savu zvaigžņu tīklu, izmet savas planētas,
Raugi, kā tavs visums lido un cik skaisti planē tas!
Visās vietās saules iespīd, mēneši brauc precībās,
Izplet savu zvaigžņu tīklu kaismes pilnās dedzībās!**

**Skat, jau liesmo debess daktis, zibeņiem tās gunis dod,
Viss, kas bijis ir līdz šim, - tas nieks, jo tagad lielāks gods
Redzēt kāvus mūžīgos starp solārajiem vējiem drīz -
Skat, jau liesmo debess daktis, visu paņemot sev līdz'!**

**Šodienai ir cita jēga - pamosties tā jaunā liek
Tur, kur staigā eņģeļi kā kareivji un gaviļniek',
Tikai acīm jārauga, kur lidos gaismas tīklājs sprauns -
Šodienai ir cita jēga - šodien pasaulē viss jauns!**

**Izplet savu zvaigžņu tīklu, tūdaļ dzersim kāzas ar',
Pirms vēl ziema ir jau galā, pirms ir nācis pavasar's!
Kveldēsimies sala liesmās, kosmosā, kam daile baig',
Izplet savu zvaigžņu tīklu, jā, man to visvairāk vaig!**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmana_dzeja
11:39
12.12.2022**

Vastlāvis.

**Vai atļāvi vastlāvi šogad kā vienmēr?
Trīs debess un vīzuļo vārti;
Kur stiklā birst asaras, dūmaku kliecē
Šī gadsimta pēdējie vārdi.**

**Es atzinos mīlā, un sirds manī kusa,
Kad pieglaudies manim klāt, dārgā,
Šo mirkli lai iesvētī dvēsele klusa,
Ko Dievs visu cēlāki sargā.**

**Nav mainījies piedošan's vārds savā gaitā,
Cik nemanot atnāk tas sniegā!
Un lūgšana mana ir, lai nenobaidās
Tas piepešā gaviļu priekā!**

**Ak, dārgā, cik jūdžu caur gadiem nav noskriets,
Cik biris ir kristāla lāšu!
Jel zini, ka mīlībai nepiedien noriets,
Bet tūkstotis briljanta glāžu!**

**Vai atļāvi vastlāvi arī šai ritē,
Kas sasien mūs abus laiklaikos?
Kur sidraba lietūs caur zariem sāk spīdēt,
Mēs ticēsim zvaigžņlaukos zaigos!**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
14:34
12.12.2022**

Trīs mēriņus!

**No nolīmētas maliņas, no skandalozitātes,
No Laimes jūras saliņas uz vecās skaņu plates
Dzied mana sirds par mīloto, kas izkāpj jaukā krastā,
Kur lazurīti zvīļo, top šie vārdi dzejas stāstā.**

**Ir jāatšķir ik lappuse, kur iekšā bagātības,
Kur viļņu žūžas labklusē, var ievērt zelta stīpas,
Var mīlestību jaunu paust ikkatrā mil'sekundē,**

Tad redzams - sapnis lolots savs, nekas to nespēj spundēt.

**Kad skatāms - apbrīnas viss vērts, var mutes dot, cik vēlies!
Tad katrs skūpsts tiek laimē mērķts, daudz skurba vīna smēlies;
Jau satuvojas pasaules, dzied mana sirds bez mitas
Par to, ka tevī laimīgs es, šīs jausmas līksmē vītas!**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
17:31
12.12.2022**

Kafejas liķieris.

**Es sagribēju atbildes no kōmiksiem līdz lapām,
No avīzēm līdz žurnāliem, no dzimtās birzs līdz kapam!
Un radīt kaut ko īpašu ar' gribēju pa laikam
No palikšanas gūstekņos līdz Dieva sirmam vaigam.**

**Viss iztecējis bija mūžs tais skaistākajās krāsās,
Kur ziedonis bij' dziedājis par mīlu zaļās vasās,
Kur krēma krāsas varoņi pa naktīm sita kārtis,
Es izlikos par mirušu, lai mostos atkal vārdīgs.**

**Vai uzklausīja mani kāds, kad nopūtos tik smagi?
Šī dzīve iraid kļuvusi tik parasta, bet ragi
Tai izauguši palsi ir no saskarsmes, no gara,
Kas pulsē manā balsenē - te iekšā, te jau ārā.**

**Jel ielej manim, likteni, pa liķierkafejs malkam,
Vai atminies, pēc mīlas kā mēs abi savlaik salkām?
Ek, kas gan no tā palicis, vai gadīsies mums dzirdēt,
Ka mīlestība pieplūdusi jauna atkal sirdē?**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
18:19
12.12.2022**

Draugystē¹.

Bērnības draugi māk sirdslīksmot, un

Viņiem pie kājām ir uzticams suns,
Bērnības draugi arvien labi smeļ,
Sakot, pie viņiem lai ciemos tu ej.

Lapkriša mūzika seģenēs skan,
Draugi, ak, sakait, kas jādara man!
Jāvillo maigi vai jādzied uz krūts - ?
Ak, senais laiks, tu vairs neesi rūgts!

Miršanas stundu, sak, nezin' neviens,
Draudzīga roka man padomu sniedz,
Teicot, lai nezaudēj' draudzības es,
Stāvot uz bezdibeņklinšuradzes.

Bērnības draugi mīl smieties šo`nakt,
Saskaitot zvaigznes, kas dzirkstelojot sāk,
Jāskaita līdzī, sak, dzīvīte rit,
Pulkstentiņš bērnībā atmiņas sit!

Ak, mani mīļie, no skolas mums nākt
Septiņas mūžības, zinības vākt,
Aizmirstot nedienas, gādāt iekš prāt'
Laimi, ko draudzībā izaudzina!

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
19:45
12.12.2022

¹Draugystē - no lietuviešu valodas - "Draudzība".

Pasaka par bumeranga izliekumu.

Pierakstu tikai domas, izliekoties, ka esmu citur! Šeit nav mana liķierīša, mana dzimtās zemes gaisa! Bet gaisma ir tāda pati, kā palēnām austoša, tā uzvedas kārtīgi, līdz kopā ar putniem paceļas jaunos uzdevumos.

"Nav jau obligāti viss jāpieraksta," saka mana otrās klases atbildīte. Bet es policikliski to izdaru vietējās valodniecības ēkas teritorijā, kā kalambūrēdams vārdu praktiskās cēloņsakarības.

Varbūt kādreiz tam visam būs kāda doma vai jēdzīga iztēle, varbūt maniem pirkstiem reiz nebūs tik daudz grumbu. Prātā ienāk nāvīga doma par nāvīti, kas reiz jau notikusi manā sirdī un arīdzan ap to.

He, tiek noķīķinātas smaršas no dārgiem veikaliem un to vitrīnām, kamēr vietvalžu epicentri grābā einšteiniskas vīzijas neatbildēto zvanu izkārtņēs un domēs. Plaukstošs organisms akceptē magoņu sēkliņas papīra servjetē.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
20:15
12.12.2022

Godaraksta brīnumainā dzīve.

Dots pret dotu, zobs pret zobu -
Šādi mūsu dzīve tirkšķ,
Gods pret godu, robs pret robu -
Zibens pātagas jau plīkšķ!

Gudrais visus piemulķojis,
Mulķkais labi sagudro,
Prasmīgi Dievs līdzsvarojis
Sirdi, bultas caurdurto.

Atkal paņemts gribas duncis
Šoreiz gaisā karāsies,
Kamēr rudais kaimiņruncis
Žurku-peļu karā ies.

Saprasts ritms diennakts slejās
Allaž savu izpunktos,
Plaukstošajās ziedoņmeijās
Spīts dzims ilgu izplūdus.

Pasacītie likteņvārdi
Prātīs būt uz dziļas vakts,
Inspekciju kandidāti
Risīs, kā ris jauna nakts.

Sods pret sodu, ods pret odu -
Mūsu virsskanīgā sirds
Dzied lai pasakainu ūdu,

Kuŗa ziemas krēslā mirdz.

**Guns pret guni, suns pret suni -
Pārdabiskais allaŗ klāt;
Kļavu zaļo uzdeguni
Mirkļos nākas ieaijāt.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
20:53
12.12.2022**

Ziemassvētku reize.

**Uzlec augstu egles zarā
Brīnumzvaigzne naktī šai;
Siltumu jel nelaid ārā,
Dievs kad viesmīlīgi smaid'!**

**Egles galotni kad rotā
Bērnu smejas, eņģeļsirds,
Dievišķīgām krāsu otām
Dzirkstis pušķojas un mirdz.**

**Saņem dāvaniņu, mazais,
Nāc, lai dziesmas dvēs'li glauŗ!
Egles skuju glāstiņš asais
Ziemas ceļa stāstu pauŗ.**

**Dziedi, mazais, svētu dziesmu,
Vīrāki kad krēslojas,
Raugi, kā caur sveces liesmu
Sirdī piedzimst brīnums mazs!**

**Uzlec augstu egles galā
Brīnumzvaigzne gaidītā,
Tā pie mums ir bijis allaŗ
Ziemas līksmē smaidītā.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
22:14
12.12.2022**

Siltums.

**No vienas puses siltums nāk,
Ak, spriedīsi ko, kalifāt?
Jau apstājas ik tendence
Kā dzirkstījoša demence.**

**Pār ziemas ceļu pārslas put,
Un pavēderē mazliet kut
Ik ķīļu raksta apveids tāds,
Ko aptvert cenšas vidusprāts.**

**Ja, mirstot sniega sēnalās,
Iet krāsas nokļūt vedeklās,
Par sapņu zemi ilgot tiek,
Līdz to kā torti galdā liek.**

**No vienas puses siltums irst,
Kad sniega zemē dzīvars birst,
Cik sirdīgs meklē aptaujas,
Tik vējš pie pakšiem apraujas.**

**Cik bīstams ikdien's solis kļūst,
Kad salocīts ir zelta pūrs,
Kur tiekas lūpas mijmaiņā,
Ir liekas citas izmaiņas.**

**Kā gribētu es izlīdzēt
Ik asnam, kas sāk izstīdzēt
Uz pusēm visos debešos
Un jaunas gribas mēnešos!**

**No vienas puses siltums tak
Kā plēsta vidusšķira nāk,
Kur skaldās ledus piekrastē,
Dievs dvēseldziesmas iekasē.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja**

**12:02
13.12.2022**

Ziemojums.

**Man atkal rokā tas. Tas telefōns un ass.
Pa rimbūļiem tas šķin un visu dzīvi zin'.
Man atkal lāstekas ir saujā un to stāsts
Par telefōna led', kas jaunā dzīvē ved.**

**Kad norimst atskaņas un telefōnijas,
Balts klusums izsamist šeit neļauj, neļauj krist,
Es atminos tik daudz, ka varētu kā strauts
Šo ziemu neaizsalt un sniegā neizsalkt.**

**Uz pēdām as'ras kūst, un mana sirds tur lūst,
Par dzenbudismu dzied šī sērsna, kuŗa zied,
Top jaunas atklāsmes, kur esam (tu un es)
Kā sazvērnieki div', kam mati pārslās plīv!**

**Man atkal rokās tu, es tevi noglāstu,
Kā piparkūkas lauž, tā zvaigznes gaismu auž,
Kur paliek sentiments, kas nācis līdzī sens?
Es tevi atceros nu ledus ezeros.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
12:33
13.12.2022**

Sniega burbuļos.

**Uz viena sāna aizmigt sauc
Tā mana balss, tā laušanās,
Kur zelta kariatē jau brauc
Mans eņģelis bez gaušanās.**

**Es visu mūžu gaidījis,
Ka kāds tā tekstus iztulkos,
Uz visām pusēm raidījis
Sav' skatu domu izlūkos.**

**Ja nezināsīt zemapziņ',
Tai pašā brīdī kāds to teiks,
Šis 'kāds' būs allaž lielais VIŅŠ,**

Tas piedzimt mirklī neizbeigs.

**Es radīt jausmu mēģinu,
Kas paradīzi nenoliegs,
Un visu mūžu rēķinu,
Kas manim atbilžlapu sniegs.**

**Uz viena sāna aizmigt ļauts
Man, mūžībā es ieaijāts,
Tur eņģeļbalss vēl mani sauc
Un saka: "Gaismā staigāt sāt!"**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
13:56
13.12.2022**

Dvēseles sauciens.

**Klusi deg dvēseles sauciens (uz mīlu?),
Tas deg manā vārtrūmē. Zīmējot zilu
Šo padebes' skaidro, var aizmirst par trauksmi,
Tāpat gaidot vienmēr uz laiktelpas plauksmi.**

**Laiks sakoncentrējies uz austošu gaisu,
To, ziedlapām birstot, kā krusgraudus kaisu
Ik mīlētai sirdij, ik noslēptam stāstam
Un zudušam sapnim kā sprāgušam lāstam.**

**Tur otrādās domas kā asaras spraucas
No pelēkām senatnes sekundēm, daudzas
Tur jūtis ne izdzīt, ne svabināt spārnos -
Viss kādreiz jau pateikts ir dievišķos vārdos.**

**Jau klusi deg dvēseles sauciens, par laimi,
Ir izplēnējuši gan glaimi, gan zaimi,
Vien ieskatos ciešāk nu rakstītā upē,
Pie kuŗas uz akmeņa mūžīgi tupēt.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
16:06
13.12.2022**

Uguns ogas.

**Sagaidu atsperes krizdoli sīvo;
Etniski cēlies, es eju uz brīvo
Ceļu, kur nepušķots skaņi dzied celms,
Eju kā trakais, vēl trakāks mans delms.**

**Krēslā mirdz avenes, aveņu lūpas;
Laukā klīst joki kā anekdōt's glupas,
Ceļā, kas vedina prom no šīs sirds,
Pēdējais ledus kūst, strauts šalc un irdz.**

**Atceries, meita, par mīlu, kas bija -
Acīs tā lija kā dzirkšēifōrija,
Kamēr nav ausis jauns apvāršņu rīts,
Uzspēlē kokles, kas tumsībā stīdz!**

**Melnajam skatam meln' pērle jau piedien,
Uguns deg sirdī, tur neticams spiediens
Uzšvīkā melanchōliju un sprāgst -
Uzplaukst un nozied vien mirklis tik dārgs.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
18:01
13.12.2022**

Purpura chromatika.

**Kur esmu es, kas šī par vietu? Ļoti zemu balsis skan,
Manā atņemtajā dzīvē nepaliek nekas nu man,
Kādreizējās cerībšaltis aiznes galma albatross,
Nokūpināta šī dzīve tā kā kodīgs papiross.**

**Tūkstoš vēji dzenājuši, lauzījuši spārnus tie,
Tagad mellā mākoņdienā labāk sevi pārkrustiet,
Atnāk tumša, baiga slava uznest dievu valdībā,
Salūst mirklī, kuŗos es kā bērns vēl pratu trallināt.**

**Laika stāves asā ilknī atspoguļo senais mets,
Azotē tur bija laime, arī kaut kas labs un svēts,**

Salūzušas perkusijas tur sit liktenīgu 'si' -
Akordu, kur dvēs'le sadeg, dvēs'le nepalikuši.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
19:18
13.12.2022

Vīles spēles.

Jau nāve labi kalpoja, kad plauša vien' vēl elpoja,
Kur izgaroja dienas stāsts, bij' dzimis vēl viens *superstārs*,
Tas neprasīja manim, vai es esmu tas, kas tikai vaid,
Bij' augstāks kaut kas nolemts tam, kad sadedzis bij' pelnos spams.

Tur šībrīž' skaisto opciju es suitu mēlēs locīju,
Vai zināju es nāves stund' kā labo alkšņu zaru bunt'?
Un tomēr bija noticis - kāds augšpēdus bij' nolīcis
Vien' sidrabainu karoti, ar ko bij' jēri baroti.

Vai prasīsit, kā prāts mēdz stigt, kad pūce lido neiemigt,
Vai jautāsīt, cik filigrāns ir katras eksistences māns:
Un vai tad galā nekā nav? No nebijušā mati stāv
Uz augšu izplūkātībā un - vienkārš', vienkārš' - patībā.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
20:37
13.12.2022

Šo paradīzi neturiet!

Kā sauciens tālš, kā ielūgums man spēlēt jaunu apvārsni
Sev dobjas dziņas atspēko un veido laika atklāsmi
Par netveramo tuvcīņu, kas spriedzē ēnas salīmē
Un noņem vārdus pēdīgi, kad leukocītus sariktē.

Ak, neprasait, par ko šis viss ir aizgājis kā dominō
Un kālab zāle augusi ir, svēto gāršu nominot,
Es varu tikai akcentēt šīs gribas svešās līnijas,
Kur sakrustoti zari rieš visapkārt jaunas cīnijas.

Kā saucot tāl', kā aicinot, dreb manā sirdī dīvains spēks
No mīlestības zaudētās, kam atspīd viņās saules lēkts,
Tur, aizmirstot par pasauli, mans stāvs kveld nesamierināms
Kā piedošanas grācija, no kuŗas šķīlies uguns krams.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
12:38
14.12.2022

Nopūtu dziesma.

Un nokrita sirmais mats kaleidoskōpā,
Par viņu mēs lasījām bišainā stropā,
Par viņu mēs dzirdējām vārdrades kopā,
Kur lidoja tauriņi pičpaunu 'opā'.

Drīz sastinga domas kā atpakaļskati,
Ik sapnis tad pildījās cukura vati,
Kā aizšalca bērņības kumeļu rati,
Bij' gājuši laiki un meti, un gadi.

Acs niezēja tumsā, kas gaisma ar' bija,
Tur sasaucās balsis, kam rīklē bij' vija,
Kas rūtojās krustos kā sieciņš, kas sijā
Ik zibeņa saspertu esmi, ko bijāt.

Man suloja tinte, kad paudu šos pantus,
Tos virpoju krēslā jo daiļelegantus,
Nakts dāvāja manim tik brīnišķu samtu,
Kur ievīstīt dzeju šai pasaulē kvantu.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
13:53
14.12.2022

Saikļi.

gan no nenosauktās ielas smaršām
ielevelsies mūsu namā cilvēces egle
kā rotāta bērņu kapteiņu smiekliem

un dzīparainām zvaigznēm vakara noēnās

**gan no mana ledusstikla stāsta
pa šķēpelei atradīsies asaru laukā
kur ziemas putni pārlaižas sniega skrejā
un dienvidu meklētāji sarokojas uz brīdi**

**es pagriežos virpulī un mana dziesma skan
kā tūkstoš zvaniņu vēja lauskatās
tur spelgonis brāž manas plaukstas
vietā kur par vienu satikšanos mazāk**

**gan mēs reiz atradīsim klusējošās atvadas
kuŗu sapņi būs ne mazāk īsti
par cilvēkbērna lielo acu lolojumiem
kāda zvaigznāja eksplōzijā un mūžā**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
14:32
14.12.2022**

Rīmpantes.

**Liela vara - iela ārā.
Punkts un komats -
Diplodōks.**

**Vielā gaŗa - mieles vārās.
Kungs un tomāts -
Diplōmžogs.**

**Sakāmvārdi kļavu tēš, blakām sārti dravu mēž,
Pliki stiebri vas'ru gaid', sīki ciedri as'ru spaid'.**

**Tagad labi tikumā - bagāt' trāpīt līkumā,
Kolizeju darījums - kolīdz eju, arī jums
Tiek pa mazai gādībai - snieg pa asai vadībai.**

Vidū rakstās dzejas darbs, lido, bakstās sejā skarbs.

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja**

15:09
14.12.2022

Spēlests.

**Solis grozīgs, solis prom! - solis tāds kā Rīgas Doms!
Samežģītām vācelēm saldas tekas lācenēm;
Žviju-žvikšu! Žviju-dzin! Un tik skaties! Un tik trin
Salauzītu prātspēju - apļveida apvēju!**

**Tak neviens to nezinās, kas ir rakstīts uz tās tāss,
Kurā smaida papiross, pīpēts, zelēts, apmiglots!
Vismaz viena cere klāt likteni spēj kacināt
Vienmēr tēlā nāvīgā, ovācijās stāvīgās!**

**Uzmet manim zelta bluķ' - uķi-puķi-uķi-puķ'!
Centies noiet taisnumu tā kā okeānpaisumu;
Neprasi, vai pareizs viss, viss, ko paķer garņadzis,
Atgriezts būs ar kapeikām, lomām, spilgti pabeigtām.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
15:47
14.12.2022**

Tvane.

**Pamēģināšu es nu kaut ko citu,
Ak, kur lai es vispār gan sāku?
Jau aizlaižas eņģeļu dūmakā sapņi
Uz bērnības atmiņu bāku.**

**Nobrūk pa klintij no "Vestsaidas stāsta",
Kā viesulim traucot, irst dzīve,
Pirms visa bij' klusums, nu izaug tas ārē
Kā cilvēku nominēts zīverts.**

**Vietas nav elpai, kas aprauta vējā,
Nāk vētra, tā tuvojas baigi,
Uz neprāta robežas sacenšas domas,
Kam pakavi dzirkstījas zaigi.**

Savienots telpā klīst visuma drēbnieks,
Uz mūžu tas pārtraucis lāpīt
Ik dvēseles sūrstošās locītav's kairās,
Un esam mēs piepeši glābti.

Dusā kad laižas mans spēks un ar' brīve,
Es dzirdu - vēl rūtīs sauc mani
Kāds patiesīb's laimests vai soģis, vai puķe...
Ak, puķe, vēl tvani, vēl tvani!

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
16:34
14.12.2022

Ziemsvētku jausma.

Daudz spridzīgu acu šai ziemiauska ciemā,
Tās sludina mīlu, pa durvīm kas ienāk,
Tur gaviļē jodelējošie un spirtie
Kā dāvanu stūrīši, tirgnamā pirktie.

Kā pasakā diena! Kūp vīrāks, un vārdi
Mirdz medū un smaršās kā ziemeļa sārti,
Jau pabeigtas skolas, un bērni skrej laukā,
Spīd zvaigznes, to vizuļi birst sapņu traukā!

Nāc korāļus dziedāt jel blāzmotos kāvos,
Šais svētkos lai lallina gaiss, gaismas strāvots;
Nāc dzirkstīt kā brīnumu svecīte sniegā,
Kur sirdis ar dievišķo eņģelīb' tiekas!

Daudz spridzīgu acu šai laimības metā,
Kur lāstekas zaigojas vakarā svētā;
Pie duravām klusi jau pieklauvē jausma
Kā brīnišķa Ziemsvētku ticības ausma!

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
16:19
15.12.2022

Ļauj.

**Ļauj ritēt ritma ritumam, ļauj spīdēt gaismas spīdumam,
Un viss, kas kļuši pasaulē, būs tas, kas pratīs pieklauvēt
Pie tagadnes, pie patības, kā vien jau pašam patīkas,
Tad pants pēc panta noslēgsies, tas mīlestību nenoliegs.**

**Ļauj ritēt ritma ritumam, ļauj vidū rasties vidumam,
Kur stāvēt kārdināšanā vēl nozīmē, ka nākšanā
Būs mīla allaž tuvībā, pat ja tā neieguvībā
Liks savas drānas kailākās - tās kalnu gaļu smailākās.**

**Ļauj ritēt ritma ritumam kā ūdenskritumkritumam,
Tas izsacīs vēl svētlaimi, kur koki salīps sveķaini,
Tur nogulies pie dabas māt's kā eņģeļspārnu advokāts
Un rodi savu dzimteni tik liegi, valgi, rimdeni!**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
17:27
15.12.2022**

Gavilējums.

**Nu, ko! Jau atkal priekšā kalni,
Pārcelt tos mums tā kā valni,
Lai tie drīzi jūrā mestos -
Dzīvos ūdeņos reiz sēstos.**

**Mirkļi tikšķ uz priekšu tikai,
Nav vairs laika gramatikai,
Svētku noskaņās viss pošas,
Atnāk domas svētījošas.**

**Krusts ir nests it dzīvi visu,
Tas spēj vēdīt smaršanīsu
Stipru, unikālu smaršu,
Kamēr zināms nav vēl maršruts.**

**Aicinu jūs visus šogad,
Lai jūs dziesmas dvēs'lē lokāt
Izteiksmīgas, gandarošas,
Kā mēdz bērni mālēt guašas!**

Tik uz vienu mirkli gadā
Uzzied zvaigzne gara prātā,
Ievēlieties tālab gudri,
Nepaliek lai vārdi kūtri!

Brīnumlaiks šis ir patiesi,
Ielūdz raudzībās mūs viesi
Skatīt mesiju - šo bērnu,
Izgaismos kas gadu pērnū!

Lieciēt lūgšanās jau plaukstas -
Ziemas brīnums - re, kā plaukst tas,
Zvaigznes margodams tik svēti,
Kurās būsīm gaviļēti!

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
12:11
16.12.2022

Svētklusums.

Šodiena klāt, visas rūpes ir zudušas,
Uzticies laimei, kas spodra jau dzied!
Asaras rūgtās - tās visas ir plūdušas
Tamdēļ, lai atmiņas vēl vienreiz zied!

Mistiskā mīla, ak, atminies svētumu,
Kurū tur tauta ar atslēgām zelt',
Runa šeit ir par to dievišķo retumu,
Kurū kā troni mums apgaismē celt!

Atvados lēnām no tumšajām naktīm,
Tik liktenis savu vēl spēlē un sak':
Reizi no dzejas un chrōniku aktīm
Būs ticis tev guvums, no šurpu svēts nāk.

Atlaidies birztalu vēsajā sērsnā,
Ļauj aizlidot skaņām, caur gaisiem kas tvan!
Sapnis, kas iekalts lūp ezera bērzā,
Būs dziesma, kas cauri caur gadsimtiem skan!

Šodiena klāt, atminamies vai jele,
Kāds klusums pirms kara bij' atnācis šurp?
Nāvīgā tiesa bij tikai vien spēle,
Kam piediena gluži kā ziedonim skurbt.

Atvados klusi no elpas un stāves,
Kas eņģeļu lautām vēl strinkšķina līdz:
Asaras rūgtās no dzīves un nāves
Lai mirkli uz vaiga kā piemiņa trīc.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
12:05
17.12.2022

Kritusī lāsteka.

Kritusī lāsteka čukstus pauž sēras,
Caur nakti tai jāsalst, tā apvārsnī veras
Tik tukšām vēl acīm, kust apziņa tanī
No kvēles, kas sprakšķ dziļi sirdī kā kamīns.

Bij' jāsastingst salam, kur atriebās ļaudis,
Ar asinīm slacīts bij' ceļš, visu gaudīgs,
Es atrados klusumā, lāstekas ēnā,
Tur ledāji plūda caur dvēseles vēnām.

Bij' jāatļauj sniegam reiz putināt ceļu
Ar pārslām, kas ziemei klāj pulka to pēļu,
Kur kristāla asarām kaisīts ir sapnis,
Ko ziemeļu blāzma ar dzirkstīm jau apvīz.

Bij' jānokrīt lāstekai, jādužas sirdī,
Lai dzīvākā asins tad spētu ar' dzirdīt
Ik vārdu, kas iejūk iekš puteņa balta,
Kur atnāk klāt ģisme, tik stindzīgi salta.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
19:20
17.12.2022

Vēsma.

**Pāri laikam vēsma laižas, vēsma brīnumapvītā,
Īstā dienā sarma sulo, melōdija - partitā,
Sacerētas zilgmes ārēs rieš pa laimes asarai,
Jādzīvo būs mums līdz ziediem un līdz zaļai vasarai!**

**Steigsies jaunība kur gažām, palocīsies vītols sirms,
Savu vēstījumu kokā atstāt centīsies jau ķirm's;
Smaršos debesis pēc ķiršiem, tāļš būs mīņas lidojums
Tur, aiz upes loka senā, viz kur akmens, mūžam glums.**

**Ķersim atkal jaukā laikā saules starus rotaļā,
Dievs mums atvērs puķu sirdis krāšņām viju pogaļām,
Mitīs kur jau laime mūsu, vienmēr atgriezīsimes
Un pēc skaista dvēseļsapņa ērgļa spārniem dzīsimes!**

**Pāri laikam vēsma laižas,
Vēsma, brīnumsvētītā,
Mirkļi, ņiprie kārumlaižas,
Jaunu dzīvi vēdīt nāk.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
13:38
18.12.2022**

Ziemsvētku cerība.

**Šļūcoši soļi, deg kamīns, deg vīns,
Aizķēries skropstās, mulst noklusis smīns,
Liesmo ik sniegpārsla, rūti kas sit,
Salst zvaigznes augšā, salst deviņpadsmit.**

**Aizgājis laikmets, kas brīvēja taut',
Sērdieņi Ziemsvētku vakarā raud,
Brīnumu gaidot, smilkst sētmales suns,
Apsnieg zem viņa ceļš, stiga un grunts.**

**Ziemasmāt, uzklausi bāreņu sird's,
Kurām tas grūtākais liktenis šķirts!
Nesūti lauski, kas niknāki speŗ,
Saulītei gaišāku apvārsni ver!**

Šļūcoši soļi, nāk jaunākais gads,
Viss ir kā vienmēr, un dievišķa acs
Nomodā kāvos kā svētliturģij'
Zibina zvaigznes, kas sapnības mij.

Noklusēts skatiens šais Ziemassvētkos
Dārgāko dāvanu dvēselei dos:
Kristus kā spožākā saule mums dzimst
Katram, kas tumsībā grēko un klimst.

Saceri daiņu, kas mīlēt vien var,
Mostas lai ticība un viņas gars,
Bētlemes skaņās lai margojas krūts
Naktī, kad glābājums dvēselei gūts!

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
14:44
18.12.2022

Laimatziņa.

Kā gribu to sajūtu - idilli rāmu,
Kas lido, kas dzirkstī caur krāšņāko gammu,
Kur kaleidoskōpiski savijas domas,
Es izspēlēt gribu tik brīnīgās lomas.

Kur sniegpārslas vasaras vairs nesagaida,
Es gribu, lai nes mani spārnota gaita
Kā sapnī, kur mīlēt ļauts dievišķi skaidri
Caur sirdsapziņstāstu, tā laimīgo skaitli.

Kluss vilciens jau aizrīb pa debesīm rōzā,
Simt rožu ir saliktas atmiņu grozā,
Kur vienojas dvēseles laimē un bēdās,
Jauns kņudējums ielikts ir ticības vēdās.

Kā gribu to sajūtu - atgriezties miestā,
Uz pannas kur kūst un čurkst gabaliņš sviesta, -
Tik dzeltenas vēlos es zīmēt šīs miņas
Kā spīduļus, kurus sveic mīlības dziņas!

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
20:25
18.12.2022**

Tu zināsi vienmēr.

**Tu zināsi vienmēr, kur atrodam esmu,
Es mīlēšu vienmēr tav' sapņaino vēsmu,
Kas atnāk caur jūsmām, kad divatā smejam
Un atļaujam jaukt mūsu matus kad vējam!**

**Mēs iemīlēsimies tik palēnām, maigi
Mums uzausīs rīti, tik brīnišķi zaigi,
Pa jokam, bet nopietni skūpstīsim rasu,
Tur netrūks mums laimes, tās krāšņāko krāsu!**

**Jel atceries vienu - kad dardedzes raudās,
Mums jāatrod ceļš būs tik jausmās un jautās,
Un mirklī, kad ziedonis atplauks mums garā,
Būs jāienirst gaismā, tās pilnības starā!**

**Tu zināsi vienmēr, ka mīlēšu spēji
To teku, ko dzīvē tu dziesmojot eji,
Ik lūgsna, ko tavējās lūpas jau čukstēs,
Būs atziņa iekš manas sirds, kas to pukstēs.**

**Ja atmiņas gaisīs reiz mūžības ceļā
Tur, debesu augstumos mākonī mēļā,
Jel paliksim kopā, līdz Dievs darīs citu,
Tur mēs satiksimies ik vakaru, rītu.**

**Ak, aizmirsīsim visas pasaules sēras,
Kur laimības vārti uz paradīz' veģas,
Un skūpstos, kas kvēlos uz vīnsārtām lūpām,
Mēs pievienosimies tik dievišķām trupām!**

**Tu zināsi vienmēr, kur satikt var mani,
Ak, mīlīgā dziesma, vēl sirdī mums skani! -
Reiz pēdējie ziedi mums dvēselē kritīs,
Tak svētlaimes jūta tur mūžīgi mitīs.**

Zigurds Teikmanis

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

13:01

19.12.2022

Daiļas šīs dziesmas.

Daiļas šīs dziesmas, no dzīlēm kas nāk, -
Tēvzemes dzīlēm, kur negaiss tiek mākt,
Mūžības chrōnikās apdziesmots viss,
Ziemsvētku nakts un ar' tās spelgonis.

Rezonē ticība debesīs, tvan
Atskaņas senās, kur ledus lūst plāns,
Eņģeļu dienestu apakšvienīb'
Gluži kā Gauja ar vizuļiem zib.

Piepildās dvēs'le ar bangojumiem -
Garīgiem bravūras daiļplankumiem,
Atdodas uguns, kā kurdamās, dreb
Liesmas no senatnes, karstums nav sebs.

Cauri caur prātu viens aicinājums
Sprēgā kā degsmē, un izlīst salds rums,
Ziemā un salā, kam atmiņas nav,
Eņģeļi sardzē kā mantijā stāv.

Daiļas šīs dziesmas, kas atklājas nu;
Kas būtu cēlis tād' avangardu,
Kurā sirds valodas saplūst uz jūr' -
Jūru, kas pagātnes slēpumus tur!

Daugavas viļņos, kur sidrabs tek, zelts,
Brangāko lomu jel, zvejniek, tik velc!
Vižņos, kur baltmākoņ' izspoguļo,
Derību šķērē, to izlolojot!

Chrōniku lapās, kur izgrebts taut's mūžs,
Spelgoņa asmeņus ziemelis pūš,
Laime, ak, atnāc uz vakara reiz'
Liktenī, kurā viss vārdots un greizs!

Sētās, kur putniem vēl vajā ir balss,
Paceļas dievīga pārkoņa valsts,

**Uzticot brīvību Dievam, kam spēks,
Brīnumu saule vēl latviešiem lēks.**

**Daiļas šīs dziesmas, kad dvēselē spīgst!
Svētas tās kājas, kas alotā mirkst!
Lido, ak, jūsma, uz dievīgu mal',
Izskan lai tautlaime iztālēm tāl'!**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
14:07
19.12.2022**

Mīlības dēļ.

**Saule aust jauna, cik pārsteidzošs rīts!
Stari mirdz ausmā kā liegākais zīds!
Ziema nav spējusi sirdīm liegt mīl',
Mūsos vēl griba kā pārļotne zvīl!**

**Atmiņas rītā vējš dzestrākais trin,
Tomēr mums dvēseles jaunību svin:
Ledāju kalnos mums apslēpta dom'
Mūžīgu svētlaimi zvaigznājos ron!**

**Nāci un ceri, ak, gaisma, mēs šeit
Devušies rokās tav' laipnību sveikt!
Dārgumu krastos, kur ziema prot kust,
Esam arvienu, un mums nepazust!**

**Mīlēsim laiku šo, mīlēt kā spēj
Skaidrāka sirds, kuŗa svētības lej:
Dievā kur atrodas atbildes mums
Gars mūžu mūžos vairs sēr' nesatumst!**

**Saule aust jauna un iedvesmu dod!
Celies, ak, cilvēk, un lāstu puš' kod!
Taisnības zizlī, kur turpinās ceļš,
Iesim mūs' mīlestīb's aplaimes dēļ!**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
16:03**

19.12.2022

**Ziema.
Ziedonžibens.**

**Liels plašums horizontā ir dvēs'lei sadabūts,
Kur koki kaili sūro, pie Dieva tuvāk kļūts,
Smeldz egle skujām asām, smeldz viņas ziemas mūžs,
Ak, zināšu vai, egle, kur rīta rītos būs'?**

**Sūrst ilgas sapņu dzelmē, tik negaidot tās sāp,
Vai būs man mūža gaitā pa debess kāpnēm kāpt?
Kveld ogles kamīnspraugās, pa dzirkstij lauskis spēr,
Dievs manu mūžu svaros tik liktenīgi sver.**

**Es atgriežos pie mīņas, kā mājās jūtos kur,
Tur mana balss to ilgās vēl vienu liesmu kuŗ,
Lai pazīstu nu laiku, kas allaž bijis svešs,
Jau mani mūža sētā Dievs neatvairām' vež.**

**Liels plašums horizontā
Kā ziedonžibens smeldz,
Tik piepešs, drīzs un spontāns
Šis mūžs, kas gaismā celts!**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
17:20
19.12.2022**

Saltmes aura.

**Caur ledus plīvuru, caur jaunu apvārsni
Rozes zieds asiņo svecē, kas deg,
Sals nācis kristālos pasauli apbārstīt,
Visu ar sniegbaltu auru jau segt.**

**Liegi vējš izpauž sav' sarmaino vēlību,
Liegi nāk vēsmas no meža un sil',
Un caur jau dievišķu apgaismes žēlību
Eņģeļi laižas, kas cilvēkus mīl.**

**Sapņosim visi iekš dvēseles kvēlojum',
Kamēr stingst laiki kā pasaku lauks,
Uzplauks mums sirsniņās brīnišķīgs tēlojums,
Satvers pie gara kas, laimīgs un jauks!**

**Caur ledus plīvuru, gaisotni dzirkstīgu
Blāzmotu dziesmu Dievs dvēselē sniedz:
Atmiņu briljantos jau neaizmirstīgu
Svētības atmodu rod rozes zieds.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
18:39
19.12.2022**

Pateicības.

**Paldies ikkatram sacītājam,
Tiem, kas visur dodas kājām,
Piedevējiem, pārdevējiem,
Vēsmiņām un aukām, vējiem!**

**Pateicos ikvienam bērnam,
Spokam, mākonim un ērmam,
Vispasaules valdītājiem,
Stiprajiem un arī vājiem!**

**Paldies saku saviem mīļiem,
Padebešiem, zvaigžņu zvīļiem,
Tortēm, pīrāgiem un groziem,
Sildīja kas mani toziem.**

**Jauki paldiesvārdus sacīt,
Lai tie zaigo katrā acī!
Vienkāršībā šonakt smaidu,
Pateicības sapņus skaitu!**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
19:48
19.12.2022**

**Kaķa elpas ceļš.
Vaicājums.**

**Cik noslēpumains kļuvis viss,
Es kādreiz būtu zinājis,
Kur paliek elpa vakarā,
Kur uzzied jasmīns pakarā.**

**Bet nule esmu izpaudies,
Kur Saule dodas Zemi griezt,
Tik neredzēts top apvārsnis
Kā leiputrijas aizgādnis!**

**Jau dzejnieks dzejā vienojas,
Un notiesātais dievojas,
Sirms kumeļš peldas ezerā,
Zied ilgu puķe vasarā.**

**Cik noslēpumains tapis šis
Vismodernākais apstāklis,
Kur jaucas krāsas pamalē,
Tās piruetes deklamē.**

**Ak, nezodz laiku vairs tu, bērns,
Ir pārāk ilg' tas bijis mēms,
Drīz izmēz savu kambari,
Lai smaršo jauni kampari!**

**Tur atgriežoties, jauns būs vārds,
No iekšas tapis medū sārts,
Tas vedinās uz atklāsmi,
Kur visi būsīm atrasti.**

**Cik noslēpumains tumsas vaigs,
Tik vēstījošs ir gaismas zaigs,
Es pāršķiršu tik vienu lap',
Tai būs par atvadrakstu tapt.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
21:28
19.12.2022**

Kamērvārdi.

**Kamēr vēl sniegpārslas kusīs uz pliena,
Es būšu tev blakām, tu nebūsi viena,
Un, kamēr vēl lauskis brauks dimanta ratos,
Es būšu tavs mirdzums iekš matiem un skatos.**

**Jā, kamēr vēl kamanās zvani tik mirdzēs,
Es būšu tā kvelde iekš sirds, kas tev irdzēs
Ar uguni ziemā, lai neklūtu salti,
Kur gadsimtu pakavi godībā kalti.**

**Un, kamēr tu sauksi pēc manis, ak, cildā,
Es mīlēšu tevi bez rūgtuma, vilta,
Mēs iekāpsim pēdējā vilcienā naktī,
Caur ziemu kas dunēs mums vienotā taktī.**

**Ak, kamēr vēl saskarsies lūpas mums zvaigznēs,
Pie gaismas mēs pratīsim sapņus mūs' aiznest,
Kur izkusīs ledāju kodoli sirmie,
Pie mīlestīb's kausa mēs būsim tie pirmie.**

**Un, kamēr vēl zibeņos kāvi mums apkārt,
Mēs zināsim, kā mūsu cerību sargāt,
Tā Ziemsvētkos atklāsies skūpstā jo ilgā
Un skatienā laimes, no asarām vilgā.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
13:53
20.12.2022**

Tikai jausma.

**Tik pastāvīgi īsteni šie nemirstības īleni,
Kas caurauž dzīves metumus kā patiesības svētumus,
Drīz nosnieg nakts, un kafija tiek baltu eņģ'ļu mafijai,
Drīz pamirst sirds, bet viņā līst tas dievišķums, kas laimē tvīkst.**

**Pie dzejas allaž atgriežos, kad esmu nācis saviešos,
Kur egles galā zvaigzne kārt', ir pienākusi mana kārt',
Tā atļauj smieklos aizmirsties kā vulkānā, kas aizvirst ies,
Tur rodu retu vizumu kā debess sagšanas plīsumu.**

Un nieks par mani! Kā iet jums? Vai izdevīgs šis darījums
Par nieka grasi zvirbuli pirkt tā kā japāņ' irbuli?
Viss viens! Te gaisā virmo spējš šī gada noslēguma vējš,
To mīlēt tik, no jauna ar' ar dvēseli vēl maigi skart!

Tik pastāvīgi sirsnīgi
Šie mirkļi, ziemas vizīgi,
Tais dzirkstīt mūsu sirdīm vēl,
Nekad jo mīla neizkvēl!

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmana_dzeja
17:54
20.12.2022

Vāravas skavās.

Šaubas kad saākē āķīšus makšķerēm,
Pelni birst galvā vien sidraba liekšķerēm,
Tumsības ēnas kad gaismā tiek izvestas,
Tīkli, to ilgas top okeānos izmestas.

Saākē mani jel, meitene - vārava!
Kāršspēle jāspēlē būs jau bez kārava,
Vilnājos, bangās būs jāvēro cikloni,
Jādzied, jo vajadzīgs pušu bliezt diloni.

Brīnumu selgā peld naksnīgas burlaivas,
Mastos tām vētrasputniņi tik uzlaižas,
Jādzied, jo putniem tik viena balss dāvāta
Pasaulē tumšā, kas šonakt tik savāda.

Izmetu tīklus, un mani līdz' parāva
Lieliskā dziļjūru dieviete vārava,
Aptina dvēseli saltākie ūdeņi,
Vērpešu atvari - griezošies plūdeņi!

Kur gan tā vara, kur apklust vis' okeāni,
Vai tad še mūžīgi strīdēsies orkāni?
Nāra, jel pavadi svētajō dzelmībā,
Nelej lai as'ras tas, kuģojot veltībā!

Pasaules zudumu pēdīgi sagrāva
Skaistākā dziedone - šķelmīgā vārava,
Saira tīkli, kur bangojās liktenis,
Sakļāvās ūdens kā smaršīgais vītenis.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
19:15
20.12.2022

Ziempantiņš.

Kamēr ķiķināji, sasila tev kāji, sila sils šai ziemā, svētki brauca ciemā,
Uzsmaidīja ļaudis, gads kad bija paudis visu, ko tas vēlēj' šinī jausmu spēlē.

Priekā izdzirkstīja sarmas ziedu vija, līksmot nāca daudzi še uz debess
draudzi,
Ziemassvētku garā nepagāja gaŗām Dievs nevienam namam, deva rokām abām

Svētību ikvienam laimīgākām dienām, saviļņojās miesti, garā nepiespiesti,
Dāvinājums šogad - zvaigzne ledus logā, visu gaiša, spoža, katrā rūtī košā!

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
19:58
20.12.2022

Zvaigžņu vidiņos.

Kad diena beidzas, tumsa nāk,
Tā pieprot mani ieaijāt
Kā ogli, uzpūst drīzi to,
To, pašai naktij līdzīgo;

Pa zvaigznei rokā tveramas,
Un kāvu liesmas dzeramas
Kā gardāks sīrups vienatnē,
Kā rums no saldās senatnes;

Sen dzīvot mācījies es viens,
Kad izlīst mēness vizmas piens,
To krūkā visu saleju,

Vien ejot kailu aleju;

**Kad diena beidzas, ritinos
Es pašos zvaigžņu vidiņos,
Tur mani eņģelēni sauc
Prom sapņos, kas pa ārēm brauc.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
20:27
20.12.2022**

Krītošā zvaigzne.

**Krītošā zvaigzne, ak, piepildi vēlmi
Šo dzīvi ar pērlēm bērt, dzīvības dzelmi
Ar mīlību kaisīt, ar noskaņojumiem,
Kas modinās sauli caur zeltdebess jumiem!**

**Uz tevi es vēlos, ak, zvaigzne, kas krīti,
Lai laimīgi uzaust mūs mīlestīb's rīti,
Kur mīloto redzu kā eņģeli sarmā,
Jau brīva var elpa būt no senās karmas!**

**Ō, ievēlos vēlēšanos šinī brīdī,
Lai, zvaigzne, ar mīlu mūs' sapņus jau zīdī,
Kur sasalst vēl ziemīgās debesu margas,
Lai nenāktu domas, tik piktas un bargas!**

**Ak, krītošā zvaigzne, mūs nes mīlai tuvāk,
Lai laimi mēs apskautu godības druvā,
Kur naktis iet sērsnu un lej sidrablietu,
Jel atver šīs esības daiļāko ziedu!**

**Dod mīlu mums - man un ar' mīlotai manai,
Kas medū mums kusīs kā debesu manna,
Tur mūžīgā liksmē, ak, zvaigzne, kas krīti,
Sniedz uguni sirdīm, šim salam par spīti!**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
11:36
21.12.2022**

Optimismi.

**Tik pieķer mani jokā šai, kur vaļāvīksnei lokošai
Dzimst rasa lāsēs violetās - visskaistāk vispār mīlētās,
Tad sakrāj pilnu biķeri ar saldākājo liķieri,
Kas nāk tik vienreiz gadā, līst, tas jaunu visu padarīs!**

**Man patīk jokot vaļ'vīksnē, tur mūziku var samiksēt,
Var spēlēt jautras rotaļas un atšķetināt kodaļas,
Pār mani rīta lietūs pil's kā valgmes ēter's maigi silst,
Tur atrodu es sūtību, kas pārspēj katru zudību!**

**Ak, iemīlēsim jaunību, kas satriec katru ļaunību,
Iekš viņas gaviļēsim drīz, tad nenāksies mums zemu krist;
Ak, sirdī spēcīnāsimies un laimes ballā krāsimies -
It viss par labu sanāks mums - re, līksmas bites ziedos zum!**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
13:04
21.12.2022**

Ziemas skūpstī.

**Dedzi, plēni, sveces liesma, strāvo zvaigznēs, ziemas dziesma,
Atnes mieru, eņģel' baltais, nebrāž vaig' lai lauskis saltais,
Lolo prieku, bagātākais gads, kas spīdi dvēs'les bācai,
Lai tur, selgā, nedreb kuģi, atnāc, gads, ar krāšņu puķi!**

**Ziemas pirksts jau kokles spēlē, saplūst sapņi paralēlēs,
Atnes laimi, Debess Tēti, kveldē jaunu ilgu smēdi,
Notraus as'ru, sarma liegā, drīz mēs satiksimies sniegā,
Ziemassvētku priekšvakarā neiesim viens otram gaŗām.**

**Dedzi, plēni, sveces liesma,
Strāvo zvaigznēs, ziemas dziesma,
Sidrablietū mirdziet, skūpstī,
Bērns, par brīnumu drīz kļūsti!**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja**

15:28
21.12.2022

Lāgermāgers.

Nenopietnais dzīvīgums - fotōradarklīrīgums,
Aizrobežu liter'tūr' visus mūs pie gara tur;
Izspēlējies, bankomāt, izvējojies, Vējamāt! -
Tumsas sila ligzdiņā izkalsimies misiņā.

Sen es dzīvi atmetis, palicis vien apmetnis,
Mugurdanču izpratnē rāceņus tas izravē,
Uzpūš vējš, tāds tuksnešains, tomēr sejā laistās smaids,
Laikrād's nosit divpadsmit un tad bezkaislīgi rit.

Piepacelies, skrejas ceļš, tevi traku vecgads belž
Māju svētā patikā, Antarktīdā, Arktikā,
Tur no paradīzes nāk neandertāliska brāg',
Kuņai dvašā dzelmīgs spirts, piparkūku cukursirds.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
16:50
21.12.2022

Debesu svētki.

Debesīs lidoja vārdi, tie alka, lai rakstītu viņus kāds laimīgais cilvēks,
Kur āres bij' vizošas, sniegmākon's dreifēja, lūdza, lai apvārsnis nebūtu
pelēks,
Tad skatiens mans pārvērtā esības smaršas, un vārdiem bij' dota tā iespēja
pārtapt
Reiz mirdzošos pantos, ko lasītu sētnieki, sniegā kad pienāktu viņējo kārta!

Man patika uzspēlēt ledaino pōlō, tak manī tās straumes bij' neaizsalušas,
Tās zeltaini krāca kā krāsotas sapnī un sprēgāja laukos kā tikušas dušās;
Dievs sargāja vārdus, tos svētīdams brangi, es vēlējos dažus iekš vēstulēm
rakstīt,
Pirms ziemelis pūstu, pirms kāvi to zobenus atkal jau ieliktu lādē un makstī.

Bij' pārvērties viss, kamēr dusēju mīlā, - nu modies es paceļos viegli kā migla,

Un prāts nezin' robežu, celdams sev namu, un bērniem šai ziemā tiek krāšņākā
igla;

Es zinu vien mīlu, ko loloju blāzmā, un eņģeļi zina to labāk par mani,
Kad svētību sidraba lietūs līst ciemā un pasauli piešalc jau Ziemsvētku zvani!

Jā, debesīs lidoja vārdi, tie drīzi par pasaku baltākiem putniem jau tapa,
Tos locīju iekšā es vēstulēm svētām, kad jautu, ka domas ar sapnājiem sapas,
Kur vientuļnieks zvaigznē rod atbildi klusu, kas gluži kā gulbjaspārns noglāsta
garu,

Es ticu, ka katram ir mājas jau dotas, ar mīlības jausmu to sacīt es varu.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
12:18
22.12.2022

Ideju laimes rats.

Ideju idejas vārdā var saukt,
Atnāca pati tā cerībā augt,
Izdila vārdi, bet ideja bij'
Gredzens, kas gredzenu liktenī mij.

Atnāca eņģeļi Ziemsvētkus sveikt,
Nebija vairāk ko manim tad teikt,
Uzplauka dienas kā lietusmežs brangs,
Nebija ceļš ij ne grumbains, ne dangs.

Apsveica visi šo ticību spēj',
Palūk, kā gaismo un pušķo tā, vei!
Arīdzan dievi laim's asaras lej,
Ja tu pa patiesīb's taciņu ej.

Idejas dēļ mana atgriešanās
Plauka kā roze no brīnumu vāz's,
Ticu, ka vienkāršāk jādzīvo mums,
Gardāks tad šķitīs ikviens saldējums.

Un katra diena, ko dvēsele sver,
Raugi, jau logu uz rītdienu ver,
Skūpstīsim mirkļus, lai saldi tie top, -
Kārs jau mēdz būt arī laika sirms zobs.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
20:07
22.12.2022

Ētera vārsmas.

**Trauslākās domas un trauslākie vārdi
Klauvē pie debesu zeltītiem vārtiem,
Gaisā, kur sniegbalti mākoņi veļas,
Ilgas pēc laimes un mīlības ceļas.**

**Neprasiet šogad, kur sirds apsnigusi,
Tālēs brauc vizošie sapņautobusi,
Un tiem līdz' skrej manas jūties un gaidas,
Allaž tās laižas kā putni un svaids.**

**Mierinātājs gars kā spārns mani apsedz,
Vējiņā nodreb man dvēš'le kā apse,
Gribas jau atstāt it visu un projām
Doties kā piekūnam, lidot joprojām.**

**Trauslākās domas un neredzētība
Noiet zem apvāršņa kā saules ripa,
Zvaigznēs mans atspulgs kā spoks salti bālē,
Pirms nācis rīts jaunas cerības mālēt.**

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
15:18
23.12.2022

Varietē.

**Spindz strūkla laimes okeānā
Kā līnija, kā bulta,
Un paveicas vien pokerā,
Kur visa dzīve gulta.**

**Es esmu bijis izmisīgs
Ik sekundi, ik laiku,
Kur apslēpts paradigmu ikss,**

Es atkaujos ar haiku.

**It visu spējis apzināt
Vien līdzsvars fenomenāls,
Kas vienmēr licis sirdij klāt
Tik to, kas klaji mentāls.**

**Spindz strūkla vārdu kariatē
Kā prombraucoša taisne,
Un paliek tikai varietē
Kā sarmojusi zvaigzne.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
16:41
23.12.2022**

Safārējums.

**pēcpatiesības laikmets
un repa leģendāriskums
samaisās vientulīgā foajē
kā kāpurķēdē nenotveramā**

**ziemas saulgriežu bums
špagatā gozējas neļķu pavēnī
un apdāvināšanās smeldz
kā no būra izlaista baloža smaids**

**uzrūgstoša debesu valstība
čukst piemiņas vārdus dailei
kur salūta gaismās kveld īstenība
kā neatvairāms pārslu sapnis**

**pēcpatiesības laikmets
attaisno nogurušos prātus diendusas laikā
un kamēr deg fosilijas vietējā muzejā
atcerēšanās sauc pie sevis**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
17:46
23.12.2022**

Svētgara laiks.

**Kristāla klusumā, eņģeļu satiksmē,
Pērļotā sajūsmā Ziemsvētki dzimst,
Dimantu zilgmē un blāzmotā var'vīksnē
Steiga un sarunas dzirkstījot rimst.**

**Eglītes pušķojas, mēness beŗ stariņus,
Ziemotā pasakā bērniņi smeŗ;
Mīlība aicina laipnākos gariņus
Uzdāvāt mieru šai svētpasaulei.**

**Uztici sirdsstāstu Dievam un eņģeļiem,
Ievēlies vēlmi šai naktī, kas mirdz,
Mijoties brīnumu šķiltavu spieģeļiem,
Kuŗos kvēl laimīga cilvēka sirds!**

**Kristāla klusumā, skaistuma apvārsnī
Svētki ar briljanta kamanām brauc:
Vecgads ar sniegu trauc laukus jau apbārstīt,
Laime ik dvēseli skaidrībā sauc!**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
20:29
23.12.2022**

★★★

**ar asarām
es sevi iemidzinu
ar gaviļēm
no rīta ceļos
ir visa pasaule
aizgājusi
padebešos
mēļos**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
21:14**

23.12.2022

Vai tumsa, vai gaisma.

Vai tumsa, vai gaisma - es tevi vien mīlu,
Ak, negaidot atnāc tu klātan
Un uzrunā mani - šo mūžteofilu -
Ar vārdiem, kas sniedz manam prātam

Tik naksnīgu kvēli, tik dienišķu spozmi,
Ak, kā lai es bezkaislīgs lemjū
Par brīnumiem taviem, kas dāvā šo rosmi? -
Bez tevis man citu nav zemju!

Vien uzrakstu es uz šiem spārniem, kas tavi,
Tik pilnības vārdus, kas kūšā
Iekš dzīvības tavas, kad blakām man stāvi
Un laidies iekš dvēseles plūsmā.

Vai tumsa, vai gaisma - tik vienu es zinu,
Ka mīlu tik tevi jel, dārgā,
Un tevi šai dziesmā es vienīgi minu,
Jo laimību manu tu sargā!

Kad klīstošo sirdis uz mūžlaikiem kļaujas,
Es atdodu tevīm sav' dzīvi:
Jel paņem to svētajās dievietes saujās,
Tad tapsim šai mīlā mēs brīvi!

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
22:35
23.12.2022

Priecīgus Ziemassvētkus!

Sala saule nostājusies pašā egles galiņā,
Zvaigžņu dūja atlaidusies baltām dzirkšu spalviņām;
Ziemassvētku nestas vēsmas uzdāvina ļaudīm ar'
Jau pa laimes atslēdziņai, zaigo kas kā brīnišķs varš.

Sanāk saimes Dievu teikti, dziesmas katra sirdī zum,

**Pāri debess cildenumam noausts zelta lāšu jums,
Vecais gads steidz prieku pausti, galds top pasakaini klāts:
Teciet, bērni, laimes teku, svabads kur ir siržu prāts!**

**Sala saule nostājusies Kristus svētā attēlā,
Sauc pie senaizmirsta stāsta melōdija attāla,
Vēstīdamas zvaigznes blāzmo Dieva mīlā jūsmīgā:
Tur, uz ziemas ceļa, mēs kā brīnumpārslas uzsnigām.**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
14:42
24.12.2022**

Laukmalē un parkā.

**visskaistākos vārdos šī zeme ir tīta
to atceros katrreiz kad ceļos no rīta
tad putni dzied jaukāk
kad izeimu laukā
un saule spīd balti kā gluži no krīta**

**kas nometies ceļos būs kalnspiču kaņogs
kad staigāju parkā kur ziedi ir vairogs
es izlīstu fōnā
kā dvēseles zōnā
kur eju tik svētlaimes solīšos kairos**

**kur izmisums izkūst kā naksnīga svece
par brīvu tiek atdota svētākā prece
kā atmiņa sena
kā tērcīte lēna
ko uzmana dievišķa skaidrības redze**

**visskaistākos vārdos šī pasaule tērpta
daudz vairāk par sirdi ir mīlība vērta
kad iedziedas putni
es kļūstu par sūtni
kam liktenība cauri mūžībai vērpta**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
16:40**

24.12.2022

Ticības mezglojums.

No sākuma punkta līdz krācošam pārkonam
Ticam šim mūžam gan brīvam, gan vergotam,
Izlejam domas kā ābeces klimstošas,
Gleznojam vētras, tik dvēselē rimstošas;

Sajūgti kumeļi - sirds un prāts intensīvs -
Tagad ir dziednieki - gars katrā bintē dzīvs,
Un katra noskaņa, viegla vai traumēta,
Gaida uz brīvi, kas nāk ik pēc saullēkta.

Izskaties gaismā kā nestaigāts pusnaktī,
Elpas vien atļautas tagad ir uztaktī,
Deviņi rēbusi atklāti medībām,
Deviņi svečtuŗi pakļauti vedībām.

No sākuma punkta līdz mūžīgai dilemmai
Uzdevums dots kādai saķerei vīlētai;
Izmainās vārdi, bet likteņa svarkausi
Nemaina seju un matus, un pakausi.

Uzraksti tagad vien mākonī par'dīzē,
Uzplauks simt svētkdienu purpura karnīzē,
Sākuma mirklī tiks kļiedētam saprātam,
Jaungada himnai un vecajam Sokratam.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
13:36
25.12.2022

Bezrūpības kulšana.

Vai saltums gadījumā tik šaurā lokā runā,
Man pavēle ir rakstīt,
Kas notiks turpu-māk;
Un plusmīnusa summā kā ratu rumbu dunā
Viens zirnis vēl ir pākstī,
Kas lēnām mosties sāk.

Kāds atkodēs šo šifru un pastaigās pa rifu,
Kā staigā virssulainis,
Kas ģērbies palagos;
Tad visu sauks par tikru tas, noglāstīs kas likru,
Tas arī dzīves mainīs,
Ko mīlā aplakos.

Tad izzināmās kārtās mēs nosauksimies vārdā,
Kas aizgūtnēm temps gaisu
Kā brašais jaņš un iņš,
Tad saulriets šķitīs sārtāks un solis arī ātrāks,
Tas pārlēks nāves aizu
Kā cukurmēnestiņš.

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
14:56
25.12.2022

Mūžīgā dzīvošana.

kad nākamreiz es pamodīšos
lietus ritēs citādāk
vaļavīksne būs bezgalīgāka
un cīruļi dies gaisā līksmāk

manā vientulīgā atjautā
es mērcēšos strautā rēnā
tas dziedinās dvēseli
savējā

un nule sakuplos ozoli
sirmi un balti
kā sērsnas klātas zvaigznes
jūsmīgā planētu vainagojumā

un es piecelšos kā no mūža miega
uztrūcies es lūkošos apkārt
kā draugus saukdams kā sauli skaudams
līdz acis apradīs

šinī tuksnešainā perifērijā

es sarausišu smiltis sapņu pilij
kuŗu aizskalos senatnes bangas
plūdinot viļņojot un aizraujot

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
18:23
25.12.2022

★★★

nobirst ziedlejas pušķotās cipreses
lēni kā lapas krīt
laiks savu svaidību dod
cilvēku pasaulei
un viņsaules eņģeļiem

lēni kā prīmulas plaukst
mākoņu silueti spodrējas tālienē
no tās vairs neatsaukt
vairs nesastapt

ēnu graciōzās šķautnes zied
pasaku vārsnās un gaistošā ēterī
viens skats uz tām
un tu remdinies

nobirst ziedlejas pušķotās cipreses
lēni kā paceļas austras migla
laiks savaldīts pulsē
kā atraitņa sirds

kā neizbeidzams gaismas lāsojums
kā neizbēgamība
apvārsnis dreb sirms
kā sidrabains zirnekļa tīkls

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
20:43
25.12.2022

Neiederīgais puzzles gabaliņš.

**no ceļa atmests
no gribas vārdzināts
telepātiski likvidēts
un sakaros traucēts
zib puzzles gabaliņš
neiederīgais**

**viņa maliņas apskādētas
viņa krāsa nobružāta
viņa drēbes novalkātas
un sirds salauzta**

**no ceļa atmests
likteņa līkločos vērpts
kā zandarts tvarstīts
smeldz puzzles gabaliņš
neiederīgais**

**viņa elpa saraustīta
viņa asaras neredzētas
viņa vēlmes nesadzirdētas
un dvēsele nomocīta**

**no ceļa atmests
viņš raud
mazais puzzles gabaliņš
raud**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
21:51
25.12.2022**

★★★

**izskan svētku gaviļu prieks
un viņa raksta
un raksta
viņa raksta mīļotam vēstuli
uz zīdpapīra ar krellēm
ogļu melnām**

palet laiks
un viņa zina
viņa zina likteni dzejas tauriņiem
kas nakts blāvajā dziesmā
ielaidušies pie spuldzēm
bezkaislīgām

viņa tic kā pantera mijkrēsli
tā staigā bez laikrāža varas
viņa staigā caur sērsnu
ziemeļblāzmas apspulgotu
izskan svētku gaviļu prieks
un viņa tic

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
15:41
26.12.2022

★★★

violetas debesis zied
un lauskis spē
pār nogurušo zemi
sapņu paijas slīd
kā ziemas atraitnītes
kā pasaka no seniem laikiem

kā vēlētos es
atstāt šo zemi
kas kristāla auksta
un lidot aiz apvāršņa
kur neaizmirst Dievs
savu spārnu sniegt

klīst jausmas
tās kliecinās
plēnošo domu apveidos
līdz sirds miegā slīgst
neziņas un miņu valdīta
sasalušo vārdu
ugunīs

violetas debesis zied
marcipāna mākoņi
kūst uz mēles gala
kā skurbstošās vēsmās
sadzelta melodija

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
16:31
26.12.2022

★★★

pašas spožākās zvaigznes
šonakt ledus atspulgā
pie lieveņa blāzmo
nakts vestibilā

kur retais tiek
kur ziemasroze deg
kā kāvu identitāte
tiek pacelta svētku guns

gaismas sentimentā
atmiņas kā skropstu tuša
maigi slīd
pār sniega plīvuru

pašas spožākās zvaigznes
šonakt iekrīt dvēselē nosalušā
tās kveld
ar neapdzēšamu liesmu

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
20:22
26.12.2022

★★★

pāri kraukšķošām sūnām

zedēņi mesti kā pūpoli pūkaini
čaukst pērnās lapas sarmā
kur ziemeļi sala sēkliņas iestādījis

dūmeņi attālā miestā kūp
pāri klajumam ziemas putni planē
es iemīlos dzestrajā gaisā
kas līdzī atnesis atgriešanos pie svētā

mazmazītiņi ticības dēsti
starp kokiem jaunu cerību auž
kā fungi izplatot tīklāju
kur jārodas jauniem sapņiem

manai labpatikai un smaidam
līdzī ilgu lāstekām un sarmas pērlēm
gaidas nosnigušas gluži baltas
taču mīla deg kā kāvu sārti

pāri kraukšķošām sūnām
ziema izbērusi sniega kristāliņus
kas vēstī ik bezgalīgā pasakā
laimīgas beigas

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
13:38
27.12.2022

★★★

cik reižu izdzēsts
tavs pulkstenis tikšķ
tik reižu dziedēts
viss universs plīkšķ

no vienas laimes kājas
līdz nākamajai
pulveris šauts klājā
un jautājums ir vai

vai tikai neiederējās
kāds cilvēks stagnātiskais

lielā algā cerējās
līdz gāja laukā izgaist

vai tikai meža ūbelēm
bij' sauciens mūžīgāks
un vecām koka tupelēm
kāds līdzī tagad nāks

cik reižu mīlēts mūžs ir
kā izelpotais spriedums
tik vienkārši un gluži
pār pasauli pūš rietums

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
18:04
27.12.2022

Atvadu lojalitāte.

deg deg deg kā kodolkamīns
svilst tās rūpes mežājos
un lazdu krūmos kveld
un liesmo verd un sprakšķ
kā gaismas putenī

atceries atvadu mirdzošās balsis
un apjukumu mulsuma ēnā
mēmās koŗu dvēseles
nākamā gadsimta svecē
un liktenī

deg deg deg kā sveloņa pirkstiem
sadzelts varbūtības kauss
uz svariem likts
pie gariem tikts
un plūdumā karstošā
nezināts neizdibināts

kā ogļu matērija atvadas smeldz
uz krūts kā sirds
kas izrakstīta rožu pelnos
pēc atmodas slaktiņiem

pēc dzestrākā saltuma
ziemās un cunami viļņos

tik vārdi palikuši
kā vietniekvārdu un vietvārdu saspēle
durstīgās kaņepēs
kreičveida lapās
un izmargotās tintnīcās
ar skaņām atbalsīm
ōperās un slidotavās

deg deg deg kūtrās paslēpes
kaimiņzemju kultūrvalodās
un schematicās apvārsnās
pēc tōnikas meklējumiem
kur sakarsuši atvadvārdi
sāp kā krustceļu
šautījumi

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
18:50
27.12.2022

★★★

šepat pie klusā limuzīna
pelni izkaisīti no zemes sauc
un no vissarkanākā vīna
nu prom ir katram jāaizbrauc

kā aicinošs viz lielais debess klajums
tur eņģeļi tevi aicina klāt
tām zvaigznēm kas tik drīzi apjums
visu ko sacerēt var prāts

kūst sarma no noejošas ziemas saules
kā sērsnas asaras tā jūrā rit
un tricināti nu ir visi zemes kauli
tiem nakšu uguns dvēs'lē mīt

bet šepat pie klusā limuzīna
bērni spēlējas un rotaļas ved

**tur pat nosalušās risas brīnās
cik atklāsmes brīdis var būt svēts**

**un ar zvaigžņu dziesmu apradusī elpa
tagad mutes kaktiņus augšup liec
pār nakti sniedzas ziemeļblāzmas telpa
kā netverams un neatvairāms zieds**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
22:23
27.12.2022**

Kā doma dzimst.

**lejup no mirrēm kā smaršotām tērcītēm
saplūst tik nojauta krāšņākām rītdienām
likteņa tīmeklī mostas tie dzīpari
kas kā no zelta pauž mīļāku nākšanu**

**ežera spoguļos viņi un sakraments
lāso kā putni kas aizlaižas dienvidū
mīlas un laimības senākie dziedoņi
galvas liec klusuma agrīnos ilgajos**

**kādam tik viegli ik ausma sniedz atbildi
pāri caur pēdējo sniegu un ziedoni
citam ik naktis kā zvaigznes mirdz asaras
gaidot uz gaismu kas ceļu drīz parādīs**

**lejup no mirrēm kā sulojot kļaviņām
izrauga pārslas šī debess kas svētījas
tālīnie sapņi kā dievišķi bildumi
čukst savu bērniņu sarmotā apvārsnī**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
14:14
28.12.2022**

Paldies, ka atceries!

manos skatos
vēl raižpilna meldija skan
tak tavos
tā plaukusi arīdzan?

no vienas zvaigznītes
brīnumu jauž
no tavējās tak
vai likteni pauž?

iemīlējies ūdensvīrs
sala sasprēgumā
iemīl atmiņu tak tavu
ledus sastrēgumā!

visas krusas lāses
uz augšu drīz ies
tak tavējās
dzelmenī smies?

mūžība izpletusies
kā karstums no kamīna
tavējo tak
aiznes meldija tālīna!

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
15:06
28.12.2022

★★★

ir satumsis
un es ilgojos pēc tevis
vārdi aizplūst piena ceļā
kā miljardiem mazu vizulīšu
tie tek pie tevis
kas mūžībā mājō

firmamentu pārklāj nakts plīvurs
un es ilgojos pēc tevis
kā suns kas gaudo uz mēnesi
mana balss sauc

pēc mīlas un atgriešanās
mūžībā

neviens nesapratīs
cik gadsimtu jāgaida
neviens nepavaicās
vai vēl ilgi
neviens neskūpstīs
aizejošās sāpes

ir satumsis
un es ilgojos pēc tevis
tanī skaidrajā klusumā
kas atnāk
mūžības tiltiem
sabrūkot

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
16:57
28.12.2022

Mūža skaistākais sapnis.

sveces liesmiņas izmainās
samainās kā dievlūdzēju kājiņas
sūrstošā vaļavīksnē
kur atbildes tvan skurbinošā smaršā
kas piesātināta ar akvareļu plūsmām
un rozēm ziedēšanas laikā

drīz jau dzims arī citas puķes
tās pajokos maija lietutiņā
un izskatīsies pēc tavas sirds kambarīšiem
iztaujātā smaidīšanā
un koķetā viļņojumā
kas gaidīs jaunas tērcītes
pērļu upes krastā

tad saulīte līksmināsies
kā nepārejoša laime un tās stāsts
kas guvis zeltainus apbalvojumus
ķiršu galotnēs un ceriņu vainaciņos

notvīks arī rasa
kā skūpstot tā gaisīs
meklējot tevi un mani
mūža skaistākajā sapnī

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
19:27
28.12.2022

★★★

šeit ir liela plaša istaba
kur vienmēr justies labi
te mēs saceram jaunas dziesmas
kuŗas dziedam abi

še ir mūsu jautrās dejas
atskaņas no vasaras
smeļam kristālus no miglas
un no laimes asaras

dabūjam pērles līksmām saujām
atceres apceres un smieklus
ieritīnoties pie krāsniņas
krāsojam mākoņus vieglus

šeit ir liela plaša istaba
kur eņģeļi mājo arvien
mūsu jūtas kā salūta raķetes
augšup pie Dieva skrien

mīļākajām stundām še mūzika radīta
priekā kas nebeidzas nekad
un gultiņa šeit mīksta saklāta
un visas mantiņas tai klāt

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
17:22
28.12.2022

★★★

tur
aiz pamales sārtās un dejojošās
absolūts svētums mīt
putni jau sen atraduši tur laimi
un nākamā būs tu

tur
kur apklust koku raudas
mākoņi zīmē jaunu dzīvi
meklētājiem un varoņiem
jautātājiem un laimes bērniem

kur noliecas saule pie akmeņa sirma
manas vēstis par miera nākšanu
top skaidrākas par avota ūdeni
un tu tām notici
jo tās ir arī tavas

tur
kur upmalas niedrājos
sapinies likteņa raksts
es tevi mīlēšu
līdz mēs izkusīsim
kā vaska sveces
pēdējā baletā

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
21:16
28.12.2022

Nostalgiskās vasaras.

cik ātri dienas nebijušās
prom skalo ilgu asaras
un līdzīgi tā laimes tušās
plaukst arvien jaunas vasaras

kur notikums spēj citā vēdīt
un mākoņi tik zili gaist
var viena doma otru svētīt

kur viss tik brīnišķīgi skaists

ja pārrautas ir dvēšļu saiknes
ja viņām vēl mazliet kā trūkst
pie tevis aizved tikai zvaigznes
kam dziļi garā gaisma plūst

še tiek divi sirdis sūras
kam atskaņas no rudens mirdz
kā celtas vēju auru buras
no kuņģam liktenis tiek šķirts

cik ātri dienas nebijušās
prom skalo ilgu asaras
tā arī šinī saules mūžā
būs nostalgiskas vasaras

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
13:28
29.12.2022

★★★

no manis sagaidīji tu
tu tiešām sagaidīji
ik vārdu zeltā zeltītu
kad rokas klēpī miji

šai apātiskā vilkmē es
no tevis izprasīju
ko devis tev bij' pilnmēness
ar koši sārtu dziju

un aizritēja mūžība
caur spelgoni tā kauca
mēs as'ras lējām klusībā
kas uzactiņas rauca

no manis sagaidīji tu
ko vienmēr vēlējies
šo augumdeju vijīgu
kas reiz pie zvaigznēm uzies

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
13:53
29.12.2022**

Druskucītes.

**še paliek prāta meklējums
kā ūdens birstošs rāvā
kurš elpu tagad peklē stums
kur visu varot dāvāt?**

**sen aizbrauc ceļa maniaki
pa nogurušu grīslī
un salīgojas pamati
kā savervējot pīslī**

**skaists skats pa logu taujāt liek
vai esam vienā rokā
tik ledus drusku Gaujā stieg
caur patīkamām mokām**

**nav izmainīts šis izmisums
kas paradīzē klajā
kā spoguļveida tumšais rums
sauc doties visur kājām**

**še paliek prāta meklējums
no visas sirds tas tiecas
pirms skatlogi kā ogles tumst
lai dzīves būtu piecas**

**un algas nabagatdotās
vēl izput straumēs svešās
tur mana dvēselē jau lās
pirms prom pa lauku plēšas**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
15:08
29.12.2022**

Pergamenta rullis.

**uz sena pergamenta rullī
atklājas vien mīla tava
tur no gaismas staru kūļa
sulo vīna darītava**

**aizklīmst gadi sirmām galvām
kalnus gāž tik apcerība
tur no albatrosa spalvām
mākoņos dzimst sapņu griba**

**gaismas autos tīta līksme
sauc pēc autōres un dziesmas
vīna augļu saldā tvīksme
iekuŗ izdzisušās liesmas**

**senā pergamenta rullī
slēptas stichijas un smaidi
dzirkstīs tie kā viņi tūlīt
pirms tos bezgalībā raidi**

**miņu ēteriskā slānī
debesis jauc jaunas krāsas
triepjas ziemeļblāzmas bānī
tās kā brīnišķīgas kāzas**

**noklusētās rapsōdijas
tagad atrod brīnumsvētkus
un pirms sidrablietus lijas
sagaida tās zvaigžņu lēktus**

**senais pergamenta rullis
atklāj tavu mīlu svēto
kuŗu neatzīst vien pūlis
jo tā viņu naktīs rēto**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
17:06
29.12.2022**

†††

krusta kokā asins ceļš
savu eņģeļu smeļ
sastingst pasaule uz brīd'
svēta mīla sirdī krīt

uzaust zvaigznes dvēsele
kā tā kunga pavēste
mirkļis sadust ilgājos
kā likteņa smilgājos

rozes asna ērkšķu tek'
prom pa bezgalību bēg
asins lāses piedevīb'
jaunu stāstu dāvāt grib

izšķīlies jel debess guns
kamēr pērkons ārēs dun
kamēr doma izmainās
liesmo zvaigznēs vizmainās

krusta kokā asins ceļš
nācis manis tevis dēļ
sastingst laiks kā zibens straujš
baltas kājas svētgars auj

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
20:50
29.12.2022

Izaicinājums no Māra Rožkalna uzrakstīt divpantu dzejoli:

Dailmūzika.

tie vārdi kas likuši laipas jo blīvas
ir sējuši mūsos tik sveikas kas dzīvas
spēj atvērt ik pavasarziedošās jūsmas
kas izveidojušās no brīvestīb's plūsmas

un vārdi kas aiztek kā kolibri dziesma
māk tēvreizē ieguldīt maigākās viesmas
kur mīlība tvan kā viss universs skanošs

ir palicis zieds mūsu dravā vēl sanošs

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
15:08
30.12.2022**

Cerēju, ticēju.

**es cerēju es ticēju
caur zibeni un dziesmu kvēlu
laimēju un zaudēju
es paradīzi brīnumcēlu**

**aizdipēja gadu gaitas
tās no avota es smēlu
es cerēju es ticēju
ka nebūs vairs nekas par vēlu**

**mēnesnīcas valgie stari
apspīdēja gara dzelmi
pacēlās pret likteņdzirnām
trejdeviņi zelta celmi**

**cerēju un ticēju
es bīdāties no mēmas runas
pāri miesai pārslīdēja
mīlās dvēseles maigās dūnas**

**atdotākie vārdi šaipus
upei lija pārkonlietū
cerēju un ticēju
ka dāvāšu tai rozes ziedu**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
15:35
30.12.2022**

Galmūzika.

uzplaiksnī vaļavīksne

kā mirdzoša balle tā skalojas
visuma centrā un ēterī
kas kopts kā rožu dārzs

piepešība dzimst kā zibens
bezdibeņa lauskās tas švīkst
kā caururbjoša pātaga
un bezgalīgi liesmojošs diližanss

no nekurienes uz visurieni
atōmi un to sulaiņi
šķetina citas pasaules
magma versmē

uzplaiksnī vaļavīksne
auglības lietū tā ritinās
kā pulsējošas smadzenes
un intensīva sirds

vēja spārniem izplešas debesis
kā zvaigžņu kritienos
cilvēki ķer pa komētai
ar ko sasildīt kabatas

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
16:55
30.12.2022

Akordeonijas.

uz priekšu aizšalc nāves grauds
daudz daudz ir horizonts prom plauts
kā sinepjsēklas atmiņsports
mēs dzīvojam kā teniskorts

uz vienas līknes līnijas
ir katrai matu pīnei ass
šīs ēras skaņais svilpaunieks
kas vēl mazdrusciņ sirdī spiegs

uz robežas ar taisnību
mēs cērtam neapgaismību

kā pincetē mazs vārdiņš dīgst
tas saldcerībās sakust drīkst

un krūtīs glabāts svētums jauns
pie atbildēm kā mītnēm sauc
ik rubriku kā palmu liekt
lai augļus varam mūžam sniegt

uz priekšu aižsalc kamieljūgs
kur cāļi svētlaimīgi kluks
ik dzejasvārds top īsten' īsts
kā ūdens balļu vizāžists

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
17:38
30.12.2022

Gadagrāmata.

pāri laika albatrosam
filiālēm un krūžu osām
centneriem un fakultātēm
sniegoņiem un vēja mātēm
mūžs ir pavadījis gadu
tā kā svētku galdu klātu

cauri biezokņiem un siliem
padebešiem sirmi ziliem
dravām medus saldainākām
frizētavām spožām bākām
gads ir mūžu pavadījis
dāvājis un arī rijis

un kad galā vecie gadi
jaunie nāk uz goda skati
amfiteātros un bistēs
cer tie svaigas ainas iztēst

un kad jaunie gadi galā
katrā pasaul's apgabalā
riešas viss no sāktām beigām
funktiejiem un skaistām sveikām

Laimīgu 2023.!

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
20:51
30.12.2022**

2022./2023.

**Jau aicina, jau drīzi sauc!
Jauns gads sev pirkstainīšus mauc!
Ak, skriesim tad, kad divpadsmit
Teiks laikrādis, kur laime mīt!**

**Ar ticību un daili jau,
Ak, skrejam tur, kur bēdu nav;
Jauns pagrieziena punkts dod mums
To zvaigzni, kuŗa nesatumst!**

**Ak, skūpstīsīm šo jauno gad',
Kas nāk pa durvīm labuprāt,
Tas debešķīgas veltes nes,
Lai liksmīgi drīz būtu mēs!**

**Kur gaisma šķeļas, izšķiļas,
Jau lapa balta izšķiŗas,
Kur zīmēt mums ar krāsām tām
Iekš jaunām pasakgrāmatām!**

**Ak, gaviļēsīm salūtos,
Uz svētkiem mīļi salūgtos,
Un divpadsmitos sauksim skaļ',
Lai jaunais gads mums laimi kaļ!**

**Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
15:13
31.12.2022**

Mans taisnais no ticības dzīvos.

izplūst vārdos degtās sveces
liesmo tuvība un tālība
mierpilnās drēbēs un nezināmos ceļojumos
satrūkusies rīta guns
smaršo pēc skaistuma un paradīzes

bezalgas brīvnieki klejo retrospektros
kā vilkvāļīšu bungotāji
tie slābinās piemiņas pasākumos
un dekadencu solījumos
svētbrīžos un malumedībās

acumirkļa delikātās vājības
kā pirmšķirīgi uzdevumi
cepuro neiemītās takas
likumdevēju miegainajās terasēs
kur patiesības gars mājo

manas mājas ir arī tavējās
tā dzied gāju putni nemirstīgie
pirms šalkas tos pavada uz nekurzemi
tie atkārtoti pie sevis
brīnumu sakļautā sirdī

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
16:27
31.12.2022

Lēnām.

lēnām atiet no ikdienas
no sestrēgumstundām
no šaurā ejamā ceļā
aizmirsties un rasā krist
aizmirsties un neizmist

lēnām atvara dzelmē gremdēties
remdēties no sūrām vasarām
atlaisties pļavas zaļgmē
un debesu zilgmē
atlaisties un rasu dzert
atlaisties un acis vērt

mūzika piedūdo piežūžo atmiņas
liegi kā lidvāveres planē
manas ilgas pēc veldzes
no asaru pelces
aizmiegas un sulās plūst
aizmiegas un neizžūst

vientule zvaigzne naktī pārles ber
kā atkusnī mana dvēsele vilgst
cauri tecēdama un palodama
kā pasakā tur miekšķēdamās
kur mēness mani zvejot sauc
kur mēness arī mīl par daudz

Zigurds Teikmanis
#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
18:14
31.12.2022